Uşa deschisă

Agape
Prima ediţie, 2003
Titlul original: The Open Door
Copyright by Lutterworth Press, Marea Britanie
Copyright by Editura Agape
Traducerea: Olimpiu S. Cosma
Coperta: Bogdan Şerb
Tiparul: Agape S.R.L.
Str. Podului 8
2300 Făgăraş/BV
ISBN 973-8152-74-7

Capitolul 1

Măria Abbey

Măria avea 12 ani cînd fu grav rănită într-un accident. Lovită de o maşină, ea trebui să-şi petreacă cîteva săptămîni la spital. Doctorii le spuseseră părinţilor ei că se va însănătoşi, dar că va dura mult timp.

„Vedeţi", explicaseră ei, „a fost atinsă coloana vertebrală. Va trebui să rămînă mult timp întinsă pe spate, poate chiar un an".

Domnul şi doamna Abbey se duseră la spital ca să-i spună Măriei această veste. Ea acceptă cu curaj verdictul.

„Esenţialul este că sunt în viaţă. Cred că aş putea suporta să petrec un an de zile în pat, dacă e necesar. Nu cred că va fi chiar atît de groaznic".

„Eşti o fată curajoasă", îi zise tatăl ei. „Acum avem într-adevăr motive să fim recunoscători. Aşa cum ai zis şi tu, eşti în viaţă şi vei putea să-ţi foloseşti din nou picioarele dacă asculţi de doctori. Dumnezeu te-a ocrotit în ziua aceea, altfel n-ai mai fi astăzi printre noi".

„Ştiu; ar fi trebuit să mă uit pe unde merg", recunoscu Măria. „N-a fost şoferul de vină".

„Era tulburat profund", interveni doamna Abbey. „A telefonat a doua zi ca să afle cum îţi merge".

„Bietul om! Sper că l-aţi liniştit".

„Pe atunci eram cu toţii îngrijoraţi", zise mama ei. „Dar", adăugă ea cu un zîmbet mijit, „ne înşelam; ar fi trebuit să avem mai multă încredere în Domnul. Dar asta e, eram neliniştiţi. în fine, să nu ne mai gîn-dim la zilele acelea triste. Măria, mîine vei fi externată, şi atunci casa va fi din nou plină de viaţă. Belinda întreabă în fiecare zi cînd te întorci".

„Bi^ta Belinda, şi ea îmi lipseşte mie".

Belinda era surioara ei; nu avea decît patru ani, dar ele erau prietene foarte bune. Măria avea şi un frate, în vîrstă de nouă ani, care se numea Andi.

„I-am lipsit şi lui Andi?"

„Nu atît cît Belindei", recunoscu tatăl ei. „Şoriceii lui albi i-au dat atîta de furcă, încît n-a avut timp să se mai gîndească la altceva. A pierdut în grădină pe unul dintre ei, care şi-a făcut cuib sub pavilionul de vară. Asta îl necăjeşte mult pe fratele tău, pentru că şoricelul iese ca să caute de mîncare, dar nu se Iasă prins. Andi stă ore întregi lîngă
locul unde dispare el, ţinînd în mînă nişte bucăţele de slănină şi încer-cînd să-l atragă, dar acesta e prea şmecher ca să se lase prins".

„Oare voi putea să văd toate acestea de la fereastra camerei mele?" zise Măria îngrijorată.
„Miimico, an putea sa tragem patul lîngă fereastră?"
„Desigur, draga mea. Dar, oh!" exclamă ea imediat, „am o idee mai bună! Să facem din salon camera Măriei; eşti de acord, taţi?"
„Mi se pare o idee grozavă!"
„Vrei să zici că o să-mi duceţi patul jos?" întrebă Măria. „în salon?"
„Da, jos, în salon. Vom scoate cîteva mobile şi-ţi vom instala patul lîngă fereastră. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Vei putea atunci să observi oamenii de pe stradă şi magazinele de vizavi, şi să-i vezi pe copii venind de la şcoală. Ce zici?"
„Ar fi nemaipomenit! Dar oare n-o să pară caraghios un pat în salon, lîngă pian?" întrebă Măria cu o figură nelinişită.
„Ce contează!" strigă domnul Abbey. „Dacă ideea îţi place, noi vom fi fericiţi".
„Nimeni nu-şi va bate joc de tine, dragă", o linişti cu promptitudine mama ei. „Toţi vor găsi că este cea mai bună soluţie pentru tine, obligată să stai atîta timp la pat".
„Iar pentru mămica va fi mult mai uşor să-ţi aducă de mîncare decît să urce la etaj", observă tatăl ei.
Acest argument fu decisiv pentru Măria. îi plăcea foarte mult de mama ei şi înţelegea bine că ar fi mai simplu pentru ea să-i servească mesele în salon decît să i le ducă pînă sus. Totuşi, în inima ei, continua să creadă că un pat va arăta teribil de ciudat în mijlocul fotoliilor, bibliotecii şi pianului.
După ce trecu ora de vizită, domnul şi doamna Abbey se întoarseră acasă şi începură imediat să pregătească camera. Familia Abbey trăia în Mindon, un sătuc pitoresc. Casa lor dădea spre strada principală, unde se găseau magazinele. Şcoala era la un capăt al satului; biserica, la celălalt capăt. în faţa casei aveau o grădiniţă, plină de flori, traversată de o alee acoperită cu dale de culoare roşie care ducea pînă la o portiţă albă. Fereastra salonului dădea direct spre grădiniţă, iar dincolo de ea spre stradă, putînd urmări după voie ambele direcţii. De obicei, doamna Abbey punea flori sau plante pe pervazul ferestrei, pentru ca trecătorii să nu poată privi prea mult spre interior, dar de îndată ce patul fu aşezat acolo, ea luă ghivecele.

„Vreau ca Măria să poată vedea tot ce se petrece", explică ea. „Biata de ea - parcă nu-şi dă seama ce înseamnă să fie nevoită să rămînă culcată aici un an de zile".
„N-o să fie singură", zise domnul Abbey. „Oamenii vor intra s-o vadă. Am impresia că Veronica va veni deseori pe-aici, iar Belinda va intra şi va ieşi tot timpul".
Veronica Rollins era cea mai bună prietenă a Măriei, şi domnul Abbey nu se înşela cînd presupunea că ele se vor vedea des. De fapt, uite că venise deja.
„Bună ziua, doamnă Abbey!" salută ea. „Ce faceţi? Cum îi merge Măriei?"
„Măria se întoarce mîine şi îi pregătim camera, pentru că va trebui să stea destul de mult timp în pat. Vei veni s-o vezi, nu-i aşa?"
„Voi veni în fiecare zi, dacă voi putea", zise Veronica, deschizînd portiţa.
Era limpede că tare i-ar fi plăcut să vadă ce se petrece, aşa că doamna Abbey o invită să intre.
„Hai înăuntru. Poate că îţi vine vreo idee bună".
Veronica intră în fugă.
„O, ce caraghios este!" exclamă ea.
„Vezi să nu-i spui asta Măriei", o sfătui domnul Abbey. „îi e tare teamă să nu rîdă oamenii văzînd un pat în salon, dar unde ar fi trebuit să-l punem ca ea să poată vedea tot ce se petrece? Acolo sus în camera ei ar fi aşa de izolată, biata de ea; aici cel puţin va fi în mijlocul a tot ce se întîmplă. Chiar şi uşa de intrare se deschide în această cameră. Ea va fi în centrul casei".
„Da, din acest punct de vedere nu este nimic caraghios", admise Veronica. „Nu e deloc ciudat. Dar aş face mai bine să-i atenţionez şi pe alţii, pentru că toţi vor zice aceiaşi lucru prima dată

cînd vor veni. înţelegeţi, nu suntem obişnuiţi să vedem paturi în saloane".
„Dacă aţi trăi într-o casă gen vilă cu verandă, atunci aţi fi obişnuiţi", zise doamna Abbey .
„Da, dar pe aici nu există asemenea case. Unde este Andi? A reuşit să prindă şoricelul?"
„Nu, dar Belinda şi cu el încearcă acum să-1 atragă cu o bucăţică de pîine. Te poţi duce să-i ajuţi dacă ai chef.
„Da, mulţumesc mult", zise Veronica şi o luă la fugă spre grădină.
„St!" făcu Andi şi se uită urît la ea. „Tocmai ieşea, şi l-ai speriat".
„Da, tocmai ieşea", repetă Belinda.
„îmi pare rău", se scuză Veronica ghemuindu-se alături de ei.
„De ce-ai venit?" întrebă Andi, care nu se prea sinchisea de fete, cu excepţia Belindei.
„Voiam să aflu ce face Mana. Ştiai că va trebui să stea în pat ani de zile şi că tăticul şi mămica ta i-au pus patul în salon?"
„Patul Măriei în salon?" repetă Andi neîncrezător. „Oare ce-o să mai născocească?"
„Măria vine mîine acasă", zise Belinda.
„Nu ne va fi de prea mare ajutor, dacă trebuie să stea tot timpul în pat", observă Andi.
„Speram să mă ajute să-mi prind şoricelul de îndată ce se va întoarce, dar nu va putea face nimic dacă trebuie să stea în pat, chiar dacă este în salon".
„Eşti un egoist nesuferit!" se indignă Veronica. „Nici nu-ţi pasă de Măria; singurul lucru care contează pentru tine e şoricelul tău groaznic!"
„O, Măria nu are nevoie de nimic. Dar cred că ai face mai bine să pleci acum, Veronica. îmi sperii şoricelul, şi el nu va ieşi din gaură cît timp stai aici de poveşti".
Veronica se ridică dintr-un salt şi dispăru. Andi continuă o clipă să-şi cheme şoricelul, apoi se ridică şi-i zise Belindei:
„Hai un pic să vedem ce fac".
„Da", zise Belinda, tropăind veselă în spatele lui. Ei îi găsiră pe domnul şi doamna Abbey contemplînd camera transformată.
„Ei, ce zici?" întrebă domnul Abbey.
„Este adevărat că Măria vine acasă?" se interesă Andi, în timp ce micuţa Belinda, cu degetul mare în gură, cu ochii căscaţi, se uita în jurul ei.
„Da, o să vină acasă", zise mama ei.
„A făcut Domnul Isus [Iesus] o minune pentru ea? Belinda şi cu mine ne-am rugat să facă una".
„Da, cred că a făcut una", răspunse tatăl ei.
„Trebuie să fii cineva destul de important ca să se facă o minune pentru tine, nu-i aşa?" zise Andi, destul de impresionat. „Domnul Scott s-a rugat pentru Măria la adunare; s-au rugat pentru ea la şcoala duminicală; eu m-am rugat pentru ea, şi uite că acum se întoarce acasă. Măria este cu siguranţă importantă, încît atîţia oameni să se roage pentru ea ca Domnul Isus să facă o minune".
„Deloc", îl corectă tatăl său, rîzînd. „Tu ştii la fel de bine ca mine că El răspunde oricui se roagă cu credinţă • nu este deloc vorba de importanţă. Nu-ţi aduci aminte că, atunci cînd Isus era pe pămînt, cei mai mulţi dintre prietenii Săi erau oameni săraci şi umili? Nu contează că eşti bogat sau sărac, important sau neînsemnat: dacă ceri ajutorul Domnului, El te va ajuta. Aşa a promis".
„Nu crezi că va ajuta mai degrabă pe cineva care e foarte important?"
„Bineînţeles că nu".
„Dar", insistă Andi, „nu crezi oare că dacă domnul Scott, evanghelistul - pentru că el este foarte important - sau doctorul Baker, sau chiar învăţătorul meu, I-ar cere ajutorul, şi în acelaşi timp l-ar cere şi un cerşetor sărac sau un băiat groaznic ca Robby Dodds, nu crezi că Domnul Isus l-ar ajuta mai degrabă pe evanghelist?"
„El i-ar ajuta pe toţi, dragul meu", zise doamna Abbey. „Bineînţeles că l-ar ajuta pe domnul

Scott, un serv bun şi fidel al Stăpînului său ceresc, dar i-ar ajuta şi pe cerşetorul sărac şi pe Robby Dodds, dacă s-ar ruga cu credinţă.
„Robby nu s-ar ruga cum trebuie. De altfel, el nici măcar nu s-ar ruga. Nu se duce la şcoala duminicală, nici altundeva; este băiatul cel mai rău şi mai groaznic din tot satul".
„O, asta-i o altă chestiune", interveni domnul Abbey. „Dacă nu-ţi pasă de Dumnezeu, atunci nu te poţi aştepta ca El să răspundă. Dar dacă Robby sau altcineva se pocăieşte şi I se adresează, atunci va simţi grija şi iubirea lui Dumnezeu la fel de mult ca omul cel mai pios care a trăit vreodată".
„Atunci, a făcut o minune pentru Măria; El a fost foarte bun cu ea. I-aş fi simţit lipsa dacă ar fi fost omorîtă de maşină".
„Noi toţi i-am fi simţit lipsa", zise doamna Abbey.
„Şi n-o să aibă un picior de lemn sau altceva?"
„Nu, se va reface complet dacă va sta întinsă pe spate cît timp îi va spune doctorul", îl linişti tatăl său.
„Cred că cineva ar trebui să-I mulţumească Domnului Isus", trase el concluzia.
„Poţi fi liniştit: am făcut deja lucrul acesta".

Capitolul 2

Acasă

întinsă pe pat, în salon, Măria privea cu o figură încîntată în jurul ei.
„Nu arată chiar aşa de ciudat cum îmi imaginam eu", observă ea. „Doar acolo, în colţ, mobilele sunt cam îngrămădite; mi se pare însă că n-a trebuit să duceţi nimic de aici".
„Nu, totul şi-a găsit un loc", zise mama ei. „Vezi bine pe fereastră?"
„Da, văd toată strada".
„Da' pe mine mă vezi?" întrebă Belinda, care stătea pe marginea patului.
„Da, te văd, draga mea", zise Măria rîzînd. „O să vii în vizită pe la mine ca să stăm la poveşti?"
„Cîte un pic. Dar acum trebuie să mă duc să-mi pun copiii la culcare". Belinda avea o mare familie de păpuşi pe care le numea copiii ei.
„Iar eu mă duc să pregătesc masa", zise doamna Abbey. „Mă chemi dacă ai nevoie de ceva, nu-i aşa?"
„Da".
„Şi eu o şterg acum", zise tatăl ei. „La revedere, Măria. Ne vedem la prînz".
„La prînz", repetă Belinda sărind de pe pat. „Mă duc să-mi văd copiii".
Ieşiră toţi din cameră. Mana îşi lăsă capul pe perne. Era aşa de fericită că se întorsese din nou acasă! Auzi curînd scîrţîind portiţa albă şi ridică ochii: pe alee venea domnul Scott. El o zări dincolo de fereastră şi îi făcu cu mîna. în loc să se îndrepte spre uşă, îşi puse coatele pe marginea ferestrei.
„Bună ziua, Măria! Ce bucurie să te văd acasă!"
„Sunt fericită că sunt aici", zise timid Măria. îi plăcea mult de domnul Scott, dar îi era puţin teamă de el - spre deosebire de Belinda, care se instala pe genunchii lui cînd venea şi îi vorbea despre copiii ei.
„Ce idee bună că ţi-au pus aici patul", observă domnul Scott. „Vei putea să-i vezi pe toţi cei ce trec şi ei vor putea să te vadă. Este o mare responsabilitate să ai o poziţie atît de centrală, nu-i aşa?"
Măria ridică spre el o privire surprinsă; ea nu înţelegea bine ce voia să zică.
„Chiar?"
io
„Da, sunt sigur. Ai putea privi lucrurile în felul acesta. Iată-te ţintuită la pat, şi cîteodată fără îndoială că te vei plictisi. Ei bine, cînd se va întîmpla lucrul acesta şi vei sta culcată aici cu o figură posacă - căci dacă eşti tristă, aceasta se va vedea pe faţa ta - cei care vor trece pe stradă

şi-ţi vor vedea faţa încruntată şi posomorită se vor simţi şi ei trişti. Căci nu există nimic la fel de contagios ca veselia sau tristeţea. Iar cei care se vor simţi trişti după ce te vor fi văzut îi vor face la rîn-dul lor trişti pe cei pe care îi vor întîlni. înţelegi unde vreau să ajung".
Măria nu se putu împiedica să nu rîdă.
„Da, înţeleg. Vreţi să spuneţi că dacă am o faţă veselă, oamenii care vor trece vor fi îmbărbătaţi, iar dacă am o faţă necăjită ei se vor simţi deprimaţi. Prin urmare, depinde de mine să nu mă arăt tristă, nu-i aşa?"
„Exact. Pentru mine va fi destul să văd expresia de pe faţa trecătorilor ca să-mi dau seama cum te simţi tu. Nu este aceasta o mare responsabilitate?"
„Atunci v-aţi simţi şi dumneavoastră la fel de necăjit!" exclamă Măria rîzînd.
„Şi atunci nu mi-aş îndeplini serviciul cum trebuie! Da, Măria, va trebui să fii cu mare grijă. începînd de astăzi, tot satul depinde de tine pentru buna lui dispoziţie".
începură amîndoi să rîdă. Cu siguranţă că domnul Scott exagera, şi Măria era conştientă de lucrul acesta, dar ea mai ştia că exista o bună parte de adevăr în ceea ce-i spusese el. Ar putea cu uşurinţă să-i facă posomoriţi pe oameni dacă, aşa cum stătea acolo culcată, ar avea o faţă tristă; ea hotărî că nu era voie să se întîmple aşa.
„Este adevărat", observă ea gînditor după o clipă, „expresiile feţelor te influenţează. îmi place să întîlnesc oameni cu faţa fericită".
„E firesc. Iar tu cunoşti secretul fericirii, chiar şi în încercare, nu-i aşa, Măria?"
„Da", zise timid Măria.
„înseamnă să te încrezi în Domnul, nu-i aşa? Ai auzit lucrul acesta la şcoala duminicală".
„Eu mă încred în El, domnule Scott. El mi-a salvat viaţa. Meritam să fiu zdrobită şi omorîtă pentru că m-am năpustit pe drum fără să mă uit, dar El m-a păzit. Nu vreau să murmur, nici să am o figură jalnică pentru că va trebui să stau întinsă un an pe acest pat, nu, nu vreau; ştiu că doar datorită bunătăţii Sale mai sunt azi în viaţă", zise Măria cu ardoare.
n
„Da, aşa trebuie să vezi lucrurile. Iii bine, acum mă întreb care va fi cel mai aprig duşman al tău în lunile următoare. Te-ai gîndit la aceasta?"
„Nu", recunoscu Măria.
„Eu cred că ar fi bine să te gîndeşti, şi să cauţi şi cum să-1 combaţi cînd va veni clipa. Noi ştim bineînţeles cine e duşmanul tău - este duşmanul fiecăruia dintre noi -, şi nu e nevoie să-ţi spun numele lui".
„Satan".
„Exact. Dar mă întreb ce va folosi ca să te ispitească. Să încercăm să aflăm. Căci dacă ai o armă pregătită, el nu va avea prea multe şanse. Totuşi, chiar şi creştinii cei mai fideli pot fi odată luaţi prin surprindere. Ce anume te va apăsa cel mai mult cît timp vei sta aici imobilizată?"
„Ei bine..." Măria ezita - „poate faptul că voi fi singură. Ştiu că oamenii vor fi prea ocupaţi ca să stea tot timpul aşezaţi lîngă mine, şi nu voi putea citi toată ziua. Cred că cea mai mare parte din timp nu voi avea probleme, dar dacă nu sunt atentă, s-ar putea să mă simt singură şi să mă plictisesc".
„Ai dreptate. Este momentul pe care îl va alege Satan ca să te aţîţe să cîrteşti şi să pari nenorocită. Vor exista cu siguranţă zile în care mămica ta va fi ocupată, Andi va fi la şcoală sau cînd vei fi terminat de citit cartea. Atunci Satan va veni să-ţi şoptească la ureche: Nimeni nu te iubeşte; toţi te uită; nimeni nu vrea să-şi piardă timpul cu tine. Şi alte lucruri asemănătoare, nu-i aşa?"
„Da, este adevărat".
„Ei bine, ştiu o strofă dintr-o cîntare pe care ai putea s-o cînţi cînd vei fi asaltată de asemenea gînduri. Şi tu poţi să fii sigură că Satan va fi trimis într-o clipă acolo de unde a venit. Iat-o:
Totul, toate-mi este Isus, Prieten bun şi Salvator, Blînd Păstor mă odihneşte, Ca un bun

Ocrotitor".
„O, ce frumoasă este!" exclamă Măria.
„Nu-i aşa? Şi este absolut adevărată. Iată şi melodia". Şi domnul Scott, care avea o voce frumoasă, intona cîntarea. După ce termină, o puse să cînte pînă ce ea o învăţă. Apoi el se uită la ceas.
„Trebuie deja să plec. La revedere, Măria. Mă voi uita în fiecare zi la feţele trecătorilor ca să **ştiu** cum eşti!"
12
Mana rîse şi îi făcu semn cu **mina** de rămas-bun pînă cînd dispăru. Ea simţea că-1 iubea mai mult ca niciodată pe domnul Scott; acum, că venise s-o vadă .-ii îi cîr tase o cîntai **e care** spunea despre Domnul Isus, nu-i mai era teamă de el. Ea fredona ca pentru sine strofa scurtă.
„Bineînţeles, El este cu mine toată ziua. Nu voi fi niciodată singură. Pot să vorbesc cu El şi să mă gîndesc la El, şi ştiu că este aici cu mine. Niciodată nu m-am gîndit cu adevărat pînă acum la lucrul acesta. Cred că din cauză că n-am fost niciodată singură. Desigur, seara cînd mă duceam la culcare eram singură, dar de obicei adormeam imediat după ce-mi spuneam rugăciunea - şi asta nu se prea poate numi că eram singură. Iar în timpul zilei eram prea ocupată cu treburile. Cred că n-am fost niciodată singură în viaţa pe care am dus-o. Ei bine, acum voi avea ocazia de a-L cunoaşte mai bine pe Domnul Isus".
Portiţa scîrţîi zgomotos; Andi sosea în pas alergător. El intră ca vîn-tul pe uşa de la intrare care dădea direct în camera Măriei şi se opri brusc văzînd patul.
„Uitasem că te-ai întors acasă", se scuză el. „Cum te simţi în dimineaţa asta?"
„Mulţumesc, foarte bine".
„Perfect! Are ceva dacă te las singură? Aş vrea să văd dacă mi s-au întors în sfirşit şoriceii".
„Du-te!"
El ieşi trîntind uşa după el. Măria o auzi pe mama ei dojenindu-1 pentru uşa trîntită. După un minut, el se întoarse.
„îmi pare rău că am trîntit uşa", zise el gîfîind. „Ţi-am adus ceilalţi şoricei ai mei ca să te distrezi cu ei". El puse pe pat şase şoricei albi şi dispăru înainte ca Măria să fi putut protesta.
Măriei îi plăceau mult şoriceii albi, dar se îndoia că le putea ţine piept acolo în pat. Ea prinse unul sau doi, în timp ce ceilalţi fugeau sub pătură; unul se ascunse sub perna ei, în timp ce altul o muşcă de degetele de la picioare. Măria o chemă în ajutor pe mama ei.
„O, mămico, Andi mi-a adus nişte şoricei ca să mă distrez, şi ei au fugit care încotro în pat; unul dintre ei mă muşcă de picior!"
„Ah, băiatul ăsta!" exclamă doamna Abbey, pornind în căutarea şoriceilor.
Nu era deloc uşor să-i prinzi, căci se bucurau să fie în libertate şi fugeau dintr-o parte în alta a patului. Doamna Abbey îl chemă pe Andi în ajutor, şi acesta apăru urmat de Iiei iuda.
11
„Dar, mămico, ai grijă!" strigă el în timp ce intra. „Este unul care încearcă să coboare pe piciorul patului. încă un minut, şi l-aş fi pierdut şi pe el ca pe cel de la pavilionul de vară".
„Toţi vor dispărea într-o clipă ca cel de la pavilionul de vară", bombăni mama lui. „Ajută-mă să-i găsesc! De unde ţi-a venit ideea asta de a-i aduce bietei Măria?!"
„Mă gîndeam că poate să supravegheze măcar cîţiva şoricei", răspunse Andi pe un ton dispreţuitor.
El găsi cîţiva pe care îi puse pe umăr. Ei umblau încolo şi încoace în jurul gîtului şi pe capul lui. In scurtă vreme nu-i mai lipsea decît unul singur, dar se descoperi că el era în mîinile Belindei. Şi astfel totul reintră în normal.
„Data viitoare să nu-mi mai aduci decît unul singur", îl avertiză Măria. „Cred că voi reuşi să mă descurc cu unul singur".
„îţi aduc mîncarea într-o clipă", zise doamna Abbey. „Uite-1 pe taţi. Andi şi Belinda, duceţi-vă să vă spălaţi pe mîini. Dar mai întîi ia de aici şoriceii ăştia, Andi. Nu vreau să-i văd la masă".

Andi bombăni un pic, dar se supuse. Tocmai era în capul scării cînd tatăl lui intra pe uşă.
„Bună ziua, Măria. Ai avut o dimineaţă plăcută, liniştită?"
„Am avut o vizită şi am învăţat o nouă cîntare".
„Mi s-a părut mie că aud pe cineva cîntînd", zise doamna Abbey, care intra cu un platou.
„Cine era?"
„Domnul Scott. M-a învăţat o cîntare pe care s-o cînt cînd mă voi simţi singură".
„Ce idee bună! Ai vrea să rie-o cînţi şi nouă?"
Şi după ce mama ei o ridică şi îi aranja pernele pentru a putea lua masa, Măria cîntă:
Totul, toate-mi este Isus, Prieten bun şi Salvator, Blînd Păstor mă odihneşte, Ga un bun Ocrotitor.
„Da, este frumoasă", zise tatăl ei. „Şi înţeleg că nu te vei simţi niciodată singură atîta timp cît vei putea s-o cînţi".
„Nu, nu voi fi niciodată singură", repetă Măria zîmbind.
14

Capitolul 3

O vizită

Micul dejun era gata. Andi, în întîrziere ca totdeauna, plecase fugind. Veronica se oprise doar un minut înainte de a pleca la şcoală.
„Cînd m-am întors azi-dimineaţă, am aruncat o privire pe deasupra portiţei, dar domnul Scott era la fereastră", explică Veronica. „Atunci am plecat mai departe".
„Nu te-am văzut", zise Măria.
„Nu, cîntai".
„A, da, m-a învăţat o cîntare".
„O să mi-o cînţi odată. Dar acum trebuie să plec, altfel voi întîrzia la şcoală. Pot să revin la ora patru cînd ies?"
„O, da, te rog! O voi întreba pe mămica dacă poţi să rămîi la cină".
„De acord! La revedere, pe curînd!"
Şi ea o luă la fugă.
Numeroşi copii treceau pe stradă, făceau cu mîna şi îi strigau bună ziua de la portiţă, pentru că Andi şi Veronica le spuseseră colegilor lor că Măria îi putea vedea de la fereastră. Dar, pe urmă, după-amiaza se anunţa a fi foarte liniştită. Măria îşi auzea mama trebăluind prin casă. Şi Belinda trecu de cîteva ori prin faţa ferestrei cu unul sau altul dintre copii în căruciorul de păpuşi. în fine, doamna Abbey deschise uşa.
„N-ai nevoie de nimic, draga mea?"
„Nu, mulţumesc, mămico; am tot ce-mi trebuie".
„E cald aici. N-ai vrea să rămînă uşa deschisă?"
„Da, te rog".
Mama ei deschise uşa; din grădină veni un suflu de aer proaspăt.
„E mai bine astfel, nu-i aşa? Dacă eşti sigură că n-ai nevoie de nimic, mă duc repede să-mi fac cumpărăturile. O duc cu mine pe Belinda; nu voi sta mult".
„Totul merge foarte bine", o asigură Măria privindu-le plecînd.
Măria se instala confortabil cu o carte în mînă. Citea de cîteva minute bune cînd auzi portiţa scîrţîind foarte uşor, ca şi cînd cineva ar fi deschis-o încetişor. Ea ridică ochii şi văzu o fetiţă luînd-o pe alee.
Măria fu izbită de figura jalnică a copilei. Ea făcea cîţiva paşi, apoi se oprea ca să privească florile **sau** să Ic miroasă, şi-şi trăgea picioarele cînd mergea, de parcă ar li fost foarte obosită sau copleşită de
15
vreo mîhnire.
Măria se întreba cine putea fi această fetiţă, şi ce voia. Pentru moment, ea dispăruse din

cîmpul ei vizual, dar Măria îi putea auzi paşii apropiindu-se. Ei se opriră imediat. Măria ghici că fetiţa ajunsese la uşă şi căuta probabil să vadă în interior. Apoi, încetişor, paşii se făcură auziţi din nou: fetiţa intra pe vîrful picioarelor.
Ea trecuse de prag şi, cu un deget în gură, privea în jurul ei. Ochii i se opriră deodată asupra patului şi asupra Măriei care o privea; neliniştită, rămase cu gura căscată.
„Nu-ţi fie teamă", o linişti Măria cu vocea cea mai prietenoasă. „Ai venit să mă vezi?"
„Iartă-mă. Nu ştiam că este cineva aici", murmură fetiţa.
„Nu face nimic. Vii încoace să-mi faci o mică vizită, nu-i aşa?"
Măria simţea milă pentru această fetiţă care părea complet pierdută, înspăimîntată şi nefericită, şi dorea să-i vină în ajutor.
Fetiţa înainta încet fără s-o piardă pe Măria din ochi.
„Eşti bolnavă?"
„Am avut un accident, dar mi-e mai bine. Hai, aşează-te aici, lîngă mine".
Fetiţa se caţără sfioasă pe marginea patului.
„Ei bine, ce te aduce aici?" întrebă amabil Măria.
Măria nu se aşteptase deloc la reacţia pe care avea s-o provoace întrebarea ei: fetiţa lăsă capul în jos şi izbucni în hohote de plîns. Măria o înconjură cu braţul şi o atrase spre ea. Fetiţa îşi puse faţa pe umărul Măriei.
„Nu cunosc pe nimeni aici. Nimeni nu vorbeşte cu mine. Tocmai ne-am mutat aici, şi cînd mă duc la şcoală toată lumea rîde de mine pentru că nu sunt de aici. Ei nu vor să se joace şi să vorbească cu mine - nu fac altceva decît să rîdă de mine. Ah, sunt aşa de tristă!"
Măriei nu-i fu greu să înţeleagă necazul profund al fetiţei.
„Cum te cheamă?" întrebă ea.
„Nora".
„Bine; pe mine, Măria. O să-ţi fac cunoştinţă cu cîteva dintre prietenele mele, Nora; ele vor fi foarte drăguţe cu tine, iar eu voi fi prietena ta. Vei veni să mă vezi din cînd în cînd în drum spre şcoală sau cînd vii de la şcoală?"
„Nu mai vreau să mă duc niciodată la şcoală", zise Nora şi reîncepu să plîngă. „N-am fost astăzi şi o să fiu dojenită".

16

Măria dădu din cap. Nora chiulise de la şcoală, şi învăţătoarea o să-i ceară evident explicaţii. Măria **căută un** mijloc de a scoate fetiţa din încurcătură.
„O să scriu o scrisoare pentru tine", zise ea. „O cunosc pe învăţătoarea ta: am fost cîndva în clasa ei. îi voi explica faptul că ai venit să mă vezi, vrei? Şi îi voi cere să nu te pedepsească de data aceasta".
„Nu mai vreau să mă duc", se încăpăţînă Nora. „O să se uite toţi la mine şi o să-şi bată joc de mine. Nu mai vreau să mă întorc niciodată la şcoală".
Biata Măria era într-o mare încurcătură. Era limpede că Nora nu putea fi scutită de şcoală tot restul vieţii, doar pentru că ceilalţi copii nu erau drăguţi cu ea şi pentru că chiulise de la şcoală. Dar Măria mai ştia că fetiţa nu se înşela cînd zicea că toţi o vor privi şi-şi vor bate joc de ea. Iar Nora nu era prea mare - în clasa întîia sau a doua cel mult; era deci prea mică pentru a înfrunta răutatea celorlalţi copii.
„Tare aş vrea să te pot însoţi", oftă ea.
„N-ai putea să vii cînd te faci bine?" o rugă Nora.
„Ar trebui să aştepţi prea mult pînă mă fac eu bine. Trebuie să stau aici întinsă un an de zile, Nora".
Fetiţa se ridică şi-şi frecă ochii şi nasul cu dosul palmei.
„Un an de zile?" repetă ea, nevenindu-i să creadă.
„Da, un an", zise Măria întinzîndu-i batista şi ajutînd-o să-şi şteargă lacrimile. „O să vii să mă mai vezi, nu-i aşa?"

„O, da. Ai vrea într-adevăr să fii prietena mea?" întrebă Nora cu vioiciune.
„Desigur! Acum, ascultă, mi-a venit o idee. Prietena mea Veronica va trece pe aici cînd se întoarce de la şcoală. O să-i spun s-o roage pe domnişoara Eliza să vină să ne vadă. Domnişoara Eliza este învăţătoarea noastră de la şcoala duminicală. Mergi la şcoala duminicală?"
Nora clătină din cap că nu.
„Ei bine, va fi ceva interesant şi nou pentru tine. Domnişoara Eliza este foarte drăguţă - toată lumea o iubeşte. Ea îţi va face cunoştinţă cu alţi copii şi te va ajuta să-ţi găseşti prieteni. Eşti de acord?"
„Mi-ar plăcea mai bine să rămîn cu tine", şopti Nora.
„Prostuţă mică!" o dojeni Măria rîzînd. „Ştii bine că trebuie să te duci la şcoală. Şi dacă, mulţumită domnişoarei Eliza, ai nişte prieteni care vin la tine, iar tu te duci la ci, totul va merge bine, nu-i aşa?"
Nora nu era deplin convinsă, dar cînd Măria începu să-i pună între-

bări despre casa şi învoi să plece ca s-< atît la şcoala dumini Măria în drum spre / *j!* timp ce discutau o *v^/j*
„Pot să intru?"
„Da, intraţi, domr/ *fa* vă vedem".
Noră îşi strecură *vj'J* intra învăţătoarea. Dy/i de binevoitoare, încî//
„De îndată ce-am la tine", zise domnişi idee minunată să ţi s *i* de unde poţi vedea te
„Da, mămica a a Nora; i-ar plăcea să dată acolo. Mă întret Doris şi Oliver Marti^ mîine dimineaţă cînd don şi este timidă".
Nora părea într-ade ei. Domnişoara Eliza
„Desigur, voi face colegă".
„înainte nu erau îi vorbească cu mine, i^
„Da, ştiu, există
la nişte fete şi băieţi c^ *ht* gem! Voi reveni, Mari/ *V"l* tru această mică dor
„O, mulţumesc. Şi explicaţi că ea n-a fost la mine, atunci ar « prea valabilă". *ia*
Domnişoara Eliza tiţă. Ele ieşiră împreu^
bări despre casa şi părinţii ei, ea se înveseli. Apoi sosi Veronica şi se învoi să plece ca s-o roage pe domnişoara Eliza, care era învăţătoare atît la şcoala duminicală, cît şi la şcoala publică, să se oprească pe la Măria în drum spre casă. De fapt, nu fu nevoită să mai plece, căci în timp ce discutau o văzură pe alee pe domnişoara Eliza.
„Pot să intru?" întrebă ea de la uşă.
„Da, intraţi, domnişoară Eliza", răspunse Măria. „Chiar voiam să vă vedem".
Noră îşi strecură mîna în cea a Măriei şi se lipi de ea, în timp ce intra învăţătoarea. Dar aceasta din urmă părea să fie aşa de drăguţă şi de binevoitoare, încît ea îşi uită temerile.
„De îndată ce-am aflat că te-ai întors, Măria, m-am hotărît să vin pe la tine", zise domnişoara Eliza. „Cum te simţi, draga mea copilă? Ce idee minunată să ţi se pună patul în această cameră aşa de simpatică de unde poţi vedea tot ce se întîmplă!"
„Da, mămica a avut ideea. - Acum, domnişoară Eliza, iat-o pe Nora; i-ar plăcea să vină la şcoala duminicală, dar încă n-a fost niciodată acolo. Mă întreb dacă aţi putea s-o prezentaţi Emiliei Baker, lui Doris şi Oliver Martin, precum şi altor copii, ca să nu mai fie singură mîine dimineaţă cînd se duce la şcoală. Ştiţi, tocmai s-a mutat în Min-don şi este timidă".
Nora părea într-adevăr înspăimîntată; îşi ţinea faţa pe umărul Măriei. Domnişoara Eliza îi zîmbi şi o luă de mînă.
„Desigur, voi face lucrul acesta. Ei vor fi încîntaţi să aibă o nouă colegă".
„înainte nu erau încîntaţi", spuse Nora bosumflată. „Nu voiau să vorbească cu mine, iar un băiat rău a rîs de mine".
„Da, ştiu, există băieţi răi care fac lucruri urîte. Dar eu te voi duce la nişte fete şi băieţi care

sunt într-adevăr foarte politicoşi. Hai să mergem! Voi reveni, Măria, cînd voi fi terminat de rezolvat problema pentru această mică domnişoară; atunci vom putea vorbi pe îndelete".
„O, mulţumesc. Şi dacă aţi putea vorbi cu învăţătoarea ei ca să-i explicaţi că ea n-a fost la şcoală în această după-amiază pentru că a fost la mine, atunci ar fi foarte bine. Mă tem totuşi că nu va fi o scuză prea valabilă".
„Cred că voi putea aranja asta".
Domnişoara Eliza înţelesese situaţia şi ce anume o înfricoşa pe fetiţă. Ele ieşiră împreună. Nora nu părea prea entuziasmată de întorsă-

tura pe care o luau lucrurile. Ea se ţinea strîns de mîna domnişoarei Eliza.
„Ei bine", co.istată Veronica după plecarea lor, „în ce încurcătură te-ai băgat! Cum ai făcut cunoştinţă cu fetiţa asta ciudată?"
„O, a intrat pur şi simplu pe uşă. Trebuie s-o întreb pe mămica dacă n-ar putea lăsa tot timpul deschisă această uşă. Dacă ea ar fi fost închisă, atunci biata de ea n-ar fi putut intra".
„înţeleg", zise Veronica. „Nu-mi place deloc să mă duc într-un loc pe care nu-1 cunosc. Trebuie să fie groaznic să ajungi într-o şcoală nouă, unde nimeni nu vorbeşte cu tine decît ca să-şi bată joc de tine".
„Da, şi asta m-a făcut să simt milă pentru ea. Şi apoi, îţi dai seama -ea n-a fost niciodată la şcoala duminicală. Mă întreb dacă o să-i placă".
„Cu siguranţă. Iar Emilia, Doris şi Oliver vor fi deosebit de drăguţi cu ea dacă le-o cere domnişoara Eliza. O iubesc pe domnişoara Eliza şi ar face orice pentru ea".
„Şi noi facem orice pentru cei pe care îi iubim. Presupun că acesta este motivul pentru care se schimbă aşa mult oamenii cînd încep să-L iubească pe Domnul Isus. Vreau să spun că lucrul acesta se observă totdeauna. Nu-i aşa?"
„Vrei să spui că se vede totdeauna cînd cineva îl iubeşte pe Domnul Isus? Cred că da", admise Veronica. „Dacă cineva este bun faţă de alţii, nu numai faţă de familia lui, ci faţă de toată lumea, goţi fi sigur că în inima lui locuieşte iubirea. Vreau să spun că dacă îl iubim pe Domnul Isus, vom dori să facem ceva pentru El, şi singurul lucru pe care l-am putea face pentru El este să-i iubim pe cei ce sunt ai Lui"x
„Şi aceasta nu este un lucru chiar aşa greu cum pare, atunci cînd îl cunoşti şi-L iubeşti cu adevărat".

Capitolul 4

O zi încărcată

Ce zi încărcată avusese Măria! I se părea că intraseră permanent unul sau altul ca să-i spună cît de fericit era că ea se întorsese acasă şi ca să aprobe soluţia cu patul instalat în salon. Era ora ceaiului. Doamna Abbey şi Belinda se întorseseră de la cumpărături, iar Andi adusese cu el cinci prieteni - echipa lui, cum o numea. Ei stăteau în cerc în jurul patului Măriei şi îi puneau întrebări despre accident.

„O să ai un picior de lemn?" întrebă unul din băieţi, dus pe gînduri.
„A, nu, picioarele sunt sănătoase. Coloana mă doare".
„Care coloană?" se interesă altul.
„Coloana vertebrală, deşteptule!" zise cel dintîi. „Atunci, o să ai o coloană de lemn?"
Măria, imitată de ceilalţi băieţi, izbucni în rîs.
„Puneţi nişte întrebări prosteşti", interveni Andi nerăbdător. „Acum e de-ajuns. Haideţi mai degrabă să mă ajutaţi la prinderea şoriceilor".
„Nu, nu voi avea o coloană vertebrală de lemn sau de altceva", zise Măria. „Trebuie doar să rămîn întinsă pînă ce-mi dă voie doctorul să mă scol, asta-i tot".
„Şi n-o să mergi la şcoală!" constată cu invidie al treilea băiat. „Ce mi-ar plăcea şi mie!"

„Dar şi fără fotbal", zise altul. „Şi asta nu mi-ar plăcea deloc".
„Acum haideţi!" repetă Andi. „Oare voi reuşi vreodată să prind şoricelul ăsta?"
Ei se repeziră spre grădină.
Atunci intră Belinda şi, văzînd măsuţa care fusese pusă lîngă patul Măriei, întrebă:
„Pentru ce-i?"
„Pentru cina mea. O va lua şi Veronica împreună cu mine".
„Şi eu?"
„Mămica a pregătit totul pentru ea, pentru Andi şi pentru tine în bucătărie".
„Nu, vreau să mănînc aici cu tine, cu Veronica şi cu unul dintre copiii mei. Mă duc să caut o farfurie, ba nu, mai multe, căci toţi copiii mei vor o farfurie".
Măria nu discută, ci rîse. Belinda plecă spre bucătărie cu mersul ei mărunt şi Măria o auzi trăgînd un scaun spre dulap. Ea se întoarse curînd cu un teanc de farfurii şi împinse la o parte tot ce pusese Veronica pe masă ca să facă loc farfuriilor pentru păpuşile ei. Apoi începu să aducă scaune; şi cum nu erau destule după gustul ei, îi ceru Măriei să iasă din pat şi să-i aducă toate scaunele din sufragerie.
„Dar nu pot, draga mea", îi explică Măria. „Păpuşile tale pot să stea mai multe pe un scaun. Pune cîte două-trei pe un scaun şi atunci va fi destul loc pentru toate".
Soluţia păru să fie pe placul fetiţei. Ea termină de aranjat masa în felul ei şi plecă să-şi caute copiii. Erau păpuşi de toate soiurile: erau

unele frumoase, dichisite, şi altele vechi, murdare, care nu semănau deloc cu nişte păpuşi, dar pe care **Belinda** Ic îndrăgea cu atît mai mult.
în timp ce Belinda lipsea, veni **Veronica** din bucătărie cu un borcan de dulceaţă într-o mînă şi cu un platou cu pîine şi unt în cealaltă. Ea privi cu consternare masa întoarsă cu susul în jos.
„Cine a făcut asta?" strigă ea indignată.
„Belinda. Oh, Veronica, nu te atinge de ele", o rugă Măria. „Este aşa de mîndră că stă cu noi; s-a dus să-şi caute toţi copiii".
„Toţi!" strigă din nou Veronica. „Dar, Măria, nu putem să-i ţinem pe toţi aici! Este absolut imposibil. O să-i spun să nu aducă decît unul sau doi şi să-i lase pe ceilalţi acolo unde sunt".
înainte ca Măria să poată răspunde, în cadrul uşii apăru căpşorul buclat al Belindei.
„Veronica!" strigă ea poruncitor. „Hai să mă ajuţi să-mi aduc copiii! Grăbeşte-te!"
„Zi te rog!" o dojeni Măria cu hotărîre.
„Te rog! Grăbeşte-te!" repetă Belinda şi plecă, urmată de o Veronica cu o figură foarte hotărîtă.
Măria zîmbi în sinea ei; ştia ce încăpăţînată putea fi surioara ei. Ea auzi nişte voci zgomotoase, apoi ele reapărură, Veronica, învinsă, cu braţele încărcate de păpuşi deteriorate care fură solemn puse în jurul mesei. Pe urmă, Veronica se dusă să vadă dacă ceaiul era gata.
între timp sosise domnişoara Eliza; ea povesti cum se împrietenise Nora cu gemenii familiei Martin, Doris şi Oliver; îi dusese acasă la ea şi acum se jucau în grădină. Mana se simţi foarte uşurată.
„Am văzut-o şi pe învăţătoarea ei", continuă domnişoara Eliza. „Ea mi-a zis că fetiţa îi păruse foarte liniştită, dar că nu-şi dăduse seama cît era de nefericită. Dar acum s-a rezolvat. Voi vorbi la telefon în această săptămînă cu mama ei ca s-o conving să-şi trimită fetiţa la şcoala duminicală. Ea îşi va face prieteni acolo".
„Bună ziua, domnişoară Eliza", o întrerupse doamna Abbey, care tocmai intra. „Luaţi o ceaşcă de ceai cu Măria, nu-i aşa? Dar... ce masă supraîncărcată! Este limpede că Belinda a trecut pe aici!"
„Nu te atinge de copiii mei!" o avertiză Belinda.
„Dar nu mai e loc pentru ceaşca şi farfuria domnişoarei Eliza", remarcă Măria.
Belinda rămase pe gînduri; îi plăcea mult de domnişoara Eliza.

„Cred că cea mai bună soluţie ar 11 ca să-mi iau ceaiul la mine aca-
.'i
să", sugeră învăţătoarea. Lucrul acesta o făcu pe Belinda să se hotărască. Ea puse mîna pe copii şi îi aruncă grămadă lîngă şemineu.
„Ei şi-au luat cina", explică ea maliţioasă.
„Ce fericire!" exclamară toate cu oftaturi de uşurare. „O să putem acum să ne-o luăm pe-a noastră".
„Mi-ar plăcea ca şi tu şi Andi să veniţi aici", zise Măria mamei sale, în timp ce luau loc. „Oare n-ar putea tăticu' să aducă masa cea mare? Dar poate că ar lua prea mult loc".
„Nu ştiu dacă am putea-o aduce fără să mişcăm pianul sau altceva", remarcă doamna Abbey cu ezitare, din uşă.
„Aş putea să vă împrumut o masă pliantă", se oferi domnişoara Eli-za. „Deschisă, va fi destul de mare ca să aveţi loc cu toţii, iar pliată, nu este deloc incomodă".
„Ce drăguţ din partea dumneavoastră!" exclamă doamna Abbey. „Dar oare n-o să-i duceţi lipsa?"
„Absolut deloc. Voi ruga cîţiva băieţi din clasa mea să v-o aducă".
Soluţia era excelentă. Doamna Abbey se duse să-1 cheme pe Andi, îi ceru să dea drumul echipei, apoi să se spele pe mîini; în fine, se aşezară la masă ca să-şi bea ceaiul. Dar nu erau la capătul întreruperilor. Măria auzi scîrţîind portiţa; ea ridică capul şi văzu un bărbat venind pe alee.
„Mă întreb cine-o fi", zise ea.
„Este domnul Peck".
„Cine-i?"
„Unul dintre prietenii mei", zise Belinda, dîndu-şi importanţă şi, lă-sîndu-se să alunece jos de pe scaun, se duse în întîmpinarea vizitatorului ca să-i ureze bun-venit.
„Bună ziua, domnule Peck. Aţi venit să mă vedeţi?"
„Bună ziua, drăguţa mea. Ce mai face azi sora ta?"
„Face mult mai bine. S-a întors acasă. Vreţi s-o vedeţi?" întrebă politicos Belinda. „Intraţi, luaţi loc şi serviţi o ceaşcă cu ceai".
Toată lumea rîse de aerele de adult pe care şi le dădea fetiţa. Domnul Peck intră şi o găsi pe Măria foarte amuzată de surioara ei.
„Ah, ce spectacol pentru un om nenorocit!" exclamă el. „Nu mă aşteptam să te văd aşa de veselă, domnişoară. Mă bucur să te găsesc acasă. Cum te simţi?"
„Mulţumesc, foarte bine", răspunse Măria, care tot nu ştia cu cine are de-a face.
22
La auzul vocii, doamna Abbey apăru în prag.
„O, domnule Peck. Mă bucur să vă vad. Veţi putea constata şi singur cum o duce".
„Fără îndoială că nu ştie cine sunt", remarcă vizitatorul.
„Conduce o maşină", explică Belinda. „Conduce o maşină mare şi roşie. Mămico, poate să ia loc şi să servească nişte ceai? Tare aş vrea".
Măria înţelese atunci că era vorba de şoferul maşinii care o lovise. Părea uşurat să vadă că ea nu-i purta pică şi se lăsă curînd înduplecat să se aşeze şi să servească o ceaşcă cu ceai. Belinda îl considera ca pe prietenul ei şi vorbea cu el de fiecare dată cînd nu avea gura plină de pîine cu dulceaţă - şi uneori chiar cu gura plină! Părea să cunoască numele tuturor copiilor lui; şi acum, Andi era cel care îl invita să-1 însoţească, pentru a născoci un mijloc inteligent ca să-i prindă şoricelul. El era prietenul fiecăruia.
După plecarea tuturor vizitatorilor, în timp ce se apropia seara, Măria se gîndi din nou la mica Nora şi îi vorbi mamei sale despre ea.
„Mămico, nu s-ar putea să lăsăm totdeauna deschisă această uşă?" întrebă ea. „înţelegi, dacă ar fi fost închisă, Nora n-ar fi putut să intre şi eu n-aş fi putut s-o ajut".
„Nu mi-ar plăcea să rămînă deschisă peste noapte", zise doamna Abbey.

„Atunci, pînă la ora de culcare", se rugă Măria.
„Bine, draga mea. Şi acum, somn uşor!"
Tot felul de gînduri şi de rugăciuni începură să se agite în capul Măriei, aşa cum stătea întinsă acolo pe pat, în întuneric. Ea îşi aminti de cîntarea pe care o învăţase de la primul vizitator şi o cîntă încetişor pentru ea. Apoi, îi mulţumi Domnului că Se servise de ea ca s-o ajute şi s-o mîngîie pe mica Nora; ea îi ceru Domnului Isus s-o folosească pentru a-i ajuta pe toţi cei din jurul ei în perioada în care va fi ţintuită la pat, pentru ca timpul pe care-1 va petrece imobilizată să nu fie un timp pierdut, ci să fie în serviciul Lui.
Era un pic cam înflăcărată în seara acelei zile cînd trecea în revistă tot ce se petrecuse peste zi. Oare nu era o îndrăzneală din partea ei să-I ceară Domnului să Se servească de ea, care era aşa de tînără? Oare numai adulţii puteau cere Domnului să-i folosească? Dar ea ştia că El va înţelege. Poate că *El* o trimisese pe mica Nora, şi El îi va trimite şi pe alţii. Ea adormi cu inima plină de recunoştinţă pentru toate evenimentele din ziua aceea.

Capitolul 5

înfiorătorul Robby

In acea dimineaţă, ei luaseră cu toţii micul dejun în camera Măriei, pe masa pliantă împrumutată de domnişoara Eliza. După ce îi însoţi pînă la portiţă pe domnul Abbey care pleca la lucru şi pe Andi, care pleca la şcoală, doamna Abbey se întoarse pe alee împreună cu Belin-da şi se aşează la masă în faţa unei cesti cu ceai.
„Ai nevoie de ceva, Măria? Dacă ai tot ce-ţi trebuie, îmi voi permite cinci minute de destindere ca să mai beau o ceaşcă cu ceai în timp ce citesc ziarul".
„O să duc farfuriile în bucătărie", zise Belinda, începînd să strîngă diversele obiecte care trebuiau să revină în bucătărie. Ea nu reuşea să atingă mare lucru fără să se caţere pe un scaun, dar era obişnuită cu această pauză pe care o făcea mămica ei şi făcea naveta cu borcanul de dulceaţă, cu untiera, cu ceştile goale şi cu farfuriile, simţindu-se foarte importantă.
„Iată Prinţul", anunţă ea dintr-o dată, în clipa în care cîinele intra în cameră.
„Bătrînul meu Prinţ", zise Măria întinzînd mîna pentru ca el să i-o poată linge.
Dar Prinţul avea un chef vizibil să vină mai aproape; el sări pe pat.
„Trimite-1 de aici, Măria", bombăni doamna Abbey, lăsîndu-şi pentru o clipă ziarul, „labele nu-i sunt curate; vine din grădină".
„Culcat, Prinţule!" ordonă Belinda cu vocea ei subţire şi ascuţită. „Cîinerău! Dă-tejos!"
Prinţul nu era un cîine rău; el ascultă imediat şi se culcă lîngă pat, ridicîndu-şi ochii buni spre Măria.
Belinda, mulţumită că obţinuse ceea ce dorea de la cîine, îşi co'n-tinuă munca. Ea o bătu pe genunchi pe mama ei.
„Şi ceanicul?"
„Se zice ceainicul", o corectă doamna Abbey şi zîmbi. Ea se ridică şi-şi îndoi ziarul: era semnalul reluării muncii. „Este în ordine, Belinda, o să-1 duc eu". Ea termină de liberat masa, apoi se opri puţin lîngă patul Măriei.
„N-ai nevoie de nimic, dragă?"
„Nu, de nimic; mulţumesc, mămico. Trebuie să refac ceva la jerseul

Veronicăi. Nu se prea are cu tricotatul!"
„Nu te obosi. Şi cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva".
„Cheamă-mă şi pe mine", zise Belinda. „Sau mai bine nu", adăugă ea.
Ea avea obiceiul de a termina tot ce spunea cu expresia „sau mai bine nu", ceea ce suna uneori cam curios. Măria promise să le cheme pe amîndouă în caz de necesitate. Mama ei se întoarse atunci în bucătărie, Belinda dispăru şi ea în bucătărie, iar Măria se lupta cu jerseul.

Cînd auzea pe cineva mergînd pe stradă, ridica ochii. Majoritatea trecătorilor răspundeau la zîmbetul ei vesel cu un semn al mîinii sau cu cîteva cuvinte. Lăptarul îi făcu semn cu mîna, iar brutarul claxona, în felul acesta, Măria nu se simţea aşa de singură. Apoi i se adresă o voce. Domnul Scott era la portiţă.
„în această dimineaţă, satul este vesel şi bine dispus", strigă el. „Am întîlnit trei oameni care zîmbeau şi am ştiut imediat că eşti la lucru. Cum te simţi astăzi?"
„Mulţumesc, foarte bine".
„Perfect!"
El îşi înclină capul şi-şi continuă drumul. Măria se bucură mult la gîndul că el punea zîmbetele sătenilor pe socoteala ei. Strada era acum din nou pustie. Dar, deodată, Prinţul sosi în salturi, urmat de un cîine mare şi negru.
Măria tresări; ea îi ordonă cîinelui să iasă, dar el nu ascultă. Părea hotărît să-1 atace pe Prinţ. Cele două animale se urmăreau prin cameră, sărind peste scaune, strecurîndu-se sub pat, mîrîind şi lătrînd. Măriei începu să-i fie frică; ea le striga să plece, dar lor nu le păsa de ea. în sfîrşit, se auzi portiţa scîrţîind; cineva îi venea în ajutor.
Măria văzu un băiat, cam de-o vîrstă cu ea, dînd buzna în camera ei, aruneîndu-se asupra cîinelui negru, prinzîndu-1 de zgardă şi, în ciuda mîrîielilor şi lătrăturilor lui, trăgîndu-1 spre uşă şi apoi pe alee spre portiţă.
„O, mulţumesc mult", zise ea.
Băiatul se întoarse şi îi făcu o strîmbătură. Măria îl recunoscu; era cel numit înfiorătorul Robby. Era un golan; majoritatea părinţilor le interziceau copiilor lor să se joace cu el, deoarece joaca se termina totdeauna rău. Măria rămase uimită cînd îşi dădu seama că el îi sărise în ajutor. Nu era felul de purtare la care te puteai aştepta din partea unui băiat ca Robby.

„Ţi-a fost frică?" întrebă el, tot strîmbîndu-se.
„Da, un pic", recunoscu Măria. „înţelegi, erau aşa de agitaţi, săreau în jurul patului şi al meu, şi nu puteam face nimic".
„Nu poţi să te scoli?" se miră băiatul. „Ieri ni s-a povestit la şcoală că nu poţi - de aceea am venit cînd te-am auzit strigînd. N-aş fi făcut asta pentru altcineva. Voiam să văd dacă te poţi scula".
„Nu, nu pot. Voi putea într-o zi, dar pînă atunci mai este vreun an. E foarte drăguţ din partea ta că ai venit să alungi dinele".
„Nu, nu e drăguţ", zise înfiorătorul Robby. „Voiam numai să văd dacă te poţi mişca ori ba".
Măria se simţi puţin rănită de această remarcă, dar îşi zise pe urmă că poate nu era adevărat. Ea ştia că nimeni din sat nu-1 vorbeşte de bine pe înfiorătorul Robby şi că el se umfla în pene că este certat cu toată lumea. Măria se întrebă în sinea ei dacă era cu adevărat atît de rău cum se credea, şi dacă ar putea profita de această ocazie pentru a se împrieteni cu el.
„îţi mulţumesc că ai venit", zise ea. „Este plăcut să ai pe cineva cu care să vorbeşti".
Băiatul păru surprins.
„De cine vorbeşti?"
„De tine. Ia spune-mi, de ce nu ţi-a fost teamă de cîinele acesta mare şi negru care lătra şi mîrîia la tine?"
înfiorătorul Robby începu să rîdă.
„Nu mi-e teamă de cîini", zise el nu cu puţină înfumurare. „Nu mi-e teamă de nimic".
„Eşti curajos. - Exact ca apostolul Pavel [Paul]".
Băiatul se înroşi şi răspunse:
„îţi baţi joc de mine! Nu-mi place asta".
„Nu-mi bat deloc joc de tine", zise Măria. „El era curajos. N-ai auzit vorbindu-se despre el la şcoala duminicală?"
„Nu mă duc acolo".

„Atunci i-ai putea citi istoria acasă, dacă ai vrea".
Robby şovăi.
„Nu sunt prea tare la citit. De altfel, de aceea mă aflu aici în această dimineaţă: era lecţia de citire. I-am zis învăţătorului că mă doare capul şi că mă duc acasă. Apoi am auzit cîinii şi urletele tale şi am venit".
„Eu nu urlam!" zise Măria indignată. „Le strigam doar să se liniştească şi să iasă".

„Ba da, urlai", repetă Robby cu o strîmbătură. „încă n-am auzit pe nimeni să facă atîta gălăgie".
„Acim tu îţi baţi joc de mine", zise Măria rîzînd. „Dar nu face nimic. Este într-adevăr păcat că nu ştii să citeşti. Ai fi putut citi atunci o mulţime de poveşti pasionante".
„N-am ce face. Nu-mi place să citesc".
„Ţi-ar plăcea să-ţi citesc eu?" îi propuse Măria. „Mi-ar plăcea să fac ceva drept mulţumire că m-ai scăpat de cîinele acesta groaznic".
Robby rămase cu gura căscată. El clipi din ochi.
„Nu ştiu. Ce-ai citi? Cărţi de adormit copiii?"
„Istorii captivante", răspunse Măria. „îţi promit că nu vei adormi. Nici mie nu-mi plac cărţile care te adorm".
„Ei bine, poate că voi veni... poate că nu voi veni. Nu vreau să se ştie".
„N-o să spun la nimeni. Şi o să-mi facă plăcere să vii din cînd în cînd. Nu totdeauna vin vizitatori".
„O să mă gîndesc. Bine, poate că voi veni... poate că nu voi veni; nu pot să-ţi spun".
El o privi gînditor o clipă.
„N-aş vrea să stau toată ziua întins pe pat", zise el.
„Toţi ar prefera să poată umbla încolo şi încoace".
„Da, bine, poate că voi veni... poate că nu voi veni", repetă Robby. „Uite-l pe tăticul tău. Am şters-o. La revedere!"
Şi el dispăru fluierînd.
Domnul Abbey se întîlni cu el la portiţă şi îi aruncă o privire bănuitoare.
„Ce voia golanul ăsta, Măria?" întrebă el cînd intră. „Sper că n-a venit să te necăjească".
„A, nu, tăticule", răspunse prompt Măria, „m-a scăpat de un cîine negru groaznic".
„Ce zici?" întrebă doamna Abbey care intra ca să pregătească masa de prînz. „Despre ce cîine vorbeşti?"
Măria le povesti ceea ce se întîmplase. Prima reacţiei a doamnei Abbey fii să declare că de acum înainte uşa va rămîne închisă, dar Măria o rugă să revină asupra deciziei.
„înţelegi, datorită uşii deschise şi a cîinelui am făcut cunoştinţă cu Robby".
„Dar nu-mi place să ai legătură cu un băiat aşa rău şi prost-crescut",

zise doamna Abbey. „Nu este deloc felul de băieţi pe care mi-ar plăcea să-i las să intre în casă'.
„Dar, mămico", o rugă Măria, „nu este chiar aşa rău cum se spune, altfel nu m-ar fi scăpat atunci cînd cîinele mîrîia şi lătra la el. Ar fi putut să fie muşcat. Mi-ar plăcea să revină, ca să descopăr şi alte lucruri bune în el. Şi apoi aş vrea să-i trezesc dorinţa de a citi viaţa unor eroi, a unor oameni curajoşi. Dupe cîte înţeleg eu, i se pare că este un lucru bun şi eroic să fie rău. Dar dacă ar auzi vorbindu-se despre persoane ca apostolul Pavel [Paul] sau Livingstone, oameni ai lui Dumnezeu cu adevărat buni şi cu adevărat curajoşi, nu va mai vrea să-i supere pe toţi şi va dori să fie drăguţ".
„Măria are destul de multă dreptate", remarcă gînditor domnul Abbey. „I-ai zis să revină?"
„Da. Şi aş vrea să-ţi cer să-mi aduci nişte cărţi despre oameni ai credinţei - nu vreau să încep cu Biblia, vreau să-l interesez puţin cîte puţin. Tăticule, ai putea să găseşti în bibliotecă nişte cărţi despre eroi creştini?"

„Sigur că da. Şi îţi urez ca eforturile tale să fie încununate de succes".
„Da", zise Măria, „sunt sigură că Domnul Isus îl iubeşte pe Robby la fel ca pe oricine altcineva, şi dacă aş reuşi să-1 fac pe Robby să-L iubească, va fi meritat osteneala, nu-i aşa?"

Capitolul 6

Duminica

Era duminică dimineaţă şi, pentru prima dată, Măria se sculă cam deprimată. Toată familia plecase la biserică, ca de obicei, dar ea nu putea să-i însoţească! îi privi îndepărtîndu-se. Andi era curat şi frumos îmbrăcat, lucru destul de rar pentru el; Belinda mergea înainte, ca totdeauna, vioaie şi frumuşică; urmau tăticul şi mămica, îmbrăcaţi şi ei în haine de duminică. Soarele strălucea, iar trecătorii îi adresau saluturi şi zîmbete.
Apoi strada deveni pustie: nu se mai vedea decît Fifi, o pisică neagră care se încălzea la soare pe alee, şi Prinţul care se ridica în două labe la portiţă în aşteptarea stăpinilor. Ochii Măriei se umplură de lacrimi; se simţea aşa de singură! începu să numere cîte duminici mai trebuiau să

treacă înainte de a se putea duce şi ea la biserică cu părinţii ei.
Măria suspină şi-şi întoarse privirile de la fereastră şi de la strălucirea înviorătoare a soarelui. Ochii îi căzură pe o carte pusă pe masa de la căpătîiul ei; ea îşi recunoscu cartea de cîntări. Bineînţeles! Ei contau pe faptul că ea va fi în gînd împreună cu ei la adunare - iată de ce îi pusese acolo mama ei cartea de cîntări -, şi ea nici nu se gîndise la lucrul acesta!
„Satan este vinovatul", îşi zise ea; „a încercat să mă întristeze şi să mă facă să-L uit pe Dumnezeu. Ei bine, nu voi fi tristă". Şi ea îşi luă cartea de cîntări.
Măria cunoştea majoritatea cîntărilor şi ştia care erau cel mai des cîntate duminică dimineaţa, dar nu ştia dacă doar se va citi din Cuvîn-tul lui Dumnezeu sau va fi şi o vorbire scurtă. De aceea, după ce cîntă cîteva cîntări, se simţi destul de încurcată: ce să citească din Biblie? Ea observă că în Biblia pe care o ţinea de obicei sub pernă erau două semne de carte. Cu siguranţă că tăticul ei dorise să-i sugereze citirea capitolelor arătate în felul acesta. De aceea, cu inima plină de bucurie, ea citi pasajele subliniate, apoi mai cîntă cîteva cîntări.
Desigur că nu avea de unde să ştie ce cîntări vor fi cîntate la biserică în dimineaţa aceea, dar nu făcea nimic; ea putea în felul acesta să le aleagă pe cele pe care le prefera şi să le cînte din toată inima.
Prin cîntare, citire şi rugăciune, ea putuse astfel să se alăture familiei sale pentru ora de închinare, dar mai era şi predica din Cuvîntul lui Dumnezeu, pe care n-o putea auzi. întinsă acolo pe pat, cu privirile îndreptate spre fereastră, gîndurile i se opriră asupra atîtor manifestări ale bunătăţii Domnului: soarele, pomii, cerul albastru, cei cîţiva norişori atît de uşori, florile şi toate celelalte. Ea se gîndi o clipă la scumpa ei surioară, Belinda, şi îi mulţumi lui Dumnezeu pentru că i-o dăduse, începu să facă socoteala tuturor binecuvîntărilor Sale faţă de ea şi să aducă mulţumiri pentru fiecare. Şi cu cît găsea mai multe binecuvîntări, cu atît mai uimită era de mărimea bunătăţii Tatălui ei ceresc.
‚Noi nu ne gîndim la toate acestea', îşi zise ea. ‚Ne bucurăm de zilele frumoase şi de o mulţime de alte lucruri, cum ar fi merele roşii, oamenii drăguţi, dar nu ne oprim niciodată să ne întrebăm de unde vin toate acestea. Dacă Dumnezeu n-ar binecuvînta pomii fructiferi, noi n-am avea fructe. Dar noi mîncăin fructele şi nu ne îngrijim să-I mulţumim. Dacă n-ar pune El bunătate în inima celor credincioşi, ei n-ar fi buni. Satan i-ar împinge să fio răi. De asemenea, nu ne gîndim să-I

mulţumim lui Dumnezeu pentru toată amabilitatea altora. Uneori ne gîndim să-I mulţumim, dar nu totdeauna. Şi totuşi, orice bunătate vine de la Dumnezeu'.
Pe urmă, i se păru foarte firesc să cînte cîntarea: „Cînta-voi Domnului meu laudă cu bucurie..." Apoi îşi imagină ieşirea de la adunare.
Cîteva clipe mai tîrziu, ea văzu pe stradă primele grupuri de oameni. Distinse curînd vocea

Belindei, care avea totdeauna ceva de povestit. Apoi portiţa scîrţîi şi familia intră în curte.
„V-a plăcut la adunare?" întrebă ea. „Am încercat să fiu alături de voi cu gîndul. Pe urmă însă, neştiind ce se predică, am meditat eu la ceva".
„Ei bine", zise domnul Abbey, „predica a avut ca temă toate binecu-vîntările pe care le primim noi".
„Oh!" exclamă Măria. „Ce curios este. Exact la asta m-am gîndit şi eu: atîtea dovezi ale bunătăţii lui Dumnezeu faţă de noi. Am încercat să le enumăr, dar erau tot mai multe. Cu adevărat v-aţi ocupat de aşa ceva?"
„Da", răspunse tatăl său. „Iar Spiritul [Duhul] Sfînt ţi-a pus fără îndoială pe inimă aceleaşi gînduri".
Domnul Abbey se aşează pe pat alături de Măria.
„Nu am mult timp ca să te văd peste săptămînă. Cum o duci?"
„Bine, tăticule".
„Nu eşti descurajată?"
„Nu încă", zise Măria cu un zîmbet radios. „Toată lumea este aşa de drăguţă cu mine. Am avut o mulţime de vizitatori".
„Cu atît mai bine! Şi derbedeul de Robby, s-a întors?"
„Nu", recunoscu Măria tristă. „Speram să vină, dar n-a făcut-o".
„Ţi-am adus cîteva cărţi. Nu te nelinişti şi continuă să te rogi pentru el. Cred că va trece într-o zi pe aici".
„Am văzut-o ieri pe Nora. Ştii, fetiţa aceea care era aşa de nenorocită. Ea părea să fie acum cum nu se poate mai bine. Presupun că în a-ceastă după-amiază se va duce pentru prima dată la şcoala duminicală".
„E bine... Ei, uite-o pe mami cu masa. Pot să te ajut, draga mea?"
Doamna Abbey îi acceptă cu plăcere ajutorul oferit: erau atîtea lucruri de adus! Timp de cîteva minute, toţi fură ocupaţi, apoi toată familia se aşează în jurul mesei.
După prînz, dădură toţi ajutor la liberarea mesei. Măria nu se simţea prea bine văzîndu-i pe toţi forfotind. Duminica era o zi foarte plină,
io
căci după mîncare Belinda şi cu Andi trebuiau să se pregătească pentru şcoala duminicală. Iar dacă dimineaţa, la serviciul divin, Andi părea bine îmbrăcat şi curat, reuşise pe urrnă să ajungă în aşa hal, îneît era nevoie de o bună spălare a feţei. Domnul Abbey îl duse în baie, căci dacă era lăsat singur, se juca de-a submarinul cu săpunul şi uita pe ce lume trăieşte. Doamna Abbey spălă faţa, mîinile şi genunchii Belindei. Aceasta era în general sarcina Măriei, dar acum trebuia s-o înlocuiască mama ei. Apoi, cei doi copii plecară fugind. Spre surpriza ei, Măria o văzu pe Veronica trecînd pragul.
„Nu mergi la şcoala duminicală?" o întrebă ea puţin neliniştită pe prietena ei.
„Bineînţeles că mă duc".
„Dar o să întîrzii. Andi şi cu Belinda au plecat deja. Eşti incredibilă, Veronica! Tu n-ai nici cea mai mică noţiune despre timp".
„Nu, este adevărat. Dar de data aceasta nu voi întîrzia. De fapt, voi fi a doua".
„Imposibil!" strigă Măria.
„Ba da, o să vezi", o tachina Veronica îndreptîndu-se spre pian şi deschizîndu-1.
„Veronica, trebuie să pleci", insistă Măria. „Uite ce oră este!"
„Da, da", oftă Veronica, dar înainte de a putea spune mai mult, portiţa scîrţîi şi Măria o văzu pe domnişoara Eliza păşind pe alee, urmată de un grup de fete.
Atunci ea înţelese.
„O, şcoala duminicală va avea loc aici?" exclamă ea.
„Da. Nu crezi că este o idee bună? Domnişoara Eliza a întrebat-o pe mama ta azi-dimineaţă, şi ea a fost de acord. Evident, nu va fi toată lumea - numai clasa noastră. Şi vom continua aşa

pînă ce vei putea umbla din nou. Nu e bine?"
„Este grozav!"
„Putem intra?" întrebă domnişoara Eliza.
„Da, intraţi!" strigă vesel Măria. „O, ce drăguţ din partea voastră! Credeam că Veronica va întîrzia. Nici nu-mi închipuiam că veţi veni toate!"
„Ei bine, cum tu nu puteai să ni te alături, venim noi la tine", zise domnişoara Eliza, făcînd înconjurul camerei cu privirea. „Crezi că am putea aduce încă cîteva scaune?"
„Mă duc să caut", se oferi Veronica, care se simţea ca acasă în că-

minul prietenei sale. Ea ieşi şi aduse două scaune, apoi plecă să caute altele. Curînd, camera arăta aşa cum dorea domnişoara Eliza. Se îm-părţiră cărţile de cîntări şi începu ora.
După terminarea ei, fetele nu se împrăştiară imediat. Mai multe zăboviră cîteva clipe lîngă Măria. Domnişoara Eliza îi vorbi despre micuţa Nora: o văzuse în această după-amiază pe fetiţă plecînd la şcoala duminicală cu Doris şi cu Oliver. Măria se bucură mult cînd auzi ştirea. Ea se bucură şi mai mult cînd, ceva mai tîrziu, micuţa Nora sosi alergînd, foarte entuziasmată de ceea ce auzise.
„Tu ştiai?" începu ea. „îl cunoşteai pe Isus?"
„Da", răspunse blînd Măria.
„Ştiai că *mă* iubeşte *pe mine?"* continuă fetiţa.
„Da, sigur că da, El te iubeşte, şi de aceea te-a trimis la mine, alaltăieri, cînd erai aşa de necăjită. El voia să te facă fericită, pentru că te iubeşte. Voia să înveţi să-L cunoşti, la şcoala duminicală. Nu-i aşa că este ceva minunat din partea Sa?"
„Da... El mă iubeşte!" repetă Nora ca pentru sine. „Cu siguranţă că mămica nu ştie asta. Mă duc să-i spun. Voi veni mîine pe la tine. Vrei?"
„Da, vino cînd ai chef.
Şi Nora plecă în fugă ca să ducă părinţilor ei vestea cea bună.
Veronica se uită după ea şi începu să rîdă.
„Măria, parcă ar crede că Isus n-o iubeşte decît numai pe ea!"
Măria rîse la rîndul ei.
„Este ceva complet nou pentru ea. Nu-i ciudat, Veronica, că majoritatea oamenilor nu ştiu că Dumnezeu îi iubeşte pe fiecare în parte? Unii cunosc versetele: ‚Dumnezeu este dragoste' şi: ‚Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu', dar nu-şi dau seama că aceasta îi priveşte şi pe ei. Ei nu cred că Dumnezeu îi cunoaşte pe nume, că ştie cine sunt ei, care le sunt speranţele şi care le sunt temerile. Nu simt cu adevărat că El este lîngă ei, că Se gîndeşte la ei, că-i iubeşte, îi ajută şi are grijă de ei. Ei nu realizează toate acestea".
„Da, nu este uşor", remarcă Veronica.
„Pentru mine, este mai uşor acum cînd stau întinsă decît atunci cînd eram ocupată să alerg într-o parte şi alta", recunoscu Măria cu un su-rîs. „Cred că sunt pe cale de a înţelege o mulţime de lucruri. Iar un lucru pe care îl înţeleg foarte limpede acum este că Isus mă cunoaşte şi mă iubeşte - *pe mine, Măria Abbey.* Şi lucrul acesta mă face să-L iubesc mai mult ca niciodată".

Capitolul 7 *Domnişoara Honeybubble*

într-o dimineaţă, Măria, auzind portiţa scîrţîind, ridică ochii şi văzu o femeie înaltă, subţire, îmbrăcată toată în negru, înaintînd pe alee. Ea o recunoscu ca fiind peţsoana aceea destul de originală care trăia singură, puţin în afara satului. Ea se întrebă ce vînt o fi adus-o aici.
Se auzi un ciocănit în uşă.
„Mămica a ieşit", strigă Măria. „Să-i transmit un mesaj?"
O faţă serioasă apăru în pragul uşii.
„Tu eşti Măria Abbey?" întrebă domnişoara Honeybubble.

„Da. Intraţi, vă rog!"
„Am venit ca să-ţi ridic moralul", continuă domnişoara. „Nu trebuie să stai aşa şi să te plîngi, ştii", zise ea şi se aşează pe un scaun lîngă pat.
„Nu mă plîng", răspunse Măria.
„Bineînţeles că te plîngi", o dojeni aspru domnişoara Honeybubble. „Nu încerca să negi. Le cunosc bine pe fetele de vîrsta ta. Şi ştiu că stai toată ziua şi te plictiseşti. Trebuie să învingi şi să-ţi deranjezi cît mai puţin familia. Este de-ajuns pentru ei că au încărcat camera aceasta frumoasă cu un pat şi cu o fată care nu e în stare să-şi ajute biata mamă, fără să mai necăjeşti toată lumea bombănind şi plîngînd".
„Dar nu este adevărat!" se indignă Măria.
„Nu mă contrazice; nu este politicos. Lasă la o parte figura asta supărată şi zîmbeşte. Ar trebui să fii recunoscătoare că am venit să te încurajez. Oricum, ar trebui să te străduieşti să fii aşa".
Biata Măria nu avea deloc chef să zîmbească; nu-i plăcea să i se reproşeze o figură posomorită; trebuia totuşi să admită că în clipa aceea se simţea mai curînd supărată.
„îmi pare rău că am o figură posomorită", zise ea în silă. „Şi vă mulţumesc că aţi venit să mă încurajaţi. Dar, nu am nevoie de încurajare, pentru că sunt fericită".
„Ce prostie! Şi, în plus, lucrul acesta nu poate fi adevărat", zise domnişoara Honeybubble cu o voce ascuţită. „Dacă începi să spui minciuni, va trebui să-1 atenţionez pe domnul Scott".
Măria simţea mînia urcînd în ea.
„Nu spun minciuni! Şi n-avcţi decît să-i ziceţi ce vreţi domnului

Scott. El mă cunoaşte".
Domnişoara Honeybubble se ridică foarte demn de pe scaun şi porni pe alee. Măria o privi ducîndu-se; se simţea furioasă. Ea zări deodată deasupra gardului viu o pălărie familiară. Domnul Scott trecea pe stradă. Ea auzi curînd vocea domnişoarei Honeybubble ridicîndu-se triumfător:
„Ah, domnule Scott - sunteţi exact persoana pe care voiam s-o în-tîlnesc. Tocmai am făcut o vizită de caritate Măriei Abbey pentru a încerca s-o încurajez, dar îmi pare rău să spun că am găsit-o într-o dispoziţie foarte proastă, necăjită şi foarte nepoliticoasă".
„Aţi găsit-o pe Măria într-o dispoziţie proastă, necăjită şi nepoliticoasă?" repetă domnul Scott cu o voce care arăta surpriza. „Sunteţi sigură de asta, domnişoară?"
„Absolut. I-am spus că este de datoria ei să fie veselă, în loc să stea întinsă pe pat cu o figură mohorîtă, şi a fost cît pe ce să mă muşte. Am făcut-o să observe ce povară e pentru părinţii ei, care au fost nevoiţi să strice aspectul frumosului lor salon, iar ea nu este deloc în stare s-o ajute cu nimic pe biata ei mamă. Şi am îndemnat-o să încerce cel puţin să pară veselă. Practic, mi s-a răspuns în mod grosolan".
Domnul Scott avea o faţă foarte gravă.
„Sunt convins că Măria nu avea intenţia de a fi nepoliticoasă. Dar nu credeţi că nu era deloc milos din partea dumneavoastră să-i reproşaţi că este o povară pentru părinţi? Ştiu că ei n-o consideră ca o povară, ci se bucură că pot strica aspectul frumosului lor salon ca să-i facă viaţa puţin mai veselă".
„Este absurd!" răspunse domnişoara Honeybubble. „Precis că sunt foarte supăraţi. Ştiu eu mai bine".
„Da, dar vedeţi, ei o iubesc pe Măria. Şi aceasta schimbă totul".
„Nu văd deloc ce-ar putea să schimbe şi cred că e foarte jignitor din partea dumneavoastră, domnule Scott, să-mi spuneţi că n-am fost miloasă faţă de Măria. N-am făcut decît să-i arăt nişte adevăruri pentru binele ei. Iar ca să zică faptul că e perfect fericită, ei bine, asta-i minciună curată! Nimeni n-ar putea fi fericit într-o asemenea situaţie; omeneşte este imposibil".
„Da, omeneşte este imposibil; dar, vedeţi dumneavoastră, Măria are ajutorul lui Dumnezeu. Şi ceea ce e imposibil pentru om este deplin posibil pentru Dumnezeu. El poate s-o ţină pe Măria fericită. Şi ştiu că El face lucrul acesta, pentru că o zăresc adesea pe Măria cînd trec pe

stradă şi arată totdeauna fericită".
„N-are rost să discul cu dumneavoastră - aveţi idei preconcepute", i-o tăie domnişoara Honeybubble şi plecă, cu capul sus.
Domnul Scott îşi ridică politicos pălăria, se uită la ceas şi intră pe alee ca să se ducă la Măria.
„Nu aveam de gînd să mă opresc în această după-amiază. Am o în-tîlnire peste cîteva minute. Dar am simţit că trebuie să trec puţin pe la tine după întîlnirea pe care am avut-o cu vizitatoarea ta. Ea mi-a zis că venise să te încurajeze, dar este pentru prima dată că te văd abătută. Biata de tine!"
„M-a demoralizat", mărturisi Măria înghiţindu-şi lacrimile. „Nu voia să creadă că nu mă plîng şi n-a făcut decît să tot repete să nu fiu nefericită. Şi nu eram deloc nefericită înainte de a veni ea. Dar acum sunt!"
„Nu te lăsa abătută de ea", zise domnul Scott şi se aşează lîngă patul ei. „Cred că intenţiile ei sunt bune, dar a acţionat exact ca prietenii aceia supărători ai lui Iov [lob] care au încercat să-1 mîngîie, nu-i aşa?"
Măria îndreptă o privire întrebătoare asupra interlocutorului, care zîmbea.
„Nu cunoşti istoria lui Iov? Ea se află în Biblie. Este poate cam dificilă pentru tine, dar iată în cîteva cuvinte despre ce e vorba. Un om desăvîrşit a cunoscut zile grele şi s-a aflat într-un mare necaz. Trei dintre prietenii săi au venit să-1 mîngîie. Şi cum anume? Ei i-au zis că dacă Dumnezeu îl lovea în felul acesta, era evident din cauză că el, Iov, era foarte rău, şi au mers pînă acolo, îneît să-1 sfătuiască să nu se mai gîndească deloc la Dumnezeu. Dar Iov a rămas neclintit; el ştia că Dumnezeu este fidel, de aceea a zis: ‚Chiar dacă mă omoară, voi spera în El', adică: Chiar dacă ar permite să mor, îmi pun încrederea în El pentru viitor. Şi el n-a vrut să-i asculte pe cei trei prieteni falşi. La sfîrşit, desigur, Dumnezeu i-a venit în ajutor, şi totul s-a terminat cu bine pentru el".
„A fost frumos să poată spune: ‚Chiar dacă mă omoară, voi spera în El'", zise Măria.
„Da. Iată adevărata credinţă, adevărata încredere".
„Cred că dacă te încrezi cu adevărat în Dumnezeu, nu contează dacă trăieşti sau mori, pentru că El este aici".
„Da, aşa este".
„Atunci este ceva rău din partea mea că nu doresc să mor?" întrebă Măria. „Ştiu că dacă mor mă duc lîngă Isus, dar mi-ar plăcea mai mult

să trăiesc, n-am nici cel mai mic chef de moarte. E ceva rău?"
„Deloc", o linişti domnul Scott. „Nu uita că Dumnezeu te-a pus cu un anumit scop pe acest părnînt. El doreşte să faci ceva pentru El - un lucru pe care numai tu poţi momentan să-1 faci. Ar fi într-adevăr trist dacă ai muri înainte de a-1 fi îndeplinit, nu-i aşa? Şi astfel, în inima ta este dorinţa de a trăi. Nu este deloc rău să vrei să trăieşti atunci cînd ai o sarcină de adus la îndeplinire, şi aceasta chiar dacă ştii că, atunci cînd vei muri, te vei duce la Domnul. Şi mai e ceva: Dumnezeu însuşi este Cel care a pus în inima ta iubirea pentru mămica, pentru tăticul, pentru fratele şi pentru sora ta, şi dacă tu nu te-ai gîndi deloc la ei, aceasta n-ar prea semăna cu iubirea. Ce zici?"
Măria suspină de uşurare.
„Aceasta îmi rezolvă o problemă care m-a cam tulburat puţin", zise ea. „Nu ştiam bine ce este drept să doresc, dar ştiam ce simt".
„Ai dreptate. Cîtă vreme poţi spune cu Iov că vei spera în El, orice s-ar întîmpla, totul este bine".
Măria zîmbi.
„Mi-aţi ridicat moralul mai mult ca domnişoara Honeybubble", constată ea rîzînd.
„Sunt foarte mulţumit de aceasta", zise domnul Scott rîzînd şi el. îşi privi ceasul. „Trebuie să plec, altfel voi întîrzia. Mă bucur să văd că nu pui prea mult la inimă vorbele acestei biete

domnişoare. Spune-ţi, Măria, că intenţiile îi erau bune, şi uită restul".
„Da".
Un surîs radios îi lumină faţa.
„Nu vă faceţi griji, domnule Scott. N-a reuşit să mă deprime decît pentru o clipă".
Ea se simţea din nou veselă. Curînd, copiii începură să iasă de la şcoală, şi Măria ştia că primii vizitatori nu vor întîrzia să apară. într-adevăr, portiţa scîrţîi, şi ea o văzu pe micuţa Nora înaintînd pe alee şi ţinînd cu grijă ceva în mînă.
„Am venit să te încurajez", zise micuţa Nora apropiindu-se de pat. „Ţi-am adus o floare".
Ea aducea într-adevăr o floare; era o ciuboţica-cucului, dar avea un aspect vrednic de milă - poate că Nora o culesese prea brusc. Tija era ruptă, iar floarea părea veştejită. Măria o primi totuşi cu recunoştinţă.
„Ce drăguţ din partea ta, Nora! Ar trebui s-o pun în apă. O va pune mămica la întoarcere".

„E frumoasă, nu-i aşa?" zise Nora, care ţopăia lîngă pat. „Erau o mulţime pe pajişte, dar am ales-o pentru tine pe cea mai frumoasă, Am ţinut-o tot timpul î.i mînă şi, la şcoală, învăţătoarea a pus-o în apă chiar la sfîrşitul lecţiei. Nu-i aşa că-i frumoasă?"
„Este splendidă. Acum, aşează-te aici lîngă mine pe pat şi povesteşte-mi tot. Ce părere ai de Doris şi Oliver?"
„O, sunt prietenii mei", zise Nora. „Dar tu eşti prima mea prietenă. Tu ai fost prima mea prietenă, dar acum şi ei sunt prietenii mei. Te superi?"
„Deloc. Mi-ar plăcea să ai mulţi prieteni. Ştii care este cel mai bun dintre toţi prietenii?"
„Da, mi-a zis învăţătoarea. Este Domnul Isus, şi El mă iubeşte. I-am zis asta lui mămica, şi ea a fost foarte mulţumită".
„E bine! Şi şcoala duminicală? Ţi-a plăcut acolo?"
„O, da. Mi-a plăcut istoria şi la fel şi cîntecele. îmi place să cînt".
Se auzi o voce veselă strigînd-o pe Măria. Sosea Veronica în fugă.
„Ai tot timpul vizite!" constată ea rîzînd. „Bună ziua, Nora - ce mai faci?"
„Mulţumesc, foarte bine. I-am adus Măriei o floare".
„Da, o ciuboţica-cucului drăguţă. Ai putea să-i aduci o vază cu nişte apă în ea, Veronica?"
„Sigur că da".
Ea făcu mutre cînd văzu biata ciuboţica-cucului pe jumătate veştejită. Dar îi veni o idee.
„Mă duc să culeg cîteva flori din grădină ca să-i ţină companie: ea s-ar simţi cam singură într-o vază".
„Ce idee bună!" zise Măria.
„Pot să vin să te ajut?" se oferi Nora.
„Bucuros. Eu le voi culege şi tu le vei ţine", zise Veronica. „Şi le vom alege împreună".
Ele ieşiră în grădină şi culeseră un buchet frumos. Apoi Veronica se duse la bucătărie ca să caute o vază pe care o umplu cu apă. Cu ajutorul Măriei, ea aranja florile în vază şi strecură ciuboţica-cucului printre celelalte, punînd-o în aşa fel, îneît să pară dreaptă.
„Ce frumoasă e!" exclamă Măria. „Mulţumesc din toată inima, Nora!"
„Te-am încurajat, nu-i aşa?" întrebă fetiţa.
„Da, chiar aşa. Dar acum trebuie să te duci acasă, altfel mămica ta

se va întreba ce-i cu tine".
„Da, însă mă voi întoarce. La revedere".
„Nu-i aşa că-i simpatică?" zise Măria după plecarea Norei. „Ia gîn-deşte-te: să se ducă pe pajişte, să caute o ciuboţica-cucului, ca să mă încurajeze! Cred că este un lucru foarte frumos din partea ei!"
„Mă întreb de unde-şi închipuie că ai avea nevoie să fii încurajată?" remarcă Veronica.
„Oh, probabil că cineva a zis aceste cuvinte de faţă cu ea. Este a doua persoană care a venit astăzi să mă încurajeze - ba nu, a treia. Prima a fost domnişoara Honeybubble; ea m-a făcut

aşa de nefericită, că domnul Scott a trebuit să vină ca să mă încurajeze în mod serios!"
„Domnişoara Honeybubble? Ce ţi-a putut zice?"
„Oh, nu prea contează. Dacă mi-ar fi adus o ciuboţica-cucului, n-ar fi fost aşa de rău. Cred că Nora ştie mai bine cum să procedeze pentru a încuraja oamenii. Ea a zis că sunt prima ei prietenă".
„Ce compliment frumos!" zise Veronica rîzînd.
„îmi plac complimentele cînd sunt sincere", recunoscu Măria rîzînd la rîndul ei. „Şi acum, ce-ai zice de-o gustare? Mămica va sosi din cli^d în clipă".

Capitolul 8

Din nou Robby

Era ziua ieşirii în natură a celor care mergeau la şcoala duminicală; aproape toţi copiii din sat se înghesuiseră în maşinile care urmau să-i ducă pe malul mării. Numeroase mame luau parte, printre care şi doamna Abbey. Mai întîi, ea zisese că nu va putea s-o lase singură pe Măria, dar atunci Belinda ar fi fost privată de excursie, şi lucrul acesta ar fi fost o dezamăgire prea mare pentru ea. Belindei îi plăcea marea şi vorbea de săptămîni întregi de această ieşire. Ea era cea mai mică dintre copiii care mergeau la şcoala duminicală şi, după părerea generală, totul s-ar fi ratat dacă nu era ea acolo.
Măria spusese foarte categoric mamei sale să nu-şi facă griji din cauza ei: va fi de-ajuns ca cineva să treacă o dată sau de două ori ca să vadă dacă nu are nevoie de nimic. Doamna Abbey sfîrşise prin a fi de acord să caute pe cineva care să se poată ocupa de Măria. Acesta nu era un lucru uşor, căci aproape toate cunoştinţele lor participau la

ieşire. Părea că în ziua aceea satul va rămîne complet pustiu.
„în sfîrşit, oricum ar fi, nu-i cerc domnişoarei Honeybubble să vină", 2i;,e Măria, şi mar fia ei îi promise că n-o va chema.
în cele din urmă, bătrîna doamnă Siggs, patroana magazinului situat chiar vizavi, se oferi să vină din cînd în cînd în cursul zilei. Iar domnul Abbey va fi acolo la amiază, aşa că Măria nu va fi singură. Şi astfel totul se aranja. Doamna Abbey se sculă mai devreme ca de obicei ca să pregătească micul dejun pentru tata şi Măria, precum şi tot ce era nevoie pentru Andi, Belinda şi ea însăşi.
„Grăbeşte-te, mămico!" o strigă Măria. „Toţi sunt deja în stradă".
„Sosesc", răspunse doamna Abbey, care o îmbrăca pe Belinda cu o rochiţă nouă. „Du-te înainte, Andi, ca să nu plece fără noi".
„Trebuie să duc ceva?" întrebă Andi, care se grăbea să plece.
„Da, ia rucsacul".
„Nu pot să mi-1 pun pe spate", bombăni el, luptîndu-se cu curelele.
„Hai aici să te ajut", se oferi Măria. El îl puse pe pat; ea îi petrecu curelele pe umeri şi îi fixă rucsacul pe spate. „Poţi să pleci!" îl anunţă ea.
Andi dispăru. Belinda sosi ţopăind din dormitor, foarte mîndră de rochiţa ei nouă. Ea alergă la patul Măriei şi, ridicînd marginea rochiţei, se întoarse pe călcîie, pentru ca sora ei s-o poată admira din toate părţile.
„E frumoasă rochiţa mea nouă, rochiţa mea cea nouă!" strigă ea vesel. „Rochiţa mea drăguţă, rochiţa mea cea nouă şi albastră!"
„Este roză, draga mea", o corectă Măria. „Dar este într-adevăr drăguţă. Cine ţi-a făcut-o?"
„Mămica mi-a făcut-o - rochiţa mea drăguţă, rochiţa mea cea nouă şi roză!"
Măria începu să rîdă. Doamna Abbey coborî de la etaj, luă pelerinele pe care le pregătise în caz de ploaie, sacoşa, o carte pentru Andi dacă s-ar fi plictisit în maşină şi doi dintre copiii Belindei.
„Am plecat!" zise ea şi o sărută pe Măria. „La revedere, draga mea. Sper că totul va merge bine în ce te priveşte".

„Sigur că da, totul va merge bine. Ai luat lopăţica Belindei? Precis că va vrea să se joace în nisip".
„Am luat-o eu", zise Belinda, luînd-o de pe un scaun. „Acum hai, mămico. Te aştept de *secole!"*
Ele se alăturară unui grup care se îndrepta spre maşini. Toţi cei care treceau pe lîngă portiţă îi făceau semne Măriei şi îi strigau la revedere. Domnul Scott şi domnişoara **Eliza,** caic locuiau în cealaltă parte a sa-

tului, făcură chiar un ocol pînă la casa familiei Abbey ca s-o salute pe Măria.
„Ne vom gîndi la tine, Măria", zise domnişoara Eliza.
„Iar noi îţi vom advice o scoică şi trei fire de nisip!" zise domnul Scott. „Sau poate că ai o altă dorinţă?"
„Da, vă rog - un crevete!"
„Voi face tot ce pot", promise domnul Scott.
în sfîrşit, maşinile porniră la drum şi satul îşi regăsi liniştea. Măria nu-şi luă imediat cartea, nici jerseul la care încă lucra pentru Veronica. Ea rămase sprijinită de perne ca să privească cerul pe fereastră şi să-şi imagineze peisajul frumos prin care treceau maşinile în drumul lor spre mare. Ea participase adesea în anii precedenţi la cursurile şcolii duminicale şi ştia cum se desfăşurau. Ea se gîndi la micuţa Nora, urîn-du-i să se bucure mult de această ieşire. O văzuse urcîndu-se într-o maşină împreună cu Doris şi cu Oliver; cu siguranţă că se va distra bine în compania lor.
în această clipă, ea auzi portiţa scîrţîind şi-1 văzu surprinsă pe Rob-by venind pe alee.
„Bună ziua, Robby", îl strigă ea. „N-ai plecat în excursie?"
„Eu? Se pare că nu. Nu mă duc la şcoala duminicală".
„Ce păcat!" zise Măria. „Nu ţi-ar fi plăcut să mergi?"
Robby făcu o strîmbătură şi se aşeză pe marginea patului.
„Oh, am încercat de două ori să merg. Prima dată, m-am dus la şcoala duminicală, dar învăţătorul a zis că nu am destule puncte bune pentru a merge în excursie. Atunci nu m-am mai dus. El a zis că ştie bine că particip doar pentru a mă putea duce la mare împreună cu ei, şi avea dreptate".
Aceasta o făcu pe Mana să rîdă.
„Eşti teribil, Robby. Te-ai dus la şcoala duminicală numai de două sau de trei ori, doar ca să poţi merge în excursie cu ei? Apoi, după excursie, presupun că nu te-ai mai fi dus, nu?"
„Bineînţeles! M-am dus trei duminici - mi-am zis că o să fiu cuminte timp de trei duminici, dar nu cred că aş fi reuşit în continuare. Dar învăţătorul a ghicit şi mi-a zis că nu avea rost; atunci nu m-am mai dus".
„Ei bine, ai pierdut mai mult decît excursia".
„Cum?" întrebă înfiorătorul Robby. „Ce vrei să zici?"
„O, să lăsăm asta pentru moment. O să-ţi zic într-o zi. Oricum, dacă

nu mergi Ia şcoala duminicală, mi **poţi** •jli ce pierzi, nu-i aşa? Dar cînd ai încercat a doua oară să te duci?"
„O, am vrut să mă strecor în maşină cu ceilalţi", mormăi Robby. „Dar n-a mers. M-au văzut şi m-au expediat de acolo".
„Ei bine, noi suntem aproape singurii care am rămas în sat", constată Măria. „Ţi-ar plăcea să-ţi citesc ceva, aşa cum ţi-am propus?"
„Poate", zise înfiorătorul Robby. „Nu credeai că o să vin, ai? Nu voiam să vin cînd erau alţii de faţă. Ar fi rîs".
„Să nu-ţi pese de alţii", zise Măria. Ea luă cărţile pe care i le adusese tatăl ei şi deschise una dintre ele. „Cred că o să-ţi placă asta. Este despre Livingstone".
Ea începu să citească, şi înfiorătorul Robby ascultă. Deodată, prin mintea Măriei trecu un

gînd. Robby mărturisise că nu era prea tare la citit, probabil că din cauza lipsei de exerciţiu. De aceea, după cîteva clipe, cînd fu sigură că-i captase interesul, ea pretinse că este obosită şi îi ceru să citească în locul ei.
Mai întîi, el păru supărat.
„Nu prea ştiu să citesc", obiectă el.
„Nu face nimic; sunt singura care te ascult", zise Măria. „Şi mă cam dor mîinile ţinînd această carte".
Era adevărat.
„Bine atunci", mormăi Robby luînd cartea în mînă.
El începu să citească, poticnindu-se mai întîi la o serie de cuvinte, dar Măria îl ajută, şi el îşi dobîndi curînd încrederea, şi totul merse mult mai bine.
Amîndoi erau în aşa măsură prinşi de povestire, îneît n-o auziră pe bătrîna doamnă Siggs înainte de a intra în cameră.
„Ei bine, ei bine, ce faci aici, Robby?" întrebă ea uimită.
Robby se sculă dintr-o săritură, roşu la faţă şi stingherit.
„îmi citeşte pentru că sunt obosită", răspunse Măria.
„Bine, bine! Totdeauna vor fi minuni, sunt sigură. Dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că el ar putea face ceva drăguţ".
„Este unul dintre prietenii mei!" se revoltă Mana. „El a fost foarte drăguţ faţă de mine".
„Bine, bine!" zise doamna Siggs clătinînd din cap. „Şi n-ai nevoie de nimic? Totul merge bine?"
„Foarte bine, mulţumesc, doamnă Siggs".
Bătrîna femeie plecă, tot clatin fiul din cap şi repetînd: „Bine, bine!"
„Din fericire, eu eram cel care citeam cînd a intrat ea şi nu tu", remarcă Robby. „Aş fi murit de ruşine dacă te-ar fi găsit pe tine citin-du-mi ca unui bebeluş".
„Am fi zis că citim pe rînd, şi lucrul acesta ar fi fost foarte adevărat. Dar poţi să continui dacă ai chef.
„N-a mers prea rău, nu-i aşa? Este o carte deosebit de uşoară?"
„Nu, este o carte normală".
„Este mai uşoară decît cele de la şcoală, după părerea mea".
„Nu cred. Ţi se pare mai uşoară din cauză că te interesează. Totul pare mai uşor cînd este interesant".
Ei îşi continuară lectura şi citeau încă atunci cînd se întoarse domnul Abbey pentru masa de prînz. Robby plecă să mănînce la el, iar Măria şi cu tatăl ei se bucurară de o masă plăcută faţă în faţă. Ea vorbi despre musafirul ei.
„Citeşte deja mult mai bine. Iar Livingstone îl captivează. El a fost totdeauna unul dintre eroii mei preferaţi, şi eram sigură că lui Robby o să-i placă".
„A fost cu siguranţă un creştin remarcabil", zise domnul Abbey. „Un băiat care nu l-ar admira ar fi imposibil de mulţumit".
„Da, vom mai avea nevoie de ceva timp pentru a termina cartea şi Robby va fi atunci în stare să citească ceva din Biblie. Cu ce-ar trebui să încep, tăticule: cu apostolul Pavel [Paul] sau cu regele David?"
„Nu merge prea repede", îi recomandă tatăl ei. „Lasă Spiritul [Duhul] Sfînt să lucreze în inima lui înainte de a-1 lansa în Cartea cărţilor. Adu-1 puţin cîte puţin, cu ajutorul cîtorva dintre aceşti bărbaţi remarcabili, ale căror biografii ţi le-am adus. Toţi sunt nişte luminători, străIucind într-o lume întunecată, pentru a ne conduce la Domnul. Lasă lumina pe care o reflectă ei să pătrundă în biata lui inimă întunecoasă şi s-o lumineze. Pas cu pas, înţelegi?"
„Este un băiat ciudat", zise gînditoare Măria, „dar nu e deloc aşa de înfiorător cum spun oamenii. El a fost într-adevăr *drăguţ* cu mine".
„Mulţi dintre cei care l-au clasificat ca un derbedeu rău nu se cunosc pe ei înşişi. Cuvîntul lui

Dumnezeu ne spune că în ochii Săi nu există deosebire între păcătoşi. Iar Domnul Isus explică faptul că cei care par cei mai răi ajung adesea înaintea altora în împărăţia [Regatul] lui Dumnezeu. Ceea ce este regretabil, Măria, e că astăzi suntem cu toţii aşa de ocupaţi, încît nu avem timp să încercăm să descoperim ce lipseşte acestor oameni care adesea nu sunt fericiţi. Este nevoie de

timp şi răbdare, şi de acestea ducem lipsă cei mai mulţi dintre noi".
„Eu am tot timpul", constată Măria. **„Răbdarea** nu este unul dintre punctele mele tari, dar voi face tot ce voi putea şi mă voi ruga pentru asta".
„Ai o ocazie minunată cu acest băiat. Domnul vrea poate să Se servească de tine pentru a-l atrage la El - te-ai gîndit vreodată la aceasta? Se pare că i-ai cîştigat încrederea - nu cred că s-ar fi dus la oricine altcineva pentru a i se citi sau pentru a fi ajutat la citire".
„M-am gîndit la lucrul acesta şi m-am rugat în acest sens. Şi, tăticule - este cel mai extraordinar lucru din lume să-l observi transformîn-du-se. Da, a fost drăguţ prima dată cînd a venit, ca să mă scape de cîi-nele acela îngrozitor, dar a pretins că a făcut-o doar ca să vadă dacă mă scol din pat sau nu; şi era mai curînd bădăran şi repezit în purtări. De data aceasta însă a fost mult mai drăguţ. Nu vreau să spun că a devenit un înger sau un sfînt, dar, în sfîrşit, a fost foarte drăguţ".
„Este bine. Şi acum, uite ce te sfătuiesc: roagă-te pentru el şi să nu-ţi imaginezi că propriul tău discernămînt sau chiar propria ta bunătate l-au influenţat. Numai Dumnezeu poate converti şi salva un suflet. De aceea, nu uita să-I ceri ajutorul pentru fiecare pas pe cale".
„Nu voi uita", promise Măria.

Capitolul 9

O aniversare

Era aniversarea lui Andi. El îi invitase pe mai mulţi dintre colegii săi de şcoală pentru gustarea de după-amiază. Era şi Veronica acolo ca să-i ţină companie Măriei şi, desigur, Belinda era şi ea prezentă, entuziasmată şi fericită. Doamna Abbey făcuse un tort mare. Totul era gata pentru a contribui la reuşita sărbătorii.
Andi îşi duse mai întîi prietenii la pavilionul de vară ca să le arate şoriceii, în timp ce Veronica o ajuta pe doamna Abbey ca să pună masa şi să facă ultimele aranjamente. Micuţa Belinda era cu băieţii - ea era tovarăşa de nedespărţit a lui Andi şi nu puteai să ţi-i imaginezi în altă parte decît lîngă el. Ea reveni de cîteva ori în fugă doar pentru a vedea în ce stadiu erau pregătirile şi cum se prezenta masa, dar, pe urmă, fugea repede pentru a se alătura **băieţilor.**
„Tortul arată nemaipomenit", zise Măria în timp ce mama ei îl pu-

nea pe masă. „Mă întreb dacă va rămîne ceva din el".
„Nu cred", răspunse doamna Abbey rîzînd. „Toţi aceşti băieţi vor fi flămînvi. Dar înainte di; a se arunca asupra prăjiturilor, îi voi umple cu sandvişuri!"
„Andi zice că trebuie să dea din ele şi şoriceilor lui", zise Veronica. „Spune că este şi aniversarea lor şi că trebuie să le dea tort".
„Tort şoriceilor!" exclamă doamna Abbey. „Ei vor primi cîteva firimituri de pîine, dar cît despre tort... N-am auzit niciodată pînă acum aşa ceva!"
Cele două fete rîseră cînd îi văzură indignarea. Erau amîndouă convinse că Andi va reuşi să sustragă o bucată din tortul aniversării pentru preţioşii săi şoricei. El nu reuşise încă să-l recupereze pe cel care îşi făcuse cuib sub pavilion.
Andi vorbea despre ei în timp ce intra cu prietenii săi în cameră pentru a lua gustarea. El se plîngea că unul dintre şoriceii pe care îi iubise şi îi răsfaţase atît de mult putea să fie aşa de nerecunoscător.
„Am petrecut acolo ore întregi, pe genunchi, ca să-l chem", explica el în timp ce se aşeza la masă, „dar el iese doar pentru a mă privi şi a-şi mişca încoace şi încolo nasul şi mustăţile, şi

apoi pleacă. Mănîncă tot ce-i aduc, dar nu se apropie niciodată destul pentru a-1 lua în mînă. Mămico, nu crezi că i-ar plăcea o bucată de tort?"
„Cu siguranţă că nu", răspunse doamna Abbey pe un ton categoric. „El preferă mult mai mult firimiturile de pîine. Glazura n-ar fi deloc pe placul lui".
„Sunt sigur că i-ar plăcea, absolut sigur", oftă Andi, dar gustarea nu întîrzie să-1 facă să uite de şoriceii lui.
Sandvişurile fură înghiţite, apoi veni rîndul prăjiturilor, brioşilor şi biscuiţilor; şi, în fine, se tăie tortul. Pe urmă, se făcu să explodeze o bombă-surpriză: fiecare primi o pălărie de hîrtie. Domnea o mare însufleţire. Bomba mai conţinea şi fluiere, şi băieţii nu mai puteau de bucurie în a face cît mai mare gălăgie posibilă.
„Unde este Belinda?" se îngrijoră dintr-o dată Măria.
Veronica, care şedea lîngă ea şi-i auzise întrebarea, privi în jurul ei.
„N-am văzut-o cînd a plecat. Nu ştiu unde este".
Ele nu se mai îngrijorară şi, după o clipă, fetiţa intră ca o vijelie, surescitată.
„L-am prins... l-am prins... l-am prins!" exclama ea.
„Ce? Ce?" strigă Andi sărind de pe scaun.

„Şoricelul tău. L-am prins! Uite". Şi Belinda se duse lîngă el ca să-i arate botişorul roz care încerca să-i scape din mînă.
„O, Belinda, 11 înăbuşi! Dă-mi-1!"
„Nu-1 înăbuş deloc!" răspunse Belinda indignată. Ea dădu totuşi şoricelul proprietarului său legitim, apoi, adresîndu-se mamei sale, îi zise:
„îi place glazura - i-am dat un pic din ea şi s-a lăsat prins. Pot să-i mai dau puţin?"
„Dragul meu şoricel!" exclamă Andi cu încîntare. El puse şoricelul pe masă, printre tacîmuri, şi acesta profită de ocazie ca să fugă peste tot şi să adulmece tot ce întîlnea în cale.
„Oh, Andi, nu pe masă!" protestă doamna Abbey.
„Nu-ţi face griji, nu va mînca nimic, mămico", o asigură Andi. „Iar lăbuţele îi sunt toate curate. Uite! Nu-i aşa că-i drăguţ? Sunt sigur că este mulţumit să fie din nou acasă".
„Eu l-am prins", fredona micuţa Belinda sărind de pe un picior pe celălalt, cu mîna pe braţul lui Andi.
„Da, tu l-ai prins, zînă mică!" zise Andi ridicîndu-se şi luînd-o pe genunchi. „Nu ştiu cum ai făcut; cînd mă gîndesc că am încercat atîta timp şi nu l-am putut prinde niciodată".
„I-am întins glazura şi l-am chemat: Şoricelule! şoricelule! şorice-lule!" zise Belinda imitînd tonul pe care îl luase pentru a atrage şoricelul. „Şi el a venit, şi l-am prins".
„Eşti minunată!" strigă Andi şi o sărută.
„Da, sunt binunată!" repetă Belinda foarte mulţumită de ea.
„Bine, acum du-1 de aici, Andi", zise doamna Abbey. „Sunt convinsă că se bucură să se întoarcă în cuşca lui şi să-şi regăsească toţi prietenii".
„Aşa voi face, mămico", răspunse Andi cu zel. „Veniţi, băieţi?"
Ei plecară cu toţii, urmaţi de Belinda.
„Ei bine, asta a fost încununarea aniversării lui Andi!" constată Măria rîzînd. „Mă întreb cum de-o fi reuşit Belinda?"
„Habar n-am", recunoscu Veronica. „Dar îi plac mult animalele, nu-i aşa?"
„Da, mult", aprobă Măria.
Veronica o ajută pe Măria să debaraseze masa şi să spele vesela. Apăru Andi ca să ceară o nouă bucată de tort pentru şoricelul lui; pretinse că cel care îi scăpase vorbise cu ceilalţi şoricei despre prăjitura

pe care i-o dăduse Belinda şi acum ceilalţi erau invidioşi pe el. Dar doamna Abbey îi sugeră că ar fi mai bine, acum că rămăsese foarte puţin, să-i lase şi tatălui său. Andi şovăi. îl iubea

mult pe tatăl lui, dar îşi iubea şi şoriceii. în final consimţi, cu un oftat, să rămînă pentru tatăl său bucata de tort.
Cînd se întoarse domnul Abbey, i se povesti cum reuşise Belinda să prindă şoricelul; el recunoscu faptul că ea era o fetiţă foarte descurcăreaţă. Andi, care avusese dintotdeauna o predilecţie pentru surioara lui, în ciuda faptului că uneori îl enerva, proclama acum că se comportase ca un adevărat băiat - şi acesta era cel mai frumos compliment pe care i-1 putea face.
„Are un adevărat dar pentru animale", zise domnul Abbey cu mîn-drie. „Mă întreb dacă i-a vorbit şoricelului aşa ca sfîntul Francisc".
„Cine a fost sfîntul Francisc?" întrebă Măria.
„N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre sfîntul Francisc din Assisi? Ei bine, era un tînăr foarte bogat, care a trăit acum mult timp. El a auzit o chemare din partea lui Dumnezeu şi a răspuns; a lăsat lumea ca să se ducă să vestească Evanghelia la cei săraci. Dar lui îi plăceau animalele şi spunea că era convins de faptul că şi Dumnezeu le iubea; astfel, cînd nu avea pe nimeni care să-1 asculte, se adresa păsărilor şi animalelor, iar acestea îl ascultau liniştite, pentru că se simţeau iubite".
„Ce curios!" exclamă Veronica, care încă nu plecase. „Să vorbeşti păsărilor şi animalelor! Doar ele nu puteau să-1 înţeleagă".
„Poate că nu înţeleg cuvintele, dar sunt atente la voce", zise domnul Abbey. „Un animal dă mai multă atenţie intonaţiei vocii tale decît cuvintelor pe care le pronunţi. Cînd zici: Culcat, Prinţule!, adopţi un ton imperativ, de poruncă, nu o voce blîndă, altfel el nu s-ar supune, nu-i aşa? Tot astfel, păsările şi animalele deosebeau în vocea sfîntului Francisc ecoul iubirii lui Dumnezeu; de aceea stăteau lîngă el".
„Este frumos", zise Măria, „„ecoul iubirii lui Dumnezeu'. Mi-ar plăcea să se audă şi în vocea mea".
„Se poate auzi, draga mea. N-am deosebit nici o notă stridentă, mî-nioasă sau certăreaţă în vocea ta".
„O, tăticule, sunt foarte departe de a fi aşa de perfectă", mărturisi Măria cu părere de rău. „Din nefericire, uneori sunt prost dispusă".
„Nu prea des!" rectifică Veronica cu promptitudine. „Ai cel mai bun caracter pe care îl cunosc, Măria".
„Aş vrea să semăn mai mult cu sfîntul Francisc din Assisi", reluă

Măria. „Mi-ar plăcea ca păsările .şi animalele să mă iubească şi să vină la mine. Bineînţeles că Dumnezeu le iubeşte... doar El le-a creat, aşa cum ne-a creat şi pe noi".
„Da", zise domnul Abbey. „De aceea, este un lucru foarte grav să maltratezi animalele. Dumnezeu le-a creat, şi noi n-avem dreptul de a face să sufere ceea ce a creat Dumnezeu".
„Este un lucru la care nu m-am gîndit", constată Veronica.
„Lumea nu-şi dă seama cît de groaznic este să-i faci pe alţii să sufere - nu numai să le faci pe animale să sufere. Domnul nostru suferă pentru fiecare durere inutilă care îi este provocată cuiva. Gîndiţi-vă numai: orice cuvînt răutăcios adresat unuia dintre copiii Săi îi este adresat Lui. Şi oamenii nu se gîndesc la lucrul acesta".
„Am auzit-o pe domnişoara Eliza zicînd că Dumnezeu este pretutindeni. Presupun că asta voia să zică într-un sens. Tot ceea ce facem sau zicem îl atinge într-un fel sau altul. E un gînd cam înfricoşător".
„Da, desigur, dar în acelaşi timp foarte preţios. Căci aceasta înseamnă că îl atinge şi fiecare cuvînt bun, fiecare faptă amabilă. Lucrul acesta nu vă reaminteşte oare un verset din Biblie?"
„Da", răspunse Măria, „nu-mi amintesc exact cuvintele, dar Domnul a zis că dacă cineva dă un pahar *âe* apă unuia dintre aceşti micuţi în Numele Său, Lui îi dă".
„Acesta e versetul. Orice faptă bună făcută unui copil al lui Dumnezeu este făcută Lui însuşi. Nu-i aşa că e un gînd minunat şi încurajator?"

„Da", aprobă Măria.
„Dacă ne-am gîndi mai des la El, am fi mai buni unii faţă de alţii", remarcă gînditor Veronica.
„Ar trebui s-o facem. De fapt, este singura ocazie care ne e dată de a arăta Tatălui nostru ceresc că iubirea noastră pentru El merge mai departe decît aceste cuvinte simple. Noi putem să-L rugăm şi să-I mulţumim pentru marea Sa bunătate; El apreciază lucrul acesta la fel de mult cum apreciez eu iubirea şi mulţumirile tale, Măria. Dar El apreciază şi mai mult manifestările exterioare de iubire, viaţa trăită în Numele Său, la fel cum şi eu sunt mai fericit atunci cînd fiica mea se arată bună, amabilă, ascultătoare şi iubitoare. Cele două lucruri îşi au importanţa lor. O viaţă creştină trăită Iară a-I aduce lui Dumnezeu iubire şi mulţumiri este practic imposibilă. Există oameni care încearcă să ducă o asemenea viaţă, dar nu reuşesc".
47
„Chiar încearcă?"
„Da, bieţii oameni! Unii cred că dacă merg la biserică şi recită nişte rugăciuni în comun au făcut tot ce se poate aştepta de la ei, uitînd că există şi o viaţă care trebuie trăită. Şi alţii încearcă să ducă o viaţă bună, amabilă, cinstită şi fac tot ce pot pentru a-i ajuta pe cei în nevoie; dar ei îl lasă complet ia o parte pe Dumnezeu. Nici aceasta nu merge. Iubirea şi ascultarea merg mînă în mînă în viaţa creştină şi nu te poţi lipsi nici de una, nici de cealaltă".
„Aceasta pare ceva simplu".
„Ah, poate părea ceva simplu, dar nu este aşa", răspunse tatăl ei zîmbind. „Domnul Isus însuşi a spus că nu este uşor să-L urmezi. Cît timp ne merge bine, e destul de uşor; dar cînd cei din jur se poartă urît sau cu răutate faţă de noi, nu este uşor să fii creştin. De aceea, în încercări şi în adversitate îşi arată fidelitatea un adevărat creştin. Domnul ne-a atenţionat că vom întîmpina dificultăţi, dar a mai zis că El va fi cu noi pînă la sfîrşit. Să nu uitaţi de El cînd veţi fi în încercare. El nu ne-a promis o viaţă scutită de necaz, dar a promis să stea alături de noi şi să ne ajute. Şi aceasta este ceea ce contează!"
Doamna Abbey sosi în această clipă de la etaj, căci îl culcase pe Andi.
„Dar, Veronica!" exclamă ea. „E timpul să pleci acasă! Ce va gîndi mama ta despre felul în care sărbătorim noi zilele de naştere, cînd va vedea că te întorci aşa de tîrziu?"
„Am plecat, doamnă Abbey".
„Este greşeala mea", zise domnul Abbey. „Am stat de vorbă".
„Da, am vorbit despre multe lucruri", zise Măria. „începînd cu Be-linda şi cu şoricelul, apoi cu sfîntul Francisc din Assisi şi, pe urmă... o, tăticule, am vorbit despre tot ce se petrece sub soare!"
„Nu chiar despre tot", zise rîzînd tatăl ei.
„în orice caz, am învăţat nu puţine lucruri despre ce înseamnă să fii creştin", remarcă Veronica.
„Şi eu la fel", întări Măria.
4X
Capitolul 10
O zi de ploaie
Vara se apropia de sfîrşit; zilele însorite dispăruseră. Era însă destul de cald pentru ca uşa să poată fi lăsată deschisă: doamna Abbey pusese un paravan pentru ca Măria să poată sta la adăpostul curenţilor de aer. Ea aprindea şi focul în şemineu şi, în felul acesta, în ciuda uşii deschise, camera nu era rece. Fiecare ştia că uşa avea să se închidă curînd, dar Măria spera să întîrzie cît mai mult acest moment.
Ploua cu găleata în acea după-amiază. Mica Belinda se juca cu copiii ei în faţa focului. Măria, întinsă, privea pe fereastră cum ploua. Rarele persoane care fuseseră obligate să plece undeva erau prea grăbite pentru a ridica capul şi a-i face semn.
Cele două fetiţe văzură curînd portiţa deschizîndu-se şi o femeie lu-înd-o pe alee. Măria n-o cunoştea şi se întreba cine putea fi. Femeia sosi la uşă şi ciocăni.

„Intră!" strigă Măria.
„Scuză-mă", zise femeia înaintînd. „Presupun că tu eşti Măria. Eu sunt doamna Fitton".
Măria o privea cu o figură nedumerită; nu auzise niciodată acest nume. Atunci femeia îi explică:
„Sunt mama Norei".
„Oh!" exclamă Măria. „Sigur că da... înţeleg. Luaţi loc".
„Mulţumesc. Voiam de fapt să-ţi mulţumesc pentru bunătatea ta faţă de fetiţa mea. Era aşa de singură şi nefericită la sosirea noastră aici; nu mai ştiam ce să fac. Părea să nu-şi găsească prieteni şi eu eram întristată".
„De ce nu v-aţi dus să-1 vedeţi pe domnul Scott?" întrebă Măria. „El v-ar fi spus despre şcoala duminicală şi despre tot felul de lucruri şi v-ar fi prezentat domnişoarei Eliza".
„Oh! Domnul Scott are mult de lucru; n-ar fi avut timp pentru noi. De altfel, nu mă prea am cu şcoala duminicală şi cu celelalte lucruri de felul acesta. După părerea mea, a merge în fiecare zi la şcoală este destul pentru un copil, şi nu mai trebuie obligat să se ducă şi duminica la şcoala duminicală".
„Dar a trebuit cu adevărat s-o obligaţi pe Nora să se ducă la şcoala duminicală?"
„Nu", recunoscu doamna Fitton în silă. „Trebuie să spun că pare să-i placă. Dar numai pentru că este ceva nou. în scurt timp se va plictisi, şi atunci nu voi fi eu cea care s-o forţez să se ducă".
„Nu cred că se va sătura. Prietenele ei merg de ani de zile şi încă nu s-au plictisit".
„în sfîrşit, oricum ar fi, nu văd de ce să-1 plictisesc pe domnul acesta cu dificultăţile mele. De fapt, el a încercat deja să ne atragă la adunările pe care le ţine, dar sunt mult prea ocupată".
„Mă gîndeam că una dintre sarcinile cele mai importante pentru un om ca domnul Scott e tocmai aceea de a fi disponibil pentru ca fiecare să-şi poată descărca povara asupra lui. Nu aceasta este obligaţia lui?"
Doamna Fitton păru foarte surprinsă.
„Cred că te înşeli", zise ea. „Este mult prea ocupat pentru a-i păsa de oameni ca noi".
„încercaţi şi veţi vedea", sugeră Măria. „în orice caz, el o cunoaşte pe Nora. N-a venit să vă vadă? în general face multe vizite, mai ales celor care vin să locuiască în sat".
„Ei bine, ca să fiu sinceră, îţi voi spune că a venit, dar nu aveam nici un chef să-1 văd, aşa că n-am răspuns la sonerie. Mi-am zis că mai vrea să facă o încercare ca să mă duc la adunare, şi eu nu voiam să discut. Atunci cînd am ridicat perdeaua ca să văd cine sună şi am văzut că este el, am rămas nemişcată şi nu m-am dus să-i deschid. A venit de mai multe ori, dar nu l-am primit niciodată".
„O, ce păcat! Nu puteţi să-1 cunoaşteţi, deoarece n-aţi vorbit niciodată cu el. Desigur că îi pare bine ca oamenii să vină la adunare, şi cei mai mulţi îşi găsesc timp să se ducă. Dar el ar fi fost oricum drăguţ cu dumneavoastră şi v-ar fi ajutat în cazul Norei, chiar dacă nu v-aţi fi dus la adunare".
Doamna Fitton nu părea foarte convinsă. Dar, în clipa aceea, poarta scîrţîi şi Măria îl văzu pe domnul Scott înaintînd pe alee. Ea nu spuse nimic pînă ce vizitatorul nu fu în cameră, şi atunci făcu pe un ton triumfător prezentările.
„Doamnă Fitton, iată-1 pe domnul Scott!"
„O, draga mea! Atunci, am plecat", zise ea foarte repede.
„Nu din cauza mea, vă rog", zise domnul Scott. „Sunt aşa de fericit să vă întîlnesc în sfîrşit! Am trecut de mai multe ori pe la dumneavoastră, dar nu eraţi acasă. O cunosc pe Nora. Ce fetiţă încîntătoare!"
„Da, trebuie să spun că este aşa din cauza Măriei".

La urma urmelor, gîndi ea, domnul Scolt pare un om simpatic, amabil.
„O, ştiu toată povestea. Şi acum, sa obişnuit bine, nu-i aşa? Ce crede despre şcoala

duminicală?"
„Ei bine, aşa cum îi explicam Măriei, pare să-i placă pe moment", zise cu prudenţă doamna Fitton. „Dar se va plictisi de asta, sunt sigură, şi atunci n-o voi obliga să se ducă acolo".
„Aveţi dreptate; n-ar fi bine s-o obligaţi dacă se va sătura. Dar nu am impresia că se va plictisi de şcoala duminicală. în general, cei care aud pentru prima oară vorbindu-se despre iubirea Salvatorului lor nu se plictisesc de El".
Doamna Fitton nu părea să fie în largul ei.
„Da, domnule, habar n-am. Nu prea ştiu mare lucru despre asta".
„Ce păcat!" constată el calm.
Măria credea că el urma s-o sfătuiască pe doamna Fitton să meargă la adunare ca să audă vorbind despre aceasta, dar el nu făcu aşa, ci se întoarse spre Marja şi o întrebă cum îi merge.
„Spune, te plictiseşti? Sau te simţi părăsită?" întrebă el cu un zîm-bet.
„O, nu. Sunt atîţia care vin să mă vadă! Şi chiar şi atunci cînd sunt singură - ei bine, ştiţi de ce nu mă simt părăsită".
„Ia zi, de ce?"
„Din cauza cîntării pe care am învăţat-o de la dumneavoastră. Dacă mi se întîmplă să mă întristez puţin, încep s-o cînt, şi atunci totul se rezolvă".
„Ce cîntare?" întrebă doamna Fitton curioasă.
„Cîntă-ne-o", propuse domnul Scott.
Şi astfel Măria cîntă:
Totul, toate-mi este Isus, Prieten bun şi Salvator, Blînd Păstor mă odihneşte, Ca un bun Ocrotitor.
„Am auzit-o pe Nora cîntînd-o!" exclamă doamna Fitton.
„A învăţat-o fără îndoială la şcoala duminicală", zise domnul Scott. „Şi El te-ajută cu adevărat, Măria?"
„O, da. Uneori, zilele mi-ar părea mai curînd lungi dacă n-aş şti că este lîngă mine Cineva care mă iubeşte. Lucrul acesta schimbă complet lucrurile!"

„Nu înţeleg cum poţi vorbi despre asta ca şi cum ar fi ceva real", bodogăni doamna Fitton.
Măria păru surprinsă. „Dar *este* real! Dacă L-aţi cunoaşte, aţi şti cît este de real. E minunat!"
„Nu înţeleg!" i-o tăie doamna Fitton cu nerăbdare.
„O cunoaşteţi pe doamna Martin", interveni liniştit domnul Scott, „mama gemenilor, Doiis şi Oliver, care merg cu Nora?"
„O cunosc din vedere; îmi zîmbeşte de fiecare dată cînd mă întîl-neşte. Dar altfel n-o cunosc".
„Cred că v-ar plăcea dacă aţi cunoaşte-o", zise domnul Scott.
„Sunt sigură de asta", întări Măria. „Este aşa de veselă - totdeauna are ceva nostim de zis, iar Doris şi Oliver sunt exact ca ea. Altădată erau insuportabili la şcoala duminicală, dar acum cred că e mai bine, pentru că sunt mai mari. Dar nu reuşeşte nimeni s-o demoralizeze pe doamna Martin - ea vede totdeauna partea bună a lucrurilor".
„Este o adevărată creştină", zise domnul Scott. „Credinţa ei nu este doar de formă".
„în orice caz, e totdeauna veselă", remarcă Măria. „Bineînţeles. Credinţa nu este ceva trist. Nu există nimic mai rău ca un creştin morocănos".
„Eu credeam că pentru a fi religios trebuie să-ţi petreci timpul jelu-indu-te pentru păcatele făcute", zise doamna Fitton cu suspiciune.
„A te mulţumi să-ţi plîngi păcatele nu ajută la nimic", explică domnul Scott. „Un creştin îşi recunoaşte păcatele şi nu le micşorează, cum încearcă să facă mulţi oameni care nu sunt creştini. Dar el le mărturiseşte înaintea lui Dumnezeu şi se pocăieşte de ele. El află din Biblie că Isus Cristos le-a purtat în locul său pe cruce şi că sîngele Său îl curăţă. Pe urmă, îi cere ajutorul pentru a merge înainte. Iar ajutorul îi e dat totdeauna. Astfel, fără a pretinde că este perfect, creştinul poate înainta cu încredere. Şi acesta e un lucru pentru care are de ce să fie

vesel, după părerea mea".
„Este posibil", admise doamna Fitton. „Dar am auzit totdeauna pe creştini zicînd că sunt mai buni ca alţii".
„Nu", zise domnul Scott. „Dimpotrivă, ceilalţi oameni se cred mai buni decît creştinii. Ei zic: ‚De ce să-mi fac griji pentru păcate? N-am nici unul! Şi de ce să mă duc la adunare? Sunt la fel de bun ca cei care se duc şi mai bun ca unii dintre ei. N-am nevoie de Dumnezeu. Sunt bine aşa cum sunt'. Cei care nu sunt creştini vorbesc astfel. Dar creş-

tinul ştie că are nevoie de Dumnezeu. l;it;i deosebirea".
„Da, m-aş duce şi eu la adunare dacă aş avea timp", zise doamna Fitton.
„Ştiu - este greu cînd trebuie să te ocupi de gospodărie şi de familie", admise domnul Scott, plin de simpatie. „Dar dacă nu reuşiţi să veniţi dimineaţa, puteţi să încercaţi cîndva într-o seară. Şi apoi este ora mamelor, miercuri seara. Doamna Martin vine şi ea. Aţi vrea să-i cer să treacă şi să vă ia miercuri - adică mîine? Aţi putea vedea dacă vă place. Veţi fi înapoi acasă înainte ca Nora să se întoarcă de la şcoală".
„Miercuri trebuie să calc rufe", obiectă doamna Fitton şovăind. „Nu ştiu. Poate că doamna Martin nu va vrea să se încurce cu mine. Le are pe prietenele ei".
„O, doamna Martin are o mulţime de prietene şi sunt sigură că va fi îneîntată să aibă una în plus", interveni prompt Măria. „încercaţi, doamnă Fitton. Dacă nu vă place, atunci n-o să vă mai duceţi".
„Bine, atunci numai de data aceasta, dacă ţii morţiş", zise doamna Fitton cu un zîmbet. „De fapt, venisem doar ca să-ţi mulţumesc de ceea ce ai făcut pentru Nora. Dar fiindcă ţii aşa de mult să mă duc la această oră a mamelor, ei bine, voi încerca o dată. Mai mult nu pot să promit".
„Sunt convinsă că dacă mergeţi o dată ca să-mi faceţi plăcere, vă veţi duce din nou pentru plăcerea dumneavoastră", zise Măria fericită. „Şi sper că veţi reveni ca să-mi ziceţi dacă v-a plăcut".
„Sigur că da", răspunse doamna Fitton ridieîndu-se. „Da, este timpul să plec acasă. Peste cîteva minute, Nora va ieşi de la şcoală".
„Iat-o!" exclamă Măria, auzind portiţa scîrţîind şi văzînd fetiţa fugind pe alee. „Bună ziua, Nora! Ghici cine este aici?"
„O, sunt udă toată", zise Nora în timp ce intra în cameră, cu respiraţia tăiată. „Voiam să vin să te încurajez, dar n-am găsit nici o floare. Ei, sărut mîna, mami! Nu ştiam că eşti aici".
„Zi ‚bună ziua' domnului Scott, draga mea".
„Bună ziua", zise timid Nora. Apoi se rezemă de pat şi o privi pe Măria. „Nu eşti tristă că n-am găsit o floare? îmi pare rău aşa de rău!"
„Nu, deloc. Altădată, cînd va fi frumos, o să te duci în pădure ca să cauţi pentru mine cîteva crengi cu frunze roşii şi galbene".
„Trebuie să ne ducem acasă, pentru că la ora asta ne luăm ceaiul", constată doamna Fitton şi o luă de mînă pe fiica ei. „Hai. Zi ‚1a revedere'".
După plecarea lor, domnul Scott se întoarse surîzînd spre Măria.
„Iată încă un peşte pentru plasa ta".
„Plasa *mea?'"* se miră Măria.
„Da, plasa ta, nu a mea. Pe tine a venit ea să te vadă şi pentru a-ţi face ţie plăcere se va duce la întrunirea mamelor. Dar Domnul îi va vorbi şi ea va deveni, la momentul ales de El, o credincioasă fidelă. îţi aminteşti de cuvintele Domnului: ‚Vă voi face pescari de oameni'? Asta se întîmplă cu tine, Măria".
Măria roşi.
„I-am cerut să Se servească de mine", zise ea timid. „Şi mă întrebasem dacă nu era o îndrăzneală prea mare din partea mea, dar ştiam că va înţelege. Este extraordinar cînd te gîndeşti că, deşi stau culcată aici, Domnul Isus Se serveşte de mine ca să lucrez pentru El".

Capitolul 11 *Rohby are necazuri*

Măria îşi făcea griji pentru înfiorătorul Robby. Cîtva timp venise destul de regulat să citească cu ea şi era convinsă că vor deveni prieteni buni. Apoi, deodată, încetase să mai vină, şi ea nu reuşea să înţeleagă de ce.

într-o seară, părinţii ei plecaseră amîndoi la biserică. Andi şi Belin-da dormeau sus. în salon, focul ardea vesel; lampa era aprinsă; cum Măria ţinea perdelele netrase, lumina se proiecta spre stradă. Uşa era acum uşor întredeschisă. Ea fusese înţepenită cu grijă pentru ca vîntul să n-o poată nici deschide larg, nici închide; astfel, o bandă îngustă de lumină se proiecta pe alee. Măria începu să se gîndească la Robby; se întreba de ce nu mai venea pe la ea. Apoi începu să se roage pentru el. Simţi dintr-o dată că *trebuie* să se roage pentru el, ca şi cum ar fi fost în pericol; ea îi ceru Domnului s-o ajute şi să-l trimită la ea dacă îi putea fi de vreun folos. în acest moment, ea auzi portiţa scîrţîind; inima începu să-i bată cu putere în timp ce aştepta cu nerăbdare silueta care venea pe alee. în fine, sesiză nişte paşi rari, tărăgănaţi, dar avu certitudinea că erau ai lui Robby. Era aşa de sigură de lucrul acesta, încît îl chemă pe nume cînd el fu la uşă.

„Robby!"

„De unde ştii că sunt eu?" întrebă ci intrînd, orbit de lumină.

„Oh, eram sigură că tu eşti, fiindcă mă gîndeam la tine şi mă rugam pentru tine. Eram aşa de tristă că nu mai vii pe la mins. De ce „i-ai mai venit? Te-ai săturat de citit?"

Robby roşi.

„Nu. Pot să mă aşez lîngă foc?"

„Stai unde doreşti".

El alese un scaun şi se aşează în tăcere. Măria era nedumerită. De obicei, Robby era bine dispus, dar în seara aceasta părea bosumflat. Totuşi, nu credea că era prost dispus - părea mai degrabă să fi intrat într-o încurcătură.

„Ce ai?" întrebă ea după cîteva clipe.

„Am necazuri", începu lent înfiorătorul Robby. „Şi am venit aici pentru că tu eşti singura mea prietenă".

„Sunt mulţumită că ai venit la mine. Te voi ajuta dacă pot. Care-i problema?"

„Nu văd cum m-ai putea ajuta", zise Robby. „Cred că o să mă bage la închisoare".

„Oh, Robby! Ce-ai făcut?" strigă Măria alarmată.

„Am furat bani", mărturisi Robby, „şi ei au anunţat poliţia. Sunt încolţit".

„Povesteşte-mi ce s-a întîmplat. Cînd au început toate acestea?"

„Nu ştiu. O, acum cîteva săptămîni, presupun. Vezi tu, citeam istoria acestor eroi şi ziceam că ar fi nemaipomenit dacă aş fi şi eu un erou. Şi apoi, într-o zi, am găsit o monedă de cinci şilingi* în curtea şcolii. Mi-am zis că era norocul meu; dar cînd directorul a anunţat la amiază în şcoală că Brenda Maggs a pierdut banii şi a întrebat dacă i-a găsit cineva, m-am hotărît să nu spun nimic. M-am gîndit atunci că nu mi-ar strica să-i cheltuiesc eu însumi, şi aşa am şi făcut în drum spre casă".

„Ce păcat!" zise Măria cînd el se opri.

„Dar ea n-avea decît să nu-şi piardă banii! Trebuia să fie mai atentă", mormăi Robby pe un ton posac.

Măria păstră tăcerea. Ea ştia că Robby nu gîndea cu adevărat ceea ce zicea, ci căuta doar să se scuze.

„Bun, acesta nu este decît începutul", suspină el. „Voiam să vin aici în seara aceea, ca să citim, dar cînd am ieşit, Brenda îşi căuta banii în

♦ **Şiling: monedă divizionară din Anglia** (înnintolr **1971), egnlA DU n 70 II puric dinlr-o liră sterlină - n. tr.**

toată curtea, şi nu ştiu cum s-a făcut, dar dintr-o dată n-am mai avut nici un chef de citit. Şi atunci n-am mai venit".

„înţeleg".
„Pe urmă, ei bine, am continuat să găsesc bani".
„în curte?" se miră Măria.
„Nu, în buzunarele băieţilor", zise Robby roşind puternic. „Nu ştiu de ce, dar faptul că am cheltuit această monedă m-a făcut să doresc mai mulţi bani; mămica nu-mi putea da prea mult, aşa că mi-a venit ideea de a căuta prin buzunarele hainelor atîrnate în vestiar. Am găsit cîţiva bani ici, cîţiva colo. Şi pentru că tot nu era de-ajuns, mi-am zis că aş putea să deschid sertarul unde ţine directorul banii pentru mîn-care. Aşa am şi făcut şi am găsit o grămadă de bani. Dar directorul a văzut că au dispărut banii şi a anunţat poliţia; acum o să mă prindă cu siguranţă. Sunt încolţit!"
La auzul acestei triste istorii, ochii Măriei se umpluseră de lacrimi.
„Dar, Robby, diavolul e cel care te-a îndemnat să faci lucrul acesta", zise ea. „înţeleg foarte bine cum te-a prins. Tu citeai viaţa acestor credincioşi pioşi şi doreai să te asemeni cu ei. Satan şi-a dat seama că urma curînd să te hotărăşti să-i imiţi şi atunci i-ai fi scăpat din gheare. De aceea, el a pus înaintea ta o primă monedă pentru a te ispiti şi pe urmă te-a îndemnat să nu mărturiseşti că ai găsit-o. Apoi, o dată căzut în această ispită, ţi-a pus în minte gîndul de a fura bani din buzunare. El vrea ca tu să ajungi în închisoare, Robby. Crede că în felul acesta vei rămîne al lui".
„Cred că a reuşit", zise Robby. „De acum nu mai am nici o şansă să fiu erou".
„Dimpotrivă!" exclamă prompt Măria. „Acum că ştim cine este vinovatul, vom putea să-l batem. Tu nu vrei să fii al diavolului, nu-i aşa? N-ai vrea mai bine să fii al lui Dumnezeu?"
„Mi-ar plăcea mai mult să fiu al meu! De ce trebuie să fiu al cuiva?"
„Ei bine, pentru că asta-i situaţia. Uite! Dacă tu crezi că eşti al tău, în realitate aceasta înseamnă că tu eşti al diavolului. Biblia îl mai numeşte prinţul, stăpînitorul acestei lumi sau Satan [Satana]; şi singura persoană mai tare decît Satan este Domnul Isus. Astfel, dacă nu vrei să fii al lui Satan, trebuie să fii al lui Dumnezeu".
„Nu vreau să fiu al lui Satan", zise Robby înfiorîndu-se.
„Vezi, tu credeai că eşti al tău personal, dar uite unde te-a dus asta. Te-ai purtat de parcă erai sub puterea lui Satan".

„Da", recunoscu Robby.
„Şi singurul lucru pe care îl poji face ca să fii scăpat de sub puterea lui este să-L chemi în ajutor pe Domnul Isus".
„Da, dar oare ar vrea să mă ajute? De ce ar face-o?"
„Pentru că aşa a promis. El îşi ţine totdeauna promisiunile. Cine se roagă pentru ajutor îl primeşte. Bineînţeles, dacă este sincer. înţelegi, El poate citi în inimile noastre şi ştie dacă-suntem sinceri sau nu. N-are nici un rost să-I ceri ajutorul dacă eşti hotărît să-l urmezi pe Satan. El va şti lucrul acesta. Trebuie să fii sincer cu El".
Robby scoase un oftat adînc.
„Ce poate face ca să mă ajute?" întrebă el cuprins de disperare.
„Nu ştiu", recunoscu Măria. „Dar ştiu că va face ceva".
„Eu ce trebuie să fac?"
„Te rogi vreodată?"
El clătină din cap.
„Nu mă rog, nu mă duc la şcoala duminicală şi nu mă duc la bise-
rică".
„Ei bine, este momentul să începi. Pune-te în genunchi, acolo lîngă scaun, şi spune-I Domnului Isus că-ţi pare rău că l-ai urmat pe Satan şi că ţi-ar plăcea să-L urmezi pe El. Apoi cere-I să te ajute".
Robby aruncă o privire înfricoşată în jurul lui.

„Ce? Să mă pun aici în genunchi?"
„Da. Dacă aştepţi pînă vei fi acasă la tine, n-o vei mai face. Nu lăsa pe mai tîrziu".
„Ce? Şi tu o să te uiţi la mine?"
„Nu mă voi uita la tine, pentru că mă voi ruga şi eu", zise Măria cu răbdare.
Robby căută o altă obiecţie, dar nu găsi nici una. El se ridică încet de pe scaun, ezită, apoi îngenunche.
„Trebuie să spun cu voce tare?" întrebă el.
„Nu. Tu vorbeşti cu Domnul Isus, nu cu mine. Spune-I doar că-ţi pare rău şi cere-I să te ajute. El o va face".
Robby îşi ascunse faţa în mîini. Măria închise ochii şi se rugă pentru el. După o clipă, el se ridică. Măria redeschise ochii şi, văzîndu-i privirea, avu convingerea că el făcuse cu adevărat ceea ce-1 sfătuise ea.
„E mai bine?" întrebă ea cu un zîmbet.
„Da", zise Robby, îndreptîndu-şi umerii. „Satan nu mă va avea -acum sunt al Domnului Isus".

„Ce fericire!" strigă Măria. „Ascultă acum, să citim împreună o istorie. M-am gîndit la una care îţi va plăcea cu siguranţă. Ea e luată din Biblie, dar s povestită într-un limbaj de-a dreptul obişnuit. Este despre apostolul Pavel [Paul] şi un tînăr numit Onisim [Onesimus]".
„Bine", încuviinţă Robby aşezîndu-se alături, în timp ce ea căuta pasajul. „Eu citesc sau tu?"
„Jumătate-jumătate. Voi începe eu".
Ei citiră astfel istoria tînărului sclav, Onisim, care fugise de la stă-pînul său, luînd bani cu sine; dar într-o zi, la Roma, 1-a auzit pe apostolul Pavel predicînd şi vorbind despre Domnul Isus şi despre iubirea lui Dumnezeu; în cele din urmă, el a fost botezat şi a devenit creştin. Apostolul Pavel i-a arătat atunci că făcuse o faptă rea plecînd de la stăpînul său, deoarece sclavii erau proprietatea stăpînilor lor şi nu trebuiau să-şi părăsească locul. Bietul Onisim a înţeles că trebuia să se întoarcă. Atunci apostolul Pavel a scris o scrisoare stăpînului lui, care era şi prietenul său, cerîndu-i să-1 ierte pe tînăr şi explicîndu-i că acum era creştin. Şi astfel, Onesim a plecat, ducînd cu el scrisoarea.
Cînd îşi terminară lectura, Robby o privi gînditor pe Măria.
„Presupun că trebuie să fac ca el. Trebuie să mă duc să-1 caut pe director şi să-i spun că am luat banii".
„Mă tem că da", zise Măria. „Dar spune-i tot, începînd cu prima monedă pe care ai luat-o de jos, şi el va înţelege cum s-a întîmplat. Apoi întoarce-te să-mi spui şi mie ce-a zis".
„Dacă nu sunt în închisoare", mormăi bietul Robby.
„Eu mă voi ruga tot timpul pentru tine", îl asigură Măria.
„Adevărat?"
„Da, îţi promit".
„Mă întreb dacă este acasă", zise Robby cu nervozitate.
„Probabil că este la adunare. Ce-ar fi să-1 aştepţi la ieşire? Se va termina în curînd".
„Bine", zise Robby îndreptîndu-se spre uşă. „Nu vei uita să te rogi, nu-i aşa?"
„Nu, am promis".
„Mulţumesc şi la revedere".
Măria îl auzi păşind pe alee şi luînd-o pe drum în direcţia sălii de adunare. Ea închise ochii şi se rugă din toată inima pentru el. Ea ceru să nu-i fie teamă şi să nu se întoarcă acasă în loc să-1 aştepte pe director. Ea ceru ca directorul să asculte cu bunăvoinţă ceea ce va avea el

de zis. îl cunoştea foarte bine pe director şi ştia că putea fi drăguţ, dar că uneori părea mai degrabă aspru. Ha se rugii ca de data aceasta să fie amabil.
îşi auzi părinţii întoreîndu-se.
„Măria doarme", zise mama ei în şoaptă.

Măria deschise ochii.
„Nu, nu dorm, ci mă rog pentru un lucru foarte important".
„Te putem ajuta?" o întrebă tatăl ei, ghicind după expresia ei că era vorba despre ceva serios.
„Nu pot să vă spun întreaga poveste, dar este vorba despre Robby. Are necazuri foarte mari şi a cerut Domnului Isus să-1 ajute. El a ho-tărît să nu-1 mai urmeze pe Satan şi de acum vrea să-L urmeze pe Domnul Isus. Dar este un lucru îngrozitor de greu de făcut, şi mă rog ca totul să treacă cu bine".
„Mă voi ruga şi eu", zise tatăl ei îngenunchind la piciorul patului. Şi astfel, rugăciunile unei familii unite în iubire îl însoţiră pe bietul băiat în îndeplinirea sarcinii sale dificile.

Capitolul 12

Victoria lui Robby

înfiorătorul Robby - care de acum nu mai era înfiorător, dar nu scăpase încă de vechea lui reputaţie - urca pe întuneric strada din sat. Una sau două persoane, care tocmai ieşeau de la adunare, văzîndu-1 afară la o oră aşa de tîrzie, îl dojeniră, spunîndu-i că ar trebui să fie acasă în pat. Ele îşi repetau una alteia că era fără îndoială pe punctul de a pune la cale ceva rău şi se întrebau ce anume o fi pregătind.
Robby nu le dădu nici o atenţie; aproape că nu auzise că era interpelat. Se gîndea la ceea ce-1 aştepta şi de asemenea la promisiunea Măriei de a se ruga pentru el. O dată sau de două ori fu ispitit să se întoarcă acasă la el, să mănînce şi să se culce, dar ştia că acest gînd venea direct de la Satan, care voia să-1 împiedice să se ducă la director şi să-şi mărturisească vina. De aceea, el merse cu curaj înainte.
îl zări curînd pe cel căutat - domnul Ogilvy - vorbind cu un mic grup în faţa sălii. El şovăi; dar, în clipa în care îl văzu pe director luîn-du-şi rămas-bun de la interlocutorii sfii şi întoreîndu-se să plece, Robby se îndreptă spre el.
vi

„Nu vă supăraţi, aş putea să vorbesc ceva cu dumneavoastră?" întrebă el cu nervozitate.
Directorul era pe punctul de a-i răspunde cu bruscheţe să se întoarcă a doua zi, cînd ceva anume îl opri. Se uită ţintă la băiat.
„Este foarte important, nu-i aşa?"
„Da, foarte important".
„Să ne întoarcem în sală - acolo e mai cald", zise domnul Ogilvy.
Robby îl urmă; directorul îl strigă de departe pe portar, spunînd că va stinge el luminile şi va încuia uşa la plecare. De îndată ce fură singuri, el se întoarse spre Robby.
„Ce se petrece, băiete?" întrebă el cu bunătate. „Ia loc şi povesteşte-mi tot".
Robby se aşeză şi trase aer în piept.
„Eu sunt un hoţ. E... e o poveste lungă. Vreţi s-o auziţi?"
„Da, povesteşte-mi tot", repetă domnul Ogiivy cu blîndeţe.
Robby se gîndi că nu era deloc chiar aşa de înspăimîntător cum se temuse. El îşi începu povestirea - o povestire destul de asemănătoare cu cea spusă Măriei, doar că nu se opri în acelaşi loc. De data aceasta, el continuă să spună cum îl înduplecase ea să nu-1 mai urmeze pe Satan, ci să vină la Domnul Isus.
„Nu ştiam că-1 urmam pe Satan", mărturisi el. „Cu adevărat nu ştiam. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi făcut-o. Acum ştiu".
„Da", zise liniştit domnul Ogilvy, „te înţeleg, băiete. Adeseori nu ştim că suntem pe calea cea rea. dar ştim cînd suntem pe cea bună. Sunt mulţi oameni care se cred foarte puternici pentru că fac ceea ce le place; ei nu ştiu că Satan este cel care îi duce de nas. Dacă ne dăm silinţa să-L urmăm pe Domnul, Satan nu ne poate face nimic. El continuă să ne şoptească gînduri urîte, dar dacă îl urmăm pe Domnul, El ne avertizează, ne pune la adăpost de ispite şi ne dă puterea de a ne împotrivi lor".

„Satan a încercat să mă împiedice să vin şi să vorbesc cu dumneavoastră. Dar îi promisesem Măriei că o voi face, şi atunci nu l-am ascultat".
„Este bine. Dar... ce vom face acum?"
„O să ajung în închisoare?"
„Nu", răspunse categoric domnul Ogilvy. „Dar banii?"
„Au mai rămas cîţiva. Din banii pentru mîncare, vreau să spun. Sunt acasă într-un sertar şi o să vi-i aduc. Dar am cheltuit o parte din

ei. Şi... cei cinci şilingi ai Brendoi, şi ceea ce am luat din buzunarele hainelor: doi şilingi de la Daniel: şase peni* de la David; un şiling şi şase peni de la Sebastian..."
„Să facem o listă", propuse domnul Ogilvy scoţînd din buzunar un creion şi un carneţel.
„Spune din nou şi eu voi scrie. Brenda - cinci şilingi, nu-i aşa? Pe urmă, cine?"
Robby făcu enumerarea. El îşi amintea numele şi sumele luate de la fiecare, şi le arătă cu exactitate. La sfirşit, domnul Ogilvy făcu totalul.
„Treizeci şi opt de şilingi şi şase peni", anunţă el.
„O, nu ştiam că sunt atîţia".
„Şi ce facem acum?"
Robby se gîndea.
„Dacă aş găsi o muncă de făcut seara, aş putea restitui din ceea ce aş cîştiga".
„Este o idee bună", aprobă domnul Ogilvy. „Ce fel de muncă? Să duci lemne? Să lucrezi în grădină?"
„Poate că doamna Siggs va fi de acord să mă ia ca băiat de prăvălie. Am o bicicletă", zise Robby plin de speranţă.
„Merită osteneala de a te informa. Acum, ascultă. îţi voi împrumuta eu bani ca să poţi restitui ce-ai luat din sertarul meu, dar mă bizui pe faptul că mi-i vei da înapoi. Cît despre ceilalţi, ce vei face? Să-i pui pur şi simplu înapoi în buzunare? Sau să mărturiseşti că ai luat aceşti bani şi să-i dai înapoi pe faţă?"
„Are multă importanţă lucrul acesta?" întrebă Robby cu nelinişte.
„Ei bine, singura diferenţă este că dacă aceasta rămîne o taină, vina ar putea cădea pe altcineva".
„Dacă este acuzat altcineva, voi mărturisi".
„Atunci, să lăsăm aşa! îţi voi da ceea ce mi-ai luat din sertar -aproape douăzeci de şilingi, ştii - şi tu mi-i vei da înapoi după ce i-ai restituit pe toţi ceilalţi. De acord?"
„Da. Şi mulţumesc foarte mult".
După ce stinseră luminile, în timp ce se îndreptau spre uşă, directorul îşi puse o clipă mîna pe umărul lui Robby.
„Ai făcut astăzi un pas foarte important. Nu dau mare importanţă la ceea ce ai făcut pînă acum, pentru că nu se poate aştepta nimic bun de la un băiat sau om mare care îl urmează pe Satan. Dar, de acum, lu-
• Peni: monedă divizionară din Anglia egală cu a **12-1 pMtl dinii** un şiling }i *a* 240-a parte dintr-o liră sterlină (înainte de 1971). Actualmente, este a 100-a parte clinti <> In.i .ic ilm.l n II

crurile se vor schimba. Tu vei fi de partea Domnului şi tot ceea ce vei face va conta pentru El. Mult curaj, băiete, şi Dumnezeu să te binecu-vînteze."
„Vă mulţumesc foarte mult", strigă Robby şi o luă vioi la drum, cu inima uşoară.
Ajuns în dreptul casei Măriei şi văzînd lumina încă aprinsă înapoia ferestrei, străbătu aleea în fugă, doar ca să spună că totul era bine. El îşi băgă capul prin întredeschizătura uşii; o singură privire aruncată feţei sale radioase îi fu suficient Măriei şi părinţilor ei pentru a fi siguri că totul era în ordine.
„Mulţumesc pentru rugăciune. Merita osteneala", zise el dintr-o suflare, „îţi voi povesti totul mîine. Noapte bună".
Şi el dispăru.
„Acest băiat pare transformat", constată doamna Abbey.

„Aşa şi este", răspunse soţul ei. „De acum aparţine Domnului. Şi lucrul acesta se vede totdeauna".
„Nu va mai fi înfiorătorul Robby", zise doamna Abbey zîmbind.
„Va trece mult timp pînă va scăpa de acest epitet. în sat nu se va recunoaşte pentru nimic în lume că el s-a schimbat cu adevărat! Se va crede mai degrabă că s-a mai cuminţit un pic - oh, îi cunosc bine pe oamenii aceştia. Ei vor continua să-1 acuze de toate lucrurile care se vor întîmpla şi vor spune despre el că este în stare de fapte şi mai rele. Dar, cu timpul, el va scăpa de acestea, sunt sigur".
„Nu poţi să ne povesteşti ce i s-a întîmplat, nu-i aşa?" zise doamna Abbey întorcîndu-se spre Măria.
„Ar trebui mai întîi să-1 întreb pe Robby. Poate că nu i-ar plăcea să se ştie lucrul acesta şi nu este *necesar* să se ştie - în afară de director, şi el s-a dus să-i spună în seara aceasta".
„Bine, să nu insistăm, mămică", interveni domnul Abbey. „Măria are perfectă dreptate să nu ne divulge necazurile altora. Sunt fericit, draga mea, că acest băiat ţi-a cerut ajutor în dificultăţile lui, dar şi mai fericit că l-ai putut ajuta".
A doua zi la prînz, Robby veni să-i povestească Măriei discuţia cu domnul Ogilvy. Ea fu încîntată că totul se petrecuse aşa de bine.
„Da, şi tăticu' s-a rugat cu mine", zise ea.
„Ştie?" întrebă roşind Robby.
„Sigur că nu", se indignă Măria. „Nu voiam să le spun nimic mai înainte de a te fi întrebat pe tine. Ai prefera mai bine să nu le spun

nimic?"
„Da, dacă se poate".
Măria promise să nu spună nimănui.
După-amiază, bătrîna doamna Siggs traversă strada ca să vină la doamna Abbey; avea nevoie de un sfat.
„Este vorba despre acest înfiorător Robby", zise ea. „Ar vrea să-1 angajez ca şi comisionar. Trebuie să spun că am nevoie de unul; chiar în clipa aceasta este un anunţ în vitrină pe care scrie ‚caut băiat'. Ce credeţi despre aceasta, doamnă Abbey?"
„Eu una i-aş da o şansă. Nu cred că acest băiat e chiar aşa de rău cum se zice. în ultimul timp a făcut mult progres".
„Nu ştiu", zise doamna Siggs cu îndoială. „Este posibil, dar pînă acum era un băiat rău. N-am chef să mi se fure marfa şi să mi se strice bicicleta. Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi de la băieţii aceştia".
„Totuşi, eu i-aş da o şansă. Veţi vedea că va fi totul bine".
„Se înţelege bine cu biata Măria. Poate că ea are o influenţă bună asupra lui".
„Este posibil. Dar, în locul dumneavoastră, n-aş zice ‚biata Măria'. Ea este foarte fericită şi veselă, ştiţi. Şi îl stimează foarte mult pe Robby. El vine la ea să-i citească".
„Bine, îmi voi asuma riscul", zise doamna Siggs, nu prea convinsă. „Dar cu băieţii nu ştii niciodată ce ţi se poate întîmpla, se ştie asta".
Măria fu încîntată să afle că doamna Siggs era dispusă să facă o încercare cu Robby, iar el era foarte mulţumit. Trebuia să se ducă la magazin în fiecare zi după şcoală şi să ducă la clienţi mărfurile pe care aceştia le comandaseră în timpul zilei; ea urma să-1 plătească pentru aceasta cu zece şilingi pe săptămînă. Cu acest salariu, el va putea în curînd să-şi achite toate datoriile. Robby începu astfel o viaţă nouă; era greu, dar el persevera. Cînd, la sfîrşitul săptămînii, îşi primi prima plată, o aduse la domnul Ogilvy. Dar acesta îl invită să folosească banii ca să-i dea înapoi colegilor lui. Robby se duse atunci la poştă ca să facă rost de mărunţiş, apoi puse banii respectivi în buzunarele hainelor agăţate în vestiar.
Ce zarvă urmă! Desigur, cei care îşi găsiră astfel dintr-o dată banii în buzunare îşi manifestară zgomotos surpriza, şi toţi se aruncară asupra hainelor lor, ca să vadă dacă primiseră şi ei ceva.

Vestiarul răsuna de voci surescitate şi de clinchetul monedelor. Robby dispăru rapid şi se duse acasă, întrebîndu-se ce avea să se întîmplc acum.
După-amiază, unicul subiect de discuţie fu banii găsiţi în buzunare; un băiat radios îşi aminti că puţin timp înainte pierduse exact aceeaşi sumă. Aceasta îi făcu pe colegii lui să reflecteze şi mai mulţi făcură aceeaşi constatare. Misterul rămînea total; şi, în restul acelei zile, lecţiile fură urmărite cu prea puţină atenţie.
Un lucru îl mai necăjea pe Robby - cum să-i înapoieze Brendei moneda de cinci şilingi? El o găsise în curte; dar dacă punea acum una acolo, cum putea fi sigur că Brenda va fi cea care o va găsi? Trecuse atîta timp de cînd o pierduse, încît toată lumea va şti că nu e moneda ei. Ce să facă?
El se gîndea la aceasta în timpul recreaţiei de după-amiază, cînd Brenda se apropie de el suflîndu-şi nasul în batistă.
„Toţi ceilalţi şi-au regăsit banii în afară de mine, şi voiam să cumpăr o pălărioară pentru păpuşa mea", zise ea între hohotele de plîns. „Păpuşa mea nu are pălărioară şi eu economisisem bani pentru aceasta. Pălărioara este încă în vitrina doamnei Siggs şi îmi ziceam că o să primesc şi eu cei cinci şilingi, dar am tot căutat în toată curtea şi n-am găsit nimic. Păpuşa mea nu va avea niciodată pălărioară".
Robby băgă mîna în buzunar.
„Uite .banii tăi", zise el pe un ton posac.
Brenda luă moneda. Ea îl privi cu mirare.
„Tu ai luat-o?" întrebă ea.
Robby lăsă capul în jos.
„Şi ceilalţi bani?"
„Da".
„Atunci de ce i-ai dat înapoi? Nu ne-am gîndit că tu erai".
„Pentru că acum vreau să-L urmez pe Domnul Isus şi nu pe Satan".
„Oh!" Brenda se uită la moneda din palmă. „Sunt aşa de mulţumită! Nu voi spune nimănui nimic. Şi acum, păpuşa mea va avea pălărioară! Mulţumesc mult, Robby!"
Astfel, spre marea uşurare a lui Robby, secretul nu se răspîndi mai departe.

Capitolul 13

O surpriză plăcută

Era o zi splendidă de octombrie; soarele strălucea şi aerul era aşa de cald, încît copiii se jucau afară fără pulovere. Zilele de ploaie păreau să se fi terminat. Măria, culcată, privea pe fereastră soarele jucînd pe frunzele roşii şi galbene ale pomilor din grădină.
Ea auzi portiţa scîrţîind şi văzu două persoane înaintînd pe alee. Una dintre ele era domnul Peck, şoferul, iar cealaltă domnişoara Eli-za, învăţătoarea sa de la şcoala duminicală. Măria fu destul de surprinsă să-i vadă pe amîndoi venind împreună. Trecuse mult timp de cînd nu mai venise domnul Peck şi ea aproape că-1 uitase. De aceea, ea le făcu semne cu mîna şi îi primi cu bucurie.
După o clipă, bucuria ei nu mai avea margini: ei tocmai îi făcuseră o propunere incredibilă.
„Măria", începu domnişoara Eliza pe un ton vesel, „pădurea este aşa de frumoasă - n-ai vrea s-o vezi?"
Măria îi privi cu mirare.
„De-aş putea!"
„Dar poţi! Domnul Peck a avut această idee. A venit acum cîtva timp ca să-mi spună că ar putea face rost de o maşină specială - un fel de pat pe roţi - şi m-a întrebat dacă ţi s-ar da voie să ieşi puţin la aer. Este o zi aşa de frumoasă! I-am zis că trebuie mai întîi să întreb doctorul, şi el a spus că spatele tău este acum destul de tare pentru a suporta cîteva zguduituri fără să-ţi provoace dureri. Dar tu nu trebuie să stai în şezut. Ţi-ar face plăcere?"
„Oh!" strigă Măria, „oh, oh, oh, ce fericire!"

„Mă gîndeam că o să te tenteze, domnişoară", zise şoferul. „Maşina este a unui prieten care are o soră infirmă. Cînd am văzut ieri că se face aşa de frumos afară, m-arn gîndit deodată că mi-ar putea-o împrumuta ca să te scot puţin la plimbare. Atunci l-am întrebat, şi el mi-a zis da; am cerut şefului meu o zi de concediu, şi a zis şi el da. Ca urmare, am venit!"
„Oh, ce drăguţ din partea dumneavoastră!" exclamă Măria.
„Bine, eu mă duc în vizită la doamna Abbey", zise domnişoara Eliza.
„Iar eu aduc ‚trăsura'", zise domnul Peck. Iii se întoarse spre Măria

şi îi făcu cu ochiul. „Eu îi zic ‚trăsură'. E mai bine dccît ‚pat rulant' sau .maşină'".
Domnişoara Eliza zăbovi destul de mult timp, şi Măria începea să se teamă că mama ei va face obiecţii. Se dovedi însă că ea pregătea sandvişuri pentru a putea mînca în pădure şi căuta perniţe şi cuverturi pentru maşina domnului Peck.
Andi auzi desigur ceea ce se punea la cale şi ceru să plece şi el la plimbare, la fel şi Belinda. Domnişoara Eliza spuse că cu cît sunt mai mulţi, cu atît era mai bine, mai ales cînd era vorba de urcat pantele. De aceea, doamna Abbey se hotărî curînd să pregătească mîncarea pentru soţul ei şi să se alăture celorlalţi.
Ce agitaţie pînă fu totul gata! Domnul Peck îi asigură că proviziile vor avea loc în maşină. Doamna Abbey mai căută o pătură mare: era convinsă că pămîntul este umed. Andi apăru cu cei doi şoricei favoriţi pe umăr, iar Belinda avea braţele pline cu copiii ei.
„Mi-ar fi plăcut să vină şi Veronica", zise Măria.
„Andi", îl chemă domnişoara Eliza, „dă o fugă şi întreab-o pe mama ei dacă ea ne poate însoţi".
„Ei bine, suntem o ceată serioasă", remarcă rîzînd domnul Peck. „Mai vine cineva?"
„Trebuie să vină Prinţul", zise Belinda, care dansa de entuziasm. „Mergem la mare?"
„Nu, la pădure, draga mea", zise Măria.
„Atunci Prinţul trebuie să vină şi el. îi place la pădure. Fuge după iepurii din pădure".
„Poate că ne va aduce unul pentru masă", sugeră domnul Peck.
Belinda izbucni în rîs.
„Nu fuge destul de repede! Toţi iepuraşii rîd de Prinţ, şi eu la fel".
„Iată! ‚Trăsura' mi se pare gata acum", zise domnul Peck inspectînd pernele şi păturile pe care doamna Abbey le aşezase în maşină pentru a o împodobi şi a o face mai confortabilă. - „Pot să te ridic, domnişoară?"
„Ar face mai bine să ia o haină pe ea", interveni doamna Abbey. „Oh. Măria - a ajuns prea mică pentru tine. Trebuie să-ţi împrumut una de-a mea".
Măria reuşi să-şi ia haina. Atunci domnul Peck o ridică şi o puse în maşină, apoi o acoperi cu mai multe pături.
„Nu-i rea, nu-i aşa, ‚trăsura' asta veche?" zise el.

„Este cea mai frumoasă .trăsură' din lume", declară Măria. „Oh, uite că vine Veronica".
Andi şi cu Veronica veneau fugind pe alee. Veronica ducea un pachet cu de-ale nnncării şi o sticlă cu lapte.
„Ce drăguţ că m-aţi invitat", zise ea cu respiraţia tăiată. „Oh, Măria - ce caraghioasă arăţi acolo! Ce-i asta?"
„Nu-i deloc caraghioasă", o dojeni domnul Peck, „şi e o ‚trăsură"".
„O trăsură? Chiar aşa? Nu ştiam că felul acesta de maşină se numeşte .trăsură'", zise Veronica cu naivitate. „Am văzut aşa ceva în poze, dar niciodată în realitate".
Toată lumea izbucni în rîs, şi i se explică Veronicăi faptul că ideea de a numi „trăsură" această maşină îi revenea domnului Peck.
în sfîrşit, toţi fură gata de plecare. Coborîră strada satului şi, pe nişte drumeaguri, ajunseră în pădure. Măria nu mai putea de admiraţie în faţa frumuseţii frunzelor roşii şi aurii. Belinda se

furişa printre copaci. Andi dispăru cu Prinţul după el, iar restul cetei o luă pe potecă pentru a ajunge într-o poieniţă unde strălucea soarele peste un covor de muşchi. Se opriră acolo. Doamna Abbey întinse pe pămînt pătura cea mare ca să se poată aşeza pe ea, în timp ce domnul Peck îl chemă pe Andi şi apoi îl luă să strîngă vreascuri pentru foc.
„Eşti fericită, Măria?" întrebă doamna Abbey.
„Foarte! Uitasem cum e afară. Sunt aproape şase luni de cînd stau în pat, nu-i aşa, mămico?"
„Da, aproape. Ştii, e un mare progres. Pînă în prezent, doctorul zicea întruna că nu eşti destul de tare pentru a merge cu maşina. Vom încerca acum să-ţi facem rost de una şi vom face o mulţime de excursii".
„Pot s-o împrumut cînd vreau", interveni domnul Peck, care tocmai sosea cu braţele încărcate de vreascuri. „Sora prietenului meu n-o mai foloseşte".
„Nu se simte destul de bine pentru a ieşi în zilele acestea?" se interesă Măria.
„Din nefericire nu, biata de ea. Dar este minunat de curajoasă. A vrut să-ţi afle povestea, domnişoară. Mi-a zis că se bucură foarte mult la gîndui că maşina ei te ajută la ceva. Trec adesea pe la ea şi îi dau ultimele veşti, şi se interesează mult de tine. I-am povestit că atunci cînd am venit prima oară să te văd, cîntai un cîntecel, şi lucrul acesta a interesat-o mult".
„Vreţi să ziceţi: ‚Totul, toate-mi **este Isus'?** Nu-mi amintesc să-1 fi

cîntat cînd eraţi dumneavoastră acolo".
„L-ai cîntat în timp ce eram afară cu Andi şi cu şoriceii lui. Nu ştiai că te aud, dar am ascultat şi mi-am zis că era un cîntecel foarte drăguţ, mai ales pentru cineva care trebuie să stea culcat, ca tine. De aceea, data următoare cînd m-am dus s-o văd pe sora prietenului meu, i l-am cîntat; i-a plăcut şi 1-a învăţat şi ea. Ce mult a schimbat lucrurile acest cîntec!"
„Şi eu nu ştiam nimic de asta!" zise Măria foarte mirată că o persoană pe care n-o văzuse niciodată fusese ajutată de un cîntec pe care îl cîntase fără să ştie că era ascultată.
„Sunt sigur că sunt mulţi oameni care au fost ajutaţi de cîntecul tău şi de faţa ta zîmbitoare, fără să ştii nimic de aceasta", constată domnul Peck, în timp ce se străduia să aprindă focul.
„Vezi, nu poţi să ştii cine te poate auzi. Poţi crede că eşti singură şi să spui un cuvînt urît, şi uite că cineva te aude. Sau poţi să cînţi un cîntecel care va ajuta o biată invalidă la kilometri depărtare de aici. Nu poţi să ştii".
„N-am putea tăia cîteva crengi pentru ea?" întrebă Măria. „Sunt aşa de frumoase cu culoarea lor roşie şi aurie. Oare i-ar face plăcere?"
„Sigur că da. Pentru mine nu contează prea mult asemenea lucruri, dar ea va şti să le admire. îi vor împodobi camera".
Fiecare începu să caute crengi cu frunze roşii şi galbene, care se îngrămădiră apoi în maşină, la picioarele Măriei.
„Priviţi ce-am adus", strigă deodată Belinda, ţîşnind dintre copaci şi ţinînd cu multă atenţie ceva în mînă. „Priveşte, Andi - priveşte, Măria - este o pasăre. A căzut dintr-un copac şi am luat-o. E drăguţă, nu-i aşa?"
Ea înainta pînă la maşina Măriei şi arătă biata păsărică în cercul care se formase în jurul ei.
„E rănită?" întrebă Veronica cu îngrijorare.
„Nu tare", zise Belinda. „Va trebui să stea în pat ca Măria şi să o vadă doctorul".
„Păsările nu stau în pat", remarcă Andi pe un ton dispreţuitor. „Ele trăiesc în cuiburi. Pot s-o duc acasă şi să-i dau de mîncare, mămico?"
„Cum nu e grav rănită, cred că ar fi mai bine dacă i-ai reda libertatea", răspunse doamna Abbey.
„Nu!" strigă Belinda dîndu-se înapoi. „Este pasărea mea. Vreau s-o iau acasă. Lasă-mă!"
„Belinda!" strigă Mana. „Fii atentă, dacă o strîngi prea tare îi faci

rău".
„Nu, nu-i fac rău. Este pasărea *mea ".*

„Dar ce faci cu surioarele şi frăţiorii ci?" întrebă doamna Abbey. „O să rămînă singuri dacă o duci de aici".
„E a mea!" repetă Belinda cu încăpăţînare.
„Uite-le pe celelalte!" strigă Măria, observînd deodată un grup de păsări bătînd din aripi şi scoţînd piuituri plîngătoare pe un copac din apropiere. „Oh, Belinda, ascultă! Prietenii ei strigă, pentru că vrei să le-o iei. Dă-le-o înapoi!"
„Dar a căzut din copac şi am luat-o de jos", zise Belinda gata-gata să plîngă.
„Hai să-mi arăţi copacul", zise domnul Peck înaintînd spre ea. „Arată-mi copacul; mă voi căţăra în el ca să pun pasărea pe o creangă, vrei?"
„Da", zise Belinda cu o voce jalnică. Ea se strecură printre copaci, urmată de toată ceata, în afară de Măria. Păsările îi urmară şi ele, bă-lînd din aripi şi piuind.
„Tăceţi odată!" strigă Belinda şi le făcu cu degetul. „O să se întoarcă imediat; nu e nevoie să faceţi atîta gălăgie".
Ea îi duse mai departe în pădure, strecurîndu-se printre tufişuri, pînă ce ajunse în faţa unui copac.
„Chiar aici a fost", arătă ea.
„Ah, da!" zise domnul Peck frecîndu-şi gînditor nasul. „Crezi într-adevăr că aici locuiesc ele?"
„Chiar aici", insistă Belinda arătînd copacul care se ridica deasupra lor. Celelalte păsări dispărură în frunziş, apoi zburară în jurul copacului ca pentru a arăta locul unde voiau s-o aibă pe prietena lor.
„Nu văd nici o ramură destul de groasă", zise domnul Peck.
„Ba da, eu văd una", strigă Andi. „Priviţi, chiar în mijloc".
„Bun. Au!" El încercă să dea la o parte ramurile, dar spinii îi intrau în mîini. „Dă-mi un băţ, Andi, o să fie mai uşor aşa".
Fu foarte dificil, dar amîndoi reuşiră să pună păsărică pe o creangă şi apoi se întoarseră la Măria ca să-i povestească isprava.
„Am meditat în timp ce eraţi departe", zise ea. „Vă amintiţi ce-a spus Domnul Isus despre păsări?"
„A zis mai multe lucruri despre păsări", răspunse domnişoara Eliza. „Cred că iubea mult păsările, pentru că vorbea adesea despre ele".
„A zis că Dumnezeu le hrăneşte", constată Andi.
„Da, şi a zis că nu cade nici o vrabie la pămînt fără ştirea lui Dum-

nczeu. Oare era şi asta o vrabie?"
„Era un cintezoi", zise domnişoara Eliza.
„Adevărat?" întrebă domnul Peck. „Eu nu pot să deosebesc o pasăre de alta, în afară, poate de un papagal".
„Credeţi atunci că Dumnezeu iubea în mod deosebit vrăbiile?" se informă Andi. „Sau Domnul Isus Se gîndea la toate păsările cînd a zis asta?"
„El Se gîndea la toate, dragul meu", zise mama lui. „Şi El a zis că dacă Dumnezeu Se îngrijeşte aşa de mult de vrăbii, cu cît mai mult va veghea asupra copiilor Săi!"
„Ştiu", zise Andi. „Dar mă bucur că Se ocupă şi de păsări".

Capitolul 14

Crăciunul

Se apropia sfîrşitul anului, şi pentru copiii care mergeau la şcoala duminicală se organizase o mică serbare. Mana era şi ea acolo în trăsura ei, cum o numea acum toată lumea. Fu aşezată la balcon ca să poată vedea toată sala şi să nu piardă nimic. Ea stătea foarte aproape de o grămadă de cadouri care fuseseră pregătite pentru fiecare.
Jocurile se desfăşurau bine şi era destul de mare gălăgie. Măria îi putea vedea pe toţi prietenii

ei luînd parte la tot felul de distracţii. S-ar fi putut crede că Măria era tristă, aşa cum stătea acolo imobilizată, în timp ce ceilalţi fugeau care încotro; dar Măria nu era niciodată tristă. Ea se bucura atît de mult că-i poate observa, încît nu-i trecuse prin minte să-i invidieze.
Ea o zărea pe micuţa Nora, niciodată prea departe de prietenii ei Doris şi Oliver; ea îl vedea şi pe Robby. Unii îl mai numeau încă înfiorătorul Robby, dar nu mulţi.
El lucra tot pentru doamna Siggs, deşi îşi plătise de mult timp datoria pe care o avea la director. El continua de asemenea să vină la Măria ca să citească; ea se bucurase mult să constate că el făcuse asemenea progrese la citire, încît putea acum să abordeze fără greutate istorii mai grele. Ei citeau împreună tot felul de cărţi: uneori vieţi de oameni celebri, uneori aventuri, sau cărţi de şcoală, iar alteori citeau din Biblie.
Jocurile părură deodată să se oprească; copiii porniseră în urmărirea domnului Scott prin sală. Toţi rîdeau în hohote, chiar şi părinţii ve-

niţi să ajute la servirea ceaiului; tare i-ar fi plăcut Măriei să cunoască motivul acestei epidemii de rîs. Domnul Scott ajungea chiar în clipa aceasta la balcon; cu răsuflarea tăiată, el se aşeză lîngă Măria.
„Ce alergare!" zise el gîfîind, în timp ce copiii, chemaţi de domnişoara Eliza şi de alte cîteva învăţătoare, începuseră un nou joc.
„Ce-aţi făcut?" se interesă Măria. „De ce vă urmăreau?"
„Oh, mă acuzau că am trişat şi voiau să-mi dea o lecţie!" explică rî-zînd domnul Scott. „M-am gîndit că voi fi mai în siguranţă aici, lîngă tine".
„Un loc de refugiu", zise Măria. „Da, vă voi ocroti".
„Ce ştii despre acest subiect al locurilor de refugiu?" întrebă domnul Scott.
„Scria despre aceasta într-o carte pe care o citeam. Dacă cineva era urmărit, putea să intre într-un sanctuar şi să stea lîngă altar, şi atunci era în siguranţă".
„Ah, în acele timpuri aproape toată lumea respecta casa lui Dumnezeu. Astăzi nu mai este aşa".
„Adevărat?"
„în orice caz, nu peste tot. Chiar aici, în Anglia, sunt mulţi oameni pentru care lucrurile lui Dumnezeu nu înseamnă nimic. Cînd vei fi mare şi vei cunoaşte un pic lumea, vei vedea că sunt o mulţime de persoane care nu intră niciodată în viaţă într-un lăcaş de închinare. Ele nu cred ceea ce ne învaţă Cuvîntul şi trec prin viaţă fără Dumnezeu..."
„Este îngrozitor!"
„Şi, în plus, oamenii aceştia se cred în general foarte înţelepţi. îi dispreţuiesc pe cei care frecventează lăcaşurile de închinare şi îi consideră ţicniţi sau proşti. Ei se cred destul de puternici pentru a trăi fără Dumnezeu. Crezi că este înţelept lucrul acesta, Măria?"
„Mi se pare un lucru atît de nesăbuit, încît nici nu găsesc cuvinte ca să-l exprim. Chiar dacă trăiesc toată viaţa fără Dumnezeu, ce cred că vor găsi după moarte? Oare atunci nu vor *dori* să ajungă lîngă *El? "*
„Ei nu cred că există viaţă după moarte".
„Dar Domnul Isus a revenit, după ce a fost crucificat, tocmai ca să ne spună lucrul acesta", remarcă Măria din ce în ce mai mirată.
„Ei nu cred nici aceasta. Dar noi trebuie să avem multă milă pentru aceşti oameni, Măria, pentru că n-au multe bucurii în viaţă".
„Eu nu simt milă pentru ei... ci numai mînie".
„Nu, să nu simţi mînie, ci numai milă. Ştii, n-ar ajuta la nimic să mus-

tri pe cineva care are aceste păreri nesăbuite; n-ar avea nici un rost să discuţi. Umblarea creştină constă în a arăta, prin viaţa ta, că tu cunoşti adevărul. Ar fi mai uşor să discuţi şi să dojeneşti, chiar şi mai i'muzant, dar să duci o viaţă sfîntă vorbeşte mult mai mult. Foarte puţini au fost convertiţi prin discuţii, dar numeroşi sunt cei care au fost aduşi la Cris-tos prin

mărturia depusă de viaţa de zi cu zi a unui creştin pios". „Sunt mulţi oameni de felul acesta?"
„Mă tem că mulţi. Şi Domnul Se bizuie pe noi, credincioşii, ca să ne desfăşurăm steagul pretutindeni unde mergem. Ştii ce vreau să zic prin aceasta, nu-i aşa? Este o expresie folosită în marină care înseamnă: a arăta foarte limpede pe cine serveşti tu. Noi îl servim pe Domnul Isus Cristos, şi aceasta trebuie să arătăm". „Da, înţeleg".
„Atunci, văzînd viaţa ta, oamenii vor vrea să afle cum poţi trăi în felul acesta. Vor dori să ştie cum poţi înfrunta cu curaj pericolul, cum rămîi veselă chiar şi cînd lucrurile merg rău şi cum de eşti amabilă faţă de cei care n-au fost amabili cu tine. Ei te vor întreba de ce te comporţi aşa, şi tu vei putea atunci să le explici că o faci din cauză că Domnul te ajută. *El* te va învăţa pe urmă ce vei avea de zis..."
în această clipă, jocurile se terminară, şi numeroşi copii veniră la balcon şi îi înconjurară pe domnul Scott şi pe Măria. „Domnule, vă rugăm, cînd veţi da cadourile?" „După ceai. Cred că învăţătoarele voastre aduc acum mesele. Cine dintre cei mari vrea să le dea o mînă de ajutor?"
Toţi cei mai mari, urmaţi de cîţiva mai mici, se grăbiră să ajute la punerea meselor şi la aducerea scaunelor. Fetiţele primiseră o grămadă de şerveţele drăguţe de hîrtie ca să le pună pe masă. Apoi se aduseră farfuriile, ceştile şi platourile cu sandvişuri şi cu prăjituri. Cei mici, printre care şi Belinda, se căţărară repede pe scaune. Cînd toţi copiii fură aşezaţi, învăţătoarele începură să umple ceştile şi să facă să circule platourile.
Robby şi cu Veronica apărură deodată lîngă Măria.
„O să-ţi împingem trăsura", explică Veronica. „Ţi-am păstrat un loc la capătul mesei; vei sta foarte bine acolo".
„Oh, ce fericire!"
O parte din scările care duceau la balcon fuseseră acoperite cu seîn-duri pentru a se putea aduce astfel trăsura, de aceea nu le fu greu lui Robby şi Veronicăi s-o manevreze. Sosirea Măriei fu salutată cu apla-

uze; toţi păreau îneîntaţi s-o aibă printre ei. Andi, aşezat puţin mai departe la aceeaşi masă, îi atrase atenţia prin semne: voia s-o întrebe dacă nu i-ar plăcea să-i ţ nă şoricelul pe care-1 adusese cu el şi care era pe cale de a-i ronţăi pîinea. Măria răspunse că prefera să nu-1 aibă în grijă.
Cu Veronica de o parte şi cu Robby de cealaltă parte, Măria era sub pază bună. Odată ceaiul terminat, ei o duseră din nou la balcon şi intonară nişte cîntece, în timp ce ceilalţi copii debarasau mesele.
Urma acum să aibă loc împărţirea cadourilor - moment aşteptat de toţi. Belinda se aşezase chiar în primul rînd; ochii îi erau aţintiţi asupra unei păpuşi pe care spera s-o primească. Belinda avea zeci de păpuşi, unele noi şi foarte frumoase, iar altele vechi, urîte şi murdare; dar ea le iubea pe toate şi era totdeauna gata să iubească alta nouă.
Domnul Scott începu împărţirea cu cei mai mici. Belinda, spre marea ei bucurie, primi chiar păpuşa pe care o dorea.
„Este copilul pe care-1 iubesc cel mai mult dintre toţi", zise ea strîn-gîndu-1 tare în braţe.
„Oh, mulţumesc din toată inima".
Andi primi un cuţit de cercetaş, iar Măria o carte. Se întoarseră acasă îneîntaţi toţi de sărbătoarea lor.

Capitolul 15

Din nou domnişoara Honeybubble

Se auzi un ciocănit la uşă, şi o faţă lungă, severă se întoarse spre Măria. în timpul iernii, uşa nu putuse desigur să rămînă deschisă, dar domnul Abbey făcuse în aşa fel, îneît să poată fi deschisă doar prin împingere. Majoritatea oamenilor ştiau acum lucrul acesta; era suficient să împingă uşa atunci cînd doreau să intre. Măria tresări cînd recunoscu vizitatoarea. Ea citea şi era aşa de absorbită de cartea ei, îneît nu auzise scîrţîitul obişnuit al portiţei.

„Oh, intraţi, vă rog, domnişoară Honeybubble".
„Bună ziua, Măria", zise bătrîna domnişoară şi veni să ia loc cu o figură hotărîtă pe scaunul de lîngă patul Măriei. „M-am hotărît să te iert pentru lipsa ta de politeţe manifestată ultima oară cînd am venit şi să încerc din nou să-ţi ridic moralul".
„Vă mulţumesc", zise Măria mai mult supărată decît bucuroasă. „Este frumos din partea dumneavoastră".

„Eu sunt bună", declară domnişoara Honeybubble. „Dacă ar vrea oamenii i să recunoască lucrul acesta şi să fie recunoscători, aş fi şi mai bună. Un lucru pe care nu pot să-1 suport este nerecunoştinţa. Sper că nu eşti nerecunoscătoare, Măria". „O, nu, domnişoară".
„Bine! Sper că este adevărat. Şi iată, am ajuns la concluzia că cel mai bun mijloc de a te ajuta este să-ţi dau ceva de făcut. Motivul pentru care eşti nefericită e doar pentru că stai culcată fără să faci nimic. Dacă ai avea o ocupaţie, ar fi mult mai bine".
Bietei Măria îi stătea pe limbă să răspundă că nu era nefericită, dar îşi aminti că, data trecută, cînd spusese lucrul acesta, bătrîna domnişoară o acuzase pur şi simplu că fusese nepoliticoasă şi o contrazisese, şi că n-o crezuse. Tare i-ar fi plăcut Măriei să spună că nu era nici inactivă, ci că tricota mult pentru Veronica, că făcuse un pulover pentru Belinda şi şosete pentru Andi de cînd stătea culcată. Dar ea nu spuse nimic din toate acestea; oftă şi răspunse: „Da, domnişoară".
„E bine. Mă mir că mama ta nu s-a gîndit singură la asta. Dar, oricum ar fi, ţi-am adus cîţiva ciorapi de cîrpit", zise domnişoara Honeybubble ridicînd un coş mare şi punîndu-1 pe pat. - „Nişte ciorapi negri. Asta o să-ţi dea o ocupaţie". „Da, domnişoară", zise Măria cu o voce slabă. „Ţi-am adus aţă de cîrpit şi ac. Ai un degetar?" „Da, este în cutie, cu lucrul meu de mînă".
„Lucrul tău de mînă? Ce lucru de mînă?" întrebă domnişoara Honeybubble repezindu-se la cutie şi deschizînd-o. „Ce-o fi asta?" „Este o haină pentru unul dintre copiii Belindei". „Copiii Belindei? Cine este Belinda?" se interesă domnişoara Honeybubble întorcînd într-o parte şi-n alta haina minusculă pe care o examina cu o figură dojenitoare. „Este mult prea mică pentru un copil. Ce prostie!"
„Belinda este surioara mea, iar copiii ei sunt păpuşile", explică Măria.
„Absurd!" zise domnişoara Honeybubble cu o voce ascuţită arun-cînd lucrul de mînă în cutie şi trîntind capacul. „Copiii sunt copii şi păpuşile sunt păpuşi! Nu pierde timpul cu asemenea prostii. Uite de-**getarul.** Şi acum, pune-te pe treabă. Deoarece eşti imobilizată pentru aşa mult timp, este foarte bine să-ţi foloseşti timpul în mod util".

„Cred că nu va mai dura mult", zise Măria băgînd aţă în ac şi începînd să cîrpească o gaură enormă în călcîiul unui ciorap.
„Ba da, va dura mult timp, probabil vreo doi-trei ani", i-o reteză domnişoara Honeybubble. „Am cunoscut oameni care au avut aceeaşi problemă ca tine şi a trebuit totdeauna să stea trei sau patru ani în pat, iar uneori nu a fost nici o ameliorare".
„Dar doctorul a zis că, după părerea lui, voi putea curînd să stau în şezut. Iar cînd eram la spital, medicii au spus că nu va dura mai mult de un an dacă ascult ce spun ei; şi eu am făcut exact cum mi s-a spus".
„Bine, văd că începi din nou să discuţi în contradictoriu", o mustră aspru domnişoara Honeybubble. „Bineînţeles că ţi-au spus asta doar pentru liniştea ta. Dar poţi să ai încredere în mine - mai ai de stat în pat cel puţin patru sau cinci ani".
în ciuda celor mai bune hotărîri ale ei, Măria îşi simţi lacrimile ur-cînd în ochi. Dar înainte de a le putea vedea domnişoara Honeybubble, intră Andi cu doi şoricei albi pe umăr şi unul pe cap.
„Bună ziua", spuse el politicos.
Domnişoara Honeybubble se întoarse; zărind şoriceii, sări de pe scaun, cu ochii ieşiţi din

orbite.
„Şoareci!" urlă ea. „Şoareci! Pleacă de aici, băiete! Nu te apropia de mine. Şterge-o!"
Şi ea bătu în retragere spre uşă.
Andi o privea fără să înţeleagă.
„Măria, vrei să mi-l ţii o clipă pe Topsy?" întrebă el şi puse un şoricel pe pat. „Hopa! A dispărut".
„S-a ascuns în ciorapul domnişoarei Honeybubble!" exclamă Măria.
Domnişoara Honeybubble scoase un ţipăt şi o luă la fugă, lăsînd în urma ei uşa larg deschisă.
„E ciudată", remarcă Andi cu milă. „Vin adesea în vizită la tine oameni ciudaţi, Măria? Dar, în fond, a fost într-adevăr cineva aici? Poate că am visat".
„De-ar fi fost doar vis!" oftă Măria, tot căutînd şoricelul în grămada de ciorapi. „Oh, uite-l pe Topsy. Ai face mai bine dacă l-ai lua, Andi; ea a adus toţi ciorapii ăştia la cîrpit".
„Cine ţi-a adus de cîrpit?" întrebă domnul Abbey care intra în clipa cînd ea rostea aceste cuvinte. „Şi-a găurit Andi şoseta?"
„Poate că da", admise Andi, răsucindu-se ca să se uite. „Mămica

zice că am în fiecare seară o gaură la călcîi; dar nu şosetele mele le cîrpeşte Măria".
„Atunci pe care?" întrebă domnul Abbey şi se duse să-şi sărute fiica.
„Ciorapii unei doamne ciudate", îl informă Andi. „îi e frică de şoriceii mei", adăugă el.
„Este domnişoara Honeybubble", explică Măria luînd mîna tatălui ei şi strîngînd-o tare.
„Tăticule — doctorul a zis adevărul cînd a spus că voi putea curînd să stau în şezut, nu-i aşa? Nu mi-a zis doar ca să-mi dea curaj?"
„Dar la ce te gîndeşti? Avem noi oare obiceiul să-ţi spunem minciuni?"
„Nu, tăticule, iartă-mă - a fost o prostie să întreb aşa ceva. Ştiu bine că-mi spui adevărul", zise Măria mîngîindu-i mîna.
„Bineînţeles! Dar, ia zi-mi: te-ai oferit tu să cîrpeşti ciorapii domnişoarei Honeybubble?" se miră domnul Abbey.
„Nu, tăticule. Dar ea a zis că dacă aş avea o ocupaţie, asta m-ar împiedica să fiu nefericită; şi n-am îndrăznit să-i spun că nu sunt nefericită, pentru că mi-ar fi spus că este nepoliticos s-o contrazic. Oh, tăticule, de n-ar mai veni niciodată!" termină Măria aproape în lacrimi.
„Haide, dă-mi ciorapii; o să-i duc înapoi în seara asta. Sunt sigur că are intenţii bune, dar nu este pe calea cea bună. Curaj, Măria - nu face figura asta!"
Măria încercă să zîmbească.
„Nu am figura asta decît atunci cînd vin oameni de felul domnişoarei Honeybubble ca să mă încurajeze, chipurile. O, tăticule, de ce lasă Dumnezeu să existe oameni făcuţi să-i supere pe alţii?"
„Să încercăm mai degrabă să vedem lucrurile din alt unghi", propuse domnul Abbey. „Ar trebui să ştii destul pentru a nu vorbi aşa. Dumnezeu n-a zis niciodată că vom trece prin viaţă fără să întîmpinăm dificultăţi, nu-i aşa?"
„Nu, tăticule".
„Dar ce ne-a promis El cu privire la aceasta?"
„Că va fi totdeauna cu noi şi ne va ajuta în toate dificultăţile. Dar ar fi mult mai frumos dacă n-ar exista deloc dificultăţi".
„Poate că da, dar am fi oare mai buni din cauza aceasta? Foarte probabil că nu, cum ştii şi tu. Această viaţă este un test pentru următoarea, şi cînd antrenamentul se va termina, în cer nu vom mai avea nici o încercare, pot să te asigur de lucrul acesta".

„Ştiu, tăticule".
„Ei bine, nu crezi că este necesar un anumit număr de încercări pentru dezvoltarea armonioasă a caracterului nostru? Fără îndoială. Ia exemplu de la flori: ele petrec toată iarna îngropate în pămînt şi, primăvara, trebuie să *străpungă* pămîntul. Lucrul acesta nu este uşor; să zicem fără

înconjur că e foarte greu. Totuşi, planta creşte, viguroasă şi dreaptă, în ciuda împotrivirii întîmpinate în creştere".
„Nu mă gîndisem la asta".
„Ei bine, aşa stau lucrurile. Se întîmplă ca nişte plante să fie prea aproape de suprafaţă, şi ele ies prea repede şi prea uşor; ele riscă a-tunci să fie plăpînde şi gingaşe. Altele sunt îngropate prea adînc şi atunci vor fi pipernicite şi răsucite - din cauza efortului pe care îl fac pentru a ieşi afară. Vezi asemănarea cu ceea ce ne priveşte pe noi şi încercările noastre? Dacă n-am avea încercări în viaţă, nimic de suportat sau de combătut, caracterul nostru, precum şi credinţa noastră, ar fi probabil slabe, nestatornice. Şi aceşti bieţi oameni peste care dau un număr de încercări şi care nu ştiu că Dumnezeu vrea să-i ajute să le ducă, ei bine, ei ajung plini de amărăciune şi împovăraţi; lucrul acesta îşi pune amprenta asupra caracterului şi dispoziţiei lor. Se pare astfel că nişte încercări, dacă se trece prin ele în modul potrivit, sunt necesare dezvoltării armonioase a caracterului şi credinţei noastre. De acord?"
„Da, este drept. Dar eu credeam că am o credinţă puternică".
„Ea a fost aşa pînă în clipa cînd a venit domnişoara Honeybubble. Ce s-a întîmplat atunci? Doar un cuvînt de-al ei a fost suficient să te facă să pui la îndoială chiar şi vorbele bătrînului tău tată!" zise domnul Abbey cu un zîmbet.
„Oh, nu, tăticule!" strigă Măria.
„în fine, m-ai întrebat dacă am minţit - doar ca să te încurajez -atunci cînd ţi-am zis că vei putea curînd să stai în şezut. Aşa este?"
„Da, înţeleg. Este mult mai limpede acum. Eu stăteam culcată acolo; toată lumea era drăguţă cu mine, totul mergea bine, şi credinţa mea începea să slăbească puţin fără să-mi dau seama. Eu credeam că este puternică, dar ea nu întîmpinase împotrivire. Atunci a venit domnişoara Honeybubble ca să-mi pună credinţa la încercare".
Domnul Abbey rîse.
„Chiar aşa s-a întîmplat. Astfel, data viitoare cînd va veni ceva ca să te doboare, aminteşte-ţi că dacă îi faci faţă cu ajutorul Domnului, credinţa şi caraterul tău vor ieşi întărite şi atunci totul va merge bine.

Biata domnişoară Honeybubble habar n-are ce-i aia credinţă creştină - ea nu pune piciorul în lăcaşele de închinare, nu este în legătură cu nici un creştin şi viaţa ci nu poate fi luată ca model de imitat, cupă cîte ne putem da seama. Ea se consideră foarte bună că a venit să te vadă, dar metodele ei sunt departe de a fi bune. De fapt, poţi s-o clasifici ca făcînd parte din încercările care vin în viaţă. Şi dacă revine, fă-ţi o chestiune de onoare din a fi politicoasă şi a nu te lăsa demoralizată. Atunci vei ieşi victorioasă din încercare".
„Voi încerca, tăticule", zise Măria cu hotărîre.
„Dă-mi acum aceşti ciorapi", zise domnul Abbey ridieîndu-se şi întinzînd mîna. „Este obositor pentru ochi să cîrpeşti ciorapi cînd stai culcată; o să-i spun asta".
„O, tăticule, o să se înfurie".
„Sper că nu, dar nu vreau să te necăjească cu acest gen de muncă. Mă întorc imediat".
El plecă cu ciorapii înveliţi cu grijă în hîrtie. Măria îi aşteptă cam îngrijorată întoarcerea. Spre uşurarea ei, îl văzu că vine rîzînd pe alee.
„Ce-a zis, tăticule?"
„Multe lucruri, dar ne-am despărţit prieteni buni", zise el rîzînd uşor. „I-am vorbit un pic despre tine şi i-am arătat - ceea ce fără îndoială că tu n-ai făcut niciodată - sursa de putere care te ajută să rămîi întinsă aici toată ziua şi zi de zi. Cu siguranţă că ea nu te-ar fi ascultat dacă ai fi încercat să-i vorbeşti despre aceasta, dar pe mine a trebuit să mă asculte. Este posibil să-ţi mai facă o vizită, după cum se poate să nu mai revină; dar nu cred că-ţi va mai aduce de lucru şi sper că nu-ţi va mai reproşa că eşti nefericită".
„Sunt foarte mulţumită de lucrul acesta. Mulţumesc mult, tăticule. Poate că este de folos pentru caracterul meu, dar n-o iubesc nemaipomenit de mult".

„Dar o să-ţi dai osteneala cu ea".
„Oh, da; dacă vine cumva, o să mă străduiesc. Dar sper că nu va reveni".

Capitolul 16

O zi mare

Era duminica de Paşti. Se auzea dangătul clopotelor din sat. Soarele strălucea. în casa familiei Abbey domnea însufleţirea obişnuită: trebuia ca Andi să fie îmbrăcat frumos (făcea parte din corul de copii), Be-linda să fie ajutată să se îmbrace, iar Măria să fie pusă în maşina ei pentru a putea merge la biserică.
Deodată, se auzi scîrţîitul portiţei. Măria ridică capul şi-1 văzu pe doctor venind pe alee.
„Mărnico", strigă ea, „vine domnul doctor Baker. Sper că nu ne va face să întîrziem!"
„Ar face bine să nu mă oprească - sunt ani de zile de cînd tot repetăm cîntările astea", mormăi Andi luîndu-şi haina din cuier şi pleeînd. Aproape că se ciocni în prag cu doctorul.
„Scuzaţi-mă, bună ziua!" zise el şi-şi continuă fuga.
„Ce grăbit este!" comentă doctorul în timp ce intra.
„Ştiţi, trebuie să cînte", explică Măria. „Nu are voie să nu întîrzie".
„Ştiu bine că va cînta", zise doctorul. „Mă amuză adesea cînd mă uit la el. Uneori cîntă; alteori, pare să se gîndească în altă parte, iar în alte daţi mă gîndesc dacă nu cumva o să adoarmă acolo. Dar, spune-mi, îşi duce cu el şoriceii albi?"
„Sper că nu", răspunse doamna Abbey ocupată cu descîlcirea părului buclat al Belindei.
„Sunt foarte drăguţi", zise Belinda, al cărei cap oscila în stînga şi în dreapta, în funcţie de mişcările periei. „Mămica îmi zice totdeauna să fiu cuminte ca un şoricel, iar şoriceii lui Andi sunt cuminţi ca mine. Atunci, e bine, nu-i aşa?"
„De fapt, n-am venit să discutăm despre asta", zise doctorul în mare grabă. „Am venit s-o întreb pe Măria dacă vrea să iasă în această dimineaţă".
„Mi-ar plăcea. Sunt Pastile".
„Ştiu. Mi-au fost luate toate narcisele din grădină. Sigur că sunt Pastile. Şi fireşte că ai vrea să ieşi. Nu ţi-ar plăcea să încerci să stai în şezut, ca. să mai schimbi puţin?"
Măria, de bucurie, aproape că izbucni în lacrimi. Trecuseră luni de zile de cînd nu mai stătuse în şezut - aproape un an.

„O, îmi daţi voie?"
„O să vedem. Să începem prin a fixa speteaza maşinii".
El începu să ajusteze speteaza. Doamna Abbey termină repede de înnodat panglica Belindei şi se duse să-1 ajute, iar domnul Abbey îşi lăsă pălăria pe care tocmai voia s-o perie ca să le dea şi el o mînă de ajutor. Măria, din pat, se uita ei. Cînd doctorul fu mulţumit, o luă în braţe şi, cu mare grijă, o puse în maşină în poziţia aşezat.
„Cum te simţi?"
„Cam curios", zise Măria rîzînd. „Capul îmi stă ciudat, dar sunt aşa de mulţumită!"
„Nu te doare spatele?"
„Oh, nu".
„în acest caz, este în ordine. Şi acum, te vom lua cu noi; vei putea vedea tot ce se întîmplă. Dar, Măria, dacă simţi chiar şi cea mai mică oboseală sau durere în spate, fa-mi imediat semn, mie sau părinţilor tăi, şi te vom întinde din nou în pat. De prima dată, te vei sătura repede".
„Am înţeles!"
întîlniră pe drum mulţi oameni, şi fiecare se bucura că în această zi de Paşti fusese făcut un pas atît de mare spre vindecarea completă. Nora şi mama ei, doamna Fitton, Doris şi Oliver cu mama lor, soseau chiar atunci şi îi ajutară să împingă trăsura pînă în sală. Veronica era evident acolo cu părinţii ei, la fel şi Robby...
Andi plecase deja cînd doctorul propusese ca Măria să stea în şezut, de aceea avu un şoc cînd

o văzu: rămase cu gura căscată şi cu ochii cît cepele. Măria îi adresă cel mai frumos surîs şi i-ar fi plăcut să-i facă cu mîna. Andi privi de mai multe ori în direcţia ei ca să se asigure că nu visează şi că ea stătea cu adevărat în şezut.
Măria cîntă din toată inima şi ascultă cu reculegere rugăciunile. Ea nu se putu împedica să nu se gîndească la prima ei duminică petrecută acasă după accident, atunci cînd, întinsă pe pat, încercase să se alăture în gînd celor care erau la adunare. Părea să fi trecut atît de mult de atunci! Inima îi deborda de bucurie şi recunoştinţă.
înainte de predică, doctorul se strecură fără zgomot în spatele Măriei.
„Mi-ar plăcea să asculţi stînd întinsă", murmură el. „înainte de terminare te voi ridica din nou".
El lăsă speteaza în jos şi Măria constată că era foarte plăcut să stea

din nou întinsă cîteva clipe. Nu simţise oboseala care părea că o cuprinsese.
Predica se referea la înviere, la bucuria pe care au avut-o unii în urmă cu atîta timp, cînd doliul lor fusese schimbat în bucurie, pentru că Domnul şi învăţătorul lor nu rămăsese în moarte, ci înviase. Ea încercă să-şi imagineze că umbla prin această grădină ca să se ducă să vadă corpul mort al lui Isus şi găsea mormîntul gol şi îngerii. Şi apoi, mai bine încă, faptul că-L vedea pe însuşi Domnul şi descoperea că-i iubea mereu pe cei care-L iubiseră şi Se gîndea la ei.
„într-o zi îl voi vedea şi eu", îşi zise Măria. „într-o zi, îl voi vedea cu adevărat, şi El îmi va vorbi şi-mi va spune pe nume. Este ceva minunat. Sunt milioane şi milioane de persoane în lume, şi El le cunoaşte pe toate. Le ştie pe nume, precum şi tot ce le priveşte. El m-a ajutat în tot acest timp, iar acum sunt aproape vindecată, şi va continua să mă ajute cînd voi putea din nou să merg şi să mă duc la şcoală. Iar cînd voi fi mare şi cînd, cum a zis domnul Scott, voi fi în lume, îşi va aminti şi atunci de mine şi mă va ajuta. Pe urmă, mă voi duce la El şi-L voi vedea".
Doctorul Baker veni s-o ajute să se aşeze din nou în şezut înainte de ultima cîntare. Pe urmă fu ieşirea, la soare. Doctorul avu o scurtă convorbire cu doamna Abbey şi îi explică cît timp putea să stea Măria în şezut în fiecare zi.
„Ea va fi în curînd din nou pe picioare", constată el vesel. „A fost foarte ascultătoare şi a făcut progrese mari. Mi-ar plăcea să pot spune la fel despre toţi bolnavii mei".
Domnul Scott li se alătură curînd.
„Te-am văzut de la locul meu şi a fost cea mai mare surpriză din viaţa mea!" exclamă el. „A fost cît pe ce să uit ce trebuia să spun cînd te-am văzut stînd în şezut. Ei bine, Măria, este minunat! în scurt timp îţi vei putea relua viaţa normală. Dar nu vei uita niciodată această experienţă, nu-i aşa?"
„Sunt mulţi care n-o vor uita niciodată", zise doamna Fitton, care se apropiase în timp ce vorbeau. „Măria şi uşa ei deschisă au fost o bine-cuvîntare pentru mulţi. Nu ştiu ce-o să ne facem fără ea".
„Dar voi fi totdeauna aici!" strigă Măria.
„Ah, da, dar cînd vei merge din nou la şcoală şi vei fi preocupată de problemele tale, nu vei mai avea mult timp pentru cei aflaţi în dificultate", remarcă doamna Fitton.

„Sper că nu voi fi niciodată prea ocupată", zise Măria. „Sper că nu voi uita niciodată bunătatea lui Dumnezeu faţp de mine şi răbdarea Sa. Cel mai neînsemnat lucru este să-i ajut cît pot pe cei care au nevoie de mine".
„Ştiu că o vei face, copila mea dragă", zise domnul Scott. „Şi chiar dacă faţa ta radioasă ne va lipsi la fereastră, o vom revedea în sat. Cred că vom şti totdeauna unde să te găsim".
„Fără îndoială", zise Măria rîzînd. „Satul nu este aşa de mare".
„Măria a inaugurat un lucru pe care doresc să-1 păstrez", zise doamna Abbey. „Uşa nu va fi niciodată închisă, atîta timp cît va fi cineva în casă; astfel, toţi cei care vor dori vor putea

intra. In general, eu sunt acasă. Sunt fericită cînd mă gîndesc că Dumnezeu S-a servit de casa noastră ca să ajute nişte suflete aflate în dificultate şi mi-ar plăcea ca nimic să nu le împiedice să intre: nici piedică, nici broască, nici zăvor".
„Oh, ce mulţumită sunt, mămico", exclamă Măria.
Ideea fu aprobată de toţi. Acum venise timpul să plece acasă. Vero-nica şi Robby împinseră trăsura. Măria se întinse puţin înainte de masă.
„Ce nostim este să şed ca să mănînc şi să-mi pot tăia singură carnea", constată ea.
„Eu pot să-mi tai carnea - în bucăţi mici?" întrebă Belinda.
„Ţi-o voi tăia eu, draga mea", se oferi Măria. „Oh, ce fericire să mă pot ocupa din nou de Belinda!"
„N-ai decît!" îi zise Andi. „Ai stat destul de mult timp fără să faci nimic şi totul a căzut pe mine, dar acum îţi cedez cu plăcere locul. Succes!"
El o tachina pe Belinda, pentru că totdeauna era gata s-o ajute; de aceea, nimeni nu scoase în evidenţă această remarcă.
„Camera aceasta va redeveni curînd un salon normal, fără pat", zise Măria în seara aceea.
„O să fie caraghioasă", remarcă Andi privind în jurul lui, ca pentru a încerca să-şi închipuie camera fără patul Măriei.
Domnul Abbey începu să rîdă.
„Cînd am venit cu propunerea să punem aici patul Măriei, ai zis că o să ţi se pară caraghios, şi acum cînd vrem să-1 scoatem, tot caraghios ţi se pare. Hotărît lucru, nimic nu te poate mulţumi".
Andi făcu o strîmbătură.
„M-am obişnuit s-o văd aşa. M-am obişnuit de asemenea s-o văd pe Măria întinsă pe pat şi, în această dimineaţă, a fost foarte caraghios

s-o văd ridicată ca o marionetă în trăsura ei".
„Andi, fii politicos cu sora ta", zise doamna Abbey.
„Lasâ-1, mămico", srigă Măria. „N-are nic o impartanţă. Glumeşte".
„Aşa e, glumesc", zise Andi într-un elan de afecţiune. „Voi fi foarte mulţumit cînd te vei vindeca deplin - şi sunt *foarte* serios cînd zic asta".
„V-am deranjat mult, mămico?" întrebă Măria, sigură de răspuns.
„Deloc, draga mea".
„Putem acum să ne uităm înapoi şi să vedem binecuvîntările care au venit ca urmare a tot ceea ce s-a întîmplat", zise domnul Abbey. ',Voi ştiţi că Dumnezeu poate să transforme în binecuvîntare tot ce se întîm-plă, dacă venim înaintea Lui cu acea problemă. Noi putem crede despre un lucru că nu este drept şi l-am dori să fie altfel, dar dacă venim cu el înaintea lui Dumnezeu şi îi cerem să-1 ia şi să Se folosească de el după voia Sa, nu va trece mult şi va rezulta de aici o binecuvîntare. Iată cum acţionează Dumnezeu. Cu siguranţă că nici unul dintre noi n-ar fi dorit ca Măria să aibă un accident şi totuşi, prin acesta, a fost o binecuvîntare nu numai pentru noi, ci şi pentru nişte străini. Vedem acum aceasta".
„Sunt sigură că am învăţat în aceste ultime luni mai multe lucruri decît în toţi anii de pînă acum", zise Măria. „Este ca şi cînd aş fi fost în şcoala Domnului Isus".
„Acesta e modul corect de a privi încercările", zise domnul Abbey. „Din şcoala Domnului

Isus... nu poate rezulta decît binele".

Cuprins

Capitolul 1	*Măria Abbey*	5
Capitolul *2*	*Acasă*	10
Capitolul 3	*0 vizită*	15
Capitolul 4	*0 zi încărcată*	19
Capitolul 5	*înfiorătorul Robby*	24
Capitolul 6	*Duminica*	28
Capitolul 7	*Domnişoara Honeybubble*	33
Capitolul 8	*Din nou Robby*	38
Capitolul 9	*O aniversare*	43
Capitolul 10	*O zi de ploaie*	49
Capitolul 11	*Robby are necazuri*	54
Capitolul 12	*Victoria lui Robby*	59
Capitolul 13	*0 surpriză plăcută*	65
Capitolul 14	*Crăciunul*	70
Capitolul 15	*Din nou domnişoara Honeybubble*	73
Capitolul 16	*O zi mare*	79